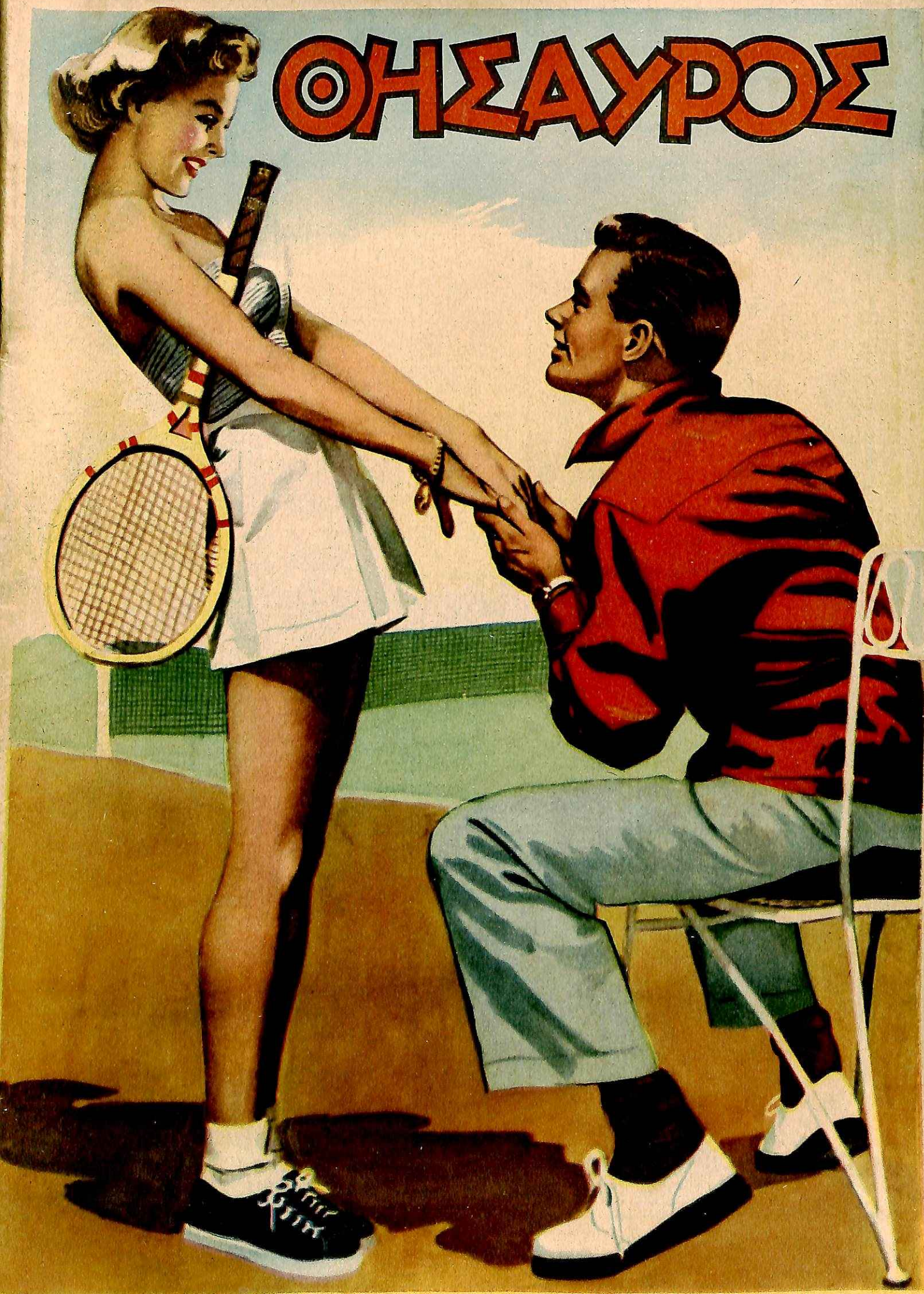

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

1

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

— Λοιπόν είστε η 'Ελιάνα Μασίελ; είπε ο Στόν, ο έκδο-
της, αφού της έγνεψε να κα-
θίση. Σε τί μπορεί να σας έ-
ξυπνήσει;

— Ένα αυτό το μυθιστό-
ρημα... του είπε η κοπέλλα
δειλά.

— Για να το δώ... Είναι πο-
λύ μεγάλο, είπε αυτός, φυλά-
γετέ το.

— Ναι, να δέν θα πλῆξετε
διαβάζοντάς το. Είναι πραγ-
ματικά ένα αίσθημα.

— Πολύ καλά, της είπε ο
Στόν, θα το διαβάσω και θα
σας απαντήσω. Μά γιατί θέ-
λω να το διαβάσω.

— Γιατί είναι ένας μυθιστό-
ρημα, αυτό είναι ένας μυθιστο-
ρημα, πηδούσε η νύχτα.

Ο Στόν δέν είπε τίποτα.
Αυτή η κοπέλλα τον αναστά-
τηνε. Είπε κάτι το παρόμοιο.
Ήταν ωραία. Γύρισε λοιπόν,
στάματα της να διαδίσση
τις ένδοξους σκευές της.

Με κάποια πείρα, ο Στόν
είχε να διαβάσει το γράμμα
κι' απ' τις πρώτες κιόλας σε-
λίδες ένθουσιόσθηκε. 'Η 'Ελι-
άνα είχε δίκιο: ήταν πραγμα-
τικά μια αποκάλυψη. Συνει-
ζοντας το διάβασμα, ο Στόν
απόμεινε κατάπληκτος γιατί
στον πρωταγωνιστή του μυθι-
στορήματος έβλεπε τον έαυ-
τό του, τον άγνωστο με τα
ελαττώματά του και τις αρε-
τές του.

Ήταν δικό του όλοι αυτοί
οι άγνοες, οι πεποιτήσεις, οι
επιθυμίες, οι απογοητεύσεις. Ο-
λη αυτή η δυναμική θέληση να
πετύχει, που τον είχε ακόμα
νέο, ανέβασε κιόλας τόσο
ψηλά.

Ασφαλώς αυτή που νε-
φει το βιβλίο, θα ήταν πάντα
πνευματικά κοντά του. Θάνα-
τος.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρεζίλευμα

Μετά 'Αθίδος στραμβουλής αναχαιτισθείς δεόντως
και ών εις ταύτα—ώς γνωστόν—κατεργαρεύς και

(πρότος,
της ειπον να υπάγωμεν ομοῦ εις τας Πεντέλας
ένθα εγκαθίσταμενοι ν' αρχίσωμεν τας τρέλλας
Και αντιρρήσεις ποσώς κι' ουδαμῶς μη ούσης
πρός δε και της σαγήνης μου ασυνμπαρομαρτοῦσης
ἐκείθεν κατεφθάσαμεν εν μέσω λιακάδας
ἐχων εν νῷ, ὡς εἰθισται, πεπονηράς ιδέας.

Τουτέστιν ελογαρίζον ἔχων εὖρον πεδῖον
να στήσω μετά της γυνῆς ἐρωτικὸν ταρδῖον
καὶ εν τῷ μέσω τῶν δασῶν να ψάλλω ἐπινίκιον
καὶ να γενῇ—τρόπον τινά—τρολλὸν καλαμπαλίκιον.

Προβλεπων δὲ μετὰ πειθοῦς ὡς Δόν-Ζουαν πομπῶδης
ἡμέρας γοητευτικὰς και νυκτὰς σκανδαλώδεις,
σφοδρῶς ἐπανηγγύειον κι' εἶχον ἀγρίας ἐλάας,
κι' ὀλίγον δειν ἐκ της χαρὰς ποιῆσαι... κουντρο-
(βάλας.

Και τρίθων οὖν τας χεῖρας μου πα-
ροῦσθον ἐκείνην
και νοιώθων φλόγαν ἐρωτος ἀπρῶμε-
(τρίτης δὴν
ἀπῆλθον ἀμφότεροι εἰς σχετικὴν πα-
(στάδα
ν' ἀνάρωμεν περιχαρεῖς ἐρωτικὴν λα-
(βάν...)

Πλὴν ἡ πρωῒα—ὦ! Θεοί! με εὖρον
(κατηφῇ,
καθ' ὃ ἡ σκέψις—μὰ τὸ ναί!—ὕψη-
(ξεν μὲν σοφῇ
κι' ἔκαμνον και λογαριασμοὺς εἰς τὴν
(γαρὰν δεικνῶν
πλὴν φρεῖ! ἀλλοί! και τρεῖς ἄλλοι!—
(μὴδὲν εἰς τὸ... πηλίκον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

πιτυνία της...

— Για την επιτυχία της:
αὐτοῦς ο Στόν με πείραζε.
— Ναι! Το μυθιστόρημα
τόνισε εκείνη, η Μαίση. με
τ' όνομα που το υπέγραψε. με
τ' όνομα της ηρωίδας.

— Ναι, είπε αυτός και συ-
νέχισε: «... εκείνη ήταν μεγα-
λοφυΐα, με πρόσωπο λεπτοκα-
μωμένο, με έκφραση που δλο
άλλαζε. Τα μεγάλα μάτια μα-
τιά της ποδίδαν τη ελάνια
της καρδιάς της και τη ζο-
ρικότητα της...» Είπε οι φρά-
σεις της.

— Ακριβώς, έτσι ήταν κά-
ποτε η Μαίση, πηδούσε ἀνα-
στενάχοντας η 'Ελιάνα.

— Κάποτε;...
— Ναι, τότε πέρανε!...
— Ακολουθούσε μικρή σιωπή,
που τη διέκοψε σε λίγο ο
Στόν:

— Μά γιατί δε μου είπατε
πως το μυθιστόρημα δέν ήταν
δικό σας;

— 'Η Μαίση δέν ήθελε. 'Η-
θελε να παραμείνη στη σκιά
γιατί... γιατί ήταν πάσα πο-
λύ άνοστη. «Μονάνα όταν
δέν θα υπάσχω πιά, μόνε πη-
δέν του το φανερώσκη».

— Πόσο θάθελε να την εἶνα
γνωρίσει, είπε ο Στόν λυπι-
μένα.

— Εἶνε σάν να τη γνωρίσα-
τε...
— Ναι, από τότε που διά-
βασα το μυθιστόρημά της έω
πάντα τη ισοφῆ της στην
καρδιά μου. Νομίζω πως θά-
νη η ιδανική σύντροφός της
ζώης μου...

— 'Ισως νάσαστε πλά-
σμενοι ο ένας για τον άλλο.
Απάντησε η 'Ελιάνα. Κι' έ-
κείνη σάν αναπαύση και για
σας ένσας το μυθιστόρημα...

— Μά πότε με γνωρίσε;
— Γνωρίσε στο παρελθόν,
με τη σκέψη, είπε η 'Ελιάνα.
Θυμήθητε το ναό σας, όπου
γεννηθήκατε, και τις αδελφές
Νταβίδ που έμεναν δίπλα στη
Βίλλα του πατέρα σας...

— 'Ε-
κείνη σας γνωρίζαμε από τότε
κι' από τότε... η Μαίση σας
αγάπησε... Κι' όταν φύγαμε,
πάντα σας παρακολουθούσαμε
πῶς τὰ σκεῖται... 'Η Μαίση
ένσας το μυθιστόρημα, ενώ
αυτή στον κόσμο κι' ἀνα-
πνέουσα τόσο πολύ!... Πέ-
θανε πῶν να νασῇ για την έ-
λπίδα...

— Τὴν ἀδελφὴ μου, ἀπάν-
τησε η 'Ελιάνα, δέν εἶνα πα-
ρά αὐτὴ στον κόσμο κι' ἀνα-
πνέουσα τόσο πολύ!... Πέ-
θανε πῶν να νασῇ για την έ-
λπίδα...

— 'Ολ' αὐτὰ εἶνε πολὺ θλι-
βερά... Μά γιατί δὲ θέλησε
ποτὲ νὰ τὸ δῷ; Τί σημασία
εἶνε ἀν ἦταν ἀσφατῆ;

— Καλὺτερά εἶσαι. Τὸ μυ-
θιστόρημά της εἶνε για σὰς ἡ
ἀνάνησῃ της. Καὶ τὸ μυθι-
στορήμα της σὰς ἐνώνει για
πάντα, ὅπως δέν θα σὰς ἐνω-
νε ἡ ζῶη...

★
Βράδυ. 'Ανά. 'Η 'Ελιάνα
περιπατῶσε κατά μήκος τοῦ πο-
ταμοῦ. Εἶνε μόνη, ἀπελπισμέ-
νη, μόνη. Δάκρυα βόενουν τὴ
ὥρα της πῶσπο. Κλαίει
για τὴν ἀδελφὴ της, που δέν
ὑπάρχει πιά, κλαίει και για
τὸν ἀτυχο ἑαυτὴ της.

— Αὐτὰς κι' αὐτὴ τὸ Στόν,
μὰ ἐξοῖ πῶς ποτὲ ὁ ἀνθρώπος
αὐτὸς δέν θα γίνῃ δικός της.
Αὐτὸς, τότε πιά, δέν σκέφε-
ται πῶς τὴ Μαίση με τὸ γλω-
μὸ πῶσπο. Θάνατ' ἡ 'Ελιάνα
νὰ τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια και τὴ
σὺς νάσωνε ἡ ὁπτασία τοῦ
γλωμῶς πῶσπο, για ν' ἀν-
τικατοστάθῃ με τὸ δικό της,
τὸ νεανικό τὸ ὁδοῖο. τ' ὠ-
ρα πῶσπο.

Μά ἡ 'Ελιάνα δέν θὰ τὴ πο-
τὲ τὴν ἀλήθεια τ' ὀκίσκηκε
στην ἀδελφὴ της πῶν πεθά-
νη. «Νῆς ὑπ' ἰσθῆ ποτὲ πῶς
κατάνησα...» Αὐτὰ ἦταν τὰ
τελευταία της λόγια.

Και για νὰ ὑπὸν παρὰ τὸν
δοκο της, ἡ 'Ελιάνα σκίει σι-
νά-σινὰ τὴ μοναδικὴ φωτο-
γραφία, που παριστάνει τὴ
Μαίση ὁμοιωτὴ και πετᾷ τὰ
κομμάτια της μετὰ τὸ ποτάμι.

ΕΝΤΟΥΡΝΤ ΠΙΤΣΜΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μεγάλη συζήτηση γίνεται στους καλ-
λιτεχνικούς κύκλους, γύρω από την αί-
φνης αλλαγή του ονόματος του θεατροῦ
«Αλικής», που έφερε επί 17 συνεχῶς
χρόνια, το όνομα της ἄλλοτε ἀγαπητῆς
πρωταγωνιστρίας της Ἑλληνικῆς Σκη-
νῆς.

Πολλοὶ παράγοντες τοῦ θεατροῦ βρί-
σκουν τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ πολὺ ἀτυχή και
αφυλολόγητη. Ἰδιαίτερα δὲ για τὴν μητέ-
ρα της Ἀλικῆς, τὴν κ. Κυβέλη, λεγε-
ται, ὅτι ἐθύμωσε πάρα πολὺ.

Στὸ μεταξύ, τὸ πρῶτον θεάτρο «'Αλί-
κης» και τώρα θεάτρο «Κώστα Μουσού-
ρη», ἀνακαινίσθηκε ριζικά και θὰ παρου-
σιασθῇ, τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, ἐντελῶς
ἀγνωρίστο, εἰπεῖτα ἀπὸ μιὰ δαπάνη χι-
λίων χρῶν λῖρών, με νέα γαλαρία και
νέα καθίσματα.

— 'Ο θῆσος Κοτοπούλη, ὕστερα ἀπὸ
μιὰ θριαμβευτικὴ «ταυρὴ» στὸ ἐξωτε-
ρικό, ὅπου ἡ «'Αννα τῶν χιλίων ἡμερῶν»
τοῦ Ἀντερσον εἶχε πάντα τὴς μεγαλυτέ-
ρες εἰσπράξεις ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα, συγ-
κεντρῶνι τώρα, με τὴν κωμῶδια «'Ε-
κτο πάτωμα» παραπολὺ κόσμο στὸ
«Ρέξ», ὅπου εἶχε ξαναπαίχθῃ πρὶν 14
χρόνια.

Μετὰ τὸ «'Εκτο πάτωμα», ὁ θῆσος
Κοτοπούλη θὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἔργο βρα-
ζιλιανῆς ὑποθέσεως, τὸ «Μονσερά», με
πρωταγωνιστὰς τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδρά-
κη, που θὰ καμῇ για πρώτη φορὰ τὴν ἐ-
πανεμφάνισί του στὴ σκηνή, στὸν ρόλο
τοῦ Μονσερά, και τὸ Δημ. Μυράτ, σὲ ἕνα
πολὺ ἐνδιαφέροντα ρόλο ἀνακριτοῦ.

Κατόπιν ὁ ἴδιος θῆσος, θὰ παρου-
σιάσῃ μιὰ σπαρταριστὴ κωμῶδια με βα-
σικό πρωταγωνιστὴ τὸν Ντίνο Ἡλιό-
πουλο, που θὰ φύγῃ κατόπιν στὸ ἐξωτε-
ρικό.

— 'Η κ. Κατερίνα, στὸ θεάτρο «Κυ-
βέλης», ὅπου θὰ παίξῃ τὸν χειμῶνα, θὰ
παρουσιάσῃ, για πρώτη φορὰ, και ἔργα
αποκλειστικά για παιδιὰ, σὲ πρῶνιες πα-
ραστάσεις. Πρόκειται για δύο νορδηνι-
κά παραμύθια, που θὰ ἀνεβάσῃ ὁ σκη-
νοθέτης κ. Μουζενίδης.

— 'Η Λουίζα Παζέλλι, τὸ ἐρχόμενο
καλοκαίρι, θὰ ξανάρθῃ πάλι στὴν Ἀθή-
να και θὰ συνεργασθῇ, κατὰ πᾶσαν πῆθα-
νότητα, με τὸ θεάτρο «'Ακροπόλ».

— 'Η Κούλα Νικολαΐδου ἀνέκρινε
για σειρά ἐμφανίσεων στὴν Αἴγυπτο, με
τὴν ἐγκαιρία τῶν Μεσογειακῶν ἀγῶνων.
'Η ἐξαιρετικὴ Ἑλληνίδα τραγουδίστρια
ἐλάβε τὸν μεγαλύτερο μισθὸ που ἔχει δῶ-
θῇ μέχρι σήμερα σὲ Ἑλληνίδα καλλιτέ-
χνηδα: 20 αἰγυπτιακὲς λίρες.

— Στὴν Θεσσαλονικὴ, τὴν ἡμέρα τῶν
ἐκλογῶν, συνέβη ἕνα πολὺ πικάντικο πε-
ριστάτικο, σχετικὸ με τὸ θεάτρο: 'Ο δι-
ευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, εἶχε δώσει ἁ-
δεια για νὰ παίξουν ἐκείνη τὴν ἡμέρα
τὰ θεάτρα, ἀργότερα ὅμως, ὁ γενικός
διοικητῆς κ. Στεριόπουλος, ἀπηγόρευ-
σε ρητὰ νὰ γίνουν παραστάσεις.

— Ἐπειδὴ ὅμως τὰ θεάτρα εἶχαν προπω-
λήσει εἰσιτήρια, ἔγινε ἀμέσως μιὰ ἐπι-
τροπὴ ἀπὸ τὸν θῆσάρχῃ Μίλη Κοκκίνῃ,
τὸν Ντίνο Ἡλιόπουλο, και τὸν Γεώργιο
Νέξο, που παρουσιάσθηκε στὸν κ. ὑπουρ-
γο, για τὴν ἀρσί τῆς ἀπαγορεύσεως. 'Ο
κ. ὑπουργὸς ὅμως, ἦταν τελείως ἀνεύθε-
τος, βασίζομενος στὸ νόμο.

— Τότε ὁ δημοφιλὴς κωμικός τῆς ἐπι-
θεωρήσεως, που ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐ-
πιτροπῆς, ἄρχισε μέσῃ στὸ ὑπουργικό
γραφεῖο διάφορα κωμικά «τρίκυ», για νὰ
μαλακώσῃ τὸν κ. ὑπουργό, πρὸς μεγάλη
διασκέδαση τῶν παραρισκόμενων στὸ
γραφεῖο βουλευτῶν.

— Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπέμεινε,
ὁ Κοκκίνης, χρησιμοποιώντας τὸ τελευ-
ταῖο αὐτοῦ, ἀκούσθηκε νὰ λέῃ:

— Κύριε ὑπουργέ, κι' ἐμεῖς ἄνθρωποι
τοῦ Θεοῦ εἴμαστε! Δέν μὰς λυπᾷται; 'Ε-
λάτε, λοιπόν, νὰ μοιράσουμε τὴ δια-
φορά!...

— Ποιὰ διαφορά; ἀπαντᾷ ἐκπληκτός
ὁ κ. ὑπουργός.

— Νά, νὰ κάνουμε μόνο μιὰ παρά-
στασι, τὸ βράδυ!

— 'Ο κ. Στεριόπουλος, τότε, για νὰ μὴ
θεωρηθῇ ὡς ἑχθρὸς τοῦ θεατροῦ, ἐκπληκ-
τῶς εἶπε: «Ναί, νὰ γίνῃ μιὰ παράστασι, ὅπου
θὰ παρῇ ὁ θεὸς ὁ ἑαυτοῦ ὁ θεὸς τῶν ἐκλογῶν
στὴν Θεσσαλονικὴ».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πατάρια...

Ασφαλώς τὸ καλοκαίρι
καταφύγια προσφέρει
και ὥραια και πολλά.
Κι' ἀντιθέτως ὁ χειμῶνας, ὅπως ξέρετε καλά,
ἐπὶ χρόνια διαθέτει ἕνα μόνο: τὰ πατάρια,
ὅπου πάντοτε συγχρόνως τὰ ἐρωτικά ζευγάρια
κι' ἀσχολοῦνται με κούβεντες πρόχειρες, τοῦ ποδαριοῦ,
ἀλλὰ πάντα προσπαθοῦνε
σ' ἕνα ὕψος νὰ σταθῶν, ἀλλὰ και... στοῦ παταριοῦ.
και στὸ ὕψος τὸ δικό τους, ἀλλὰ και... στοῦ παταριοῦ.

Γενικῶς κάθε πατάρι μουρταριὲς δέν ἐπιτρέπε-
ται νὰ κανένα ζευγαράκι
κι' ἂν κανένα ζευγαράκι
θὰ παρεκτραπῇ λιγάκι,
τόσος κόσμος που τὸ βλέπει
δυσμενῶς θὰ σχολιάσῃ
τὴν πολὺ κακὴ τὴ στάσι
τοῦ ἐν λόγω ζευγαριοῦ,
προσπαθώντας, νὰ πούμε, τὴν... «τιμὴ τοῦ παταριοῦ!»

★
Στὰ πατάρια, φίλτατοί μου, ὅπως εἶναι προφανές,
διαρκῶς ἀκούς ψιθύρους και οὐδέποτε φωνές.
Μὲ διάκρισι μεγάλῃ ὅλοι σιγανὰ γελᾶνε,
κουβεντιάζουν... «στό-στό» και μουρμουριστὰ μιλάνε,
γιατὶ τὸχουν μαθημένα
και χαμπάρι τὸχουν πάρει
ὅτι θορυβὸ κανένα
δέν σηκώνει τὸ πατάρι!

Θορυβὸ κανένας δέν κάνει! Κι' ἂν—τονίζω «ἂν»—ἀκόμα
κάποιο στόμα ζηλεμένο, κάποιο κορραλλένιο στόμα
σάν κεράσι ἀληθινὸ
ζωντανὸ και τράγανό,
δὶχως νὰ τὸ καταλάβῃ δειξῇ ἀδυναμία λίγη
καί... παρασπονδισὴ κάπως κι' ἀθελὰ του τοῦ ξεφύγῃ
δὶχως νὰ τὸ γόνο τόσο σιγανὸ και ἀπαλὸ
ἐνὰ «σ' ἀγαπῶ» δειλὸ,
θὰ τὸ πῇ σὲ τόνο τόσο σιγανὸ και ἀπαλὸ
που μονάχα θὰ τ' ἀκούσῃ—ἂχ!—ὁ τυχερὸς αὐτὸς
τῆς κοπέλλας ὁ σατραπῆς ὁ γλυκὸς και λατρευτὸς!

★
Ὡρισμένως τὸ πατάρι
ἔχει ἄλλον ἑδῶνος χάρι
καὶ τὸν ἑρῶτα θεομαίνει με τὴν ἀπαλή του ζέστη
που ὅλοι τὴν ἀπολαμβάνουν, δὶχως νὰ στενοχωριοῦνται.
Κι' ὅσοι περιμένουν μόνοι, γιατί ἔχουν μείνει ῥεστοί
βλέπουν γύρω τους τοὺς ἄλλους και ψευτοπαρηγοριοῦνται.

★
Στὰ πατάρια, δὶχως ἄλλο,
γίνετ' ἕνα νταραβέρι πράγματι πολὺ μεγάλο
τὴν παρούσα τὴ σαιζὸν
και οἱ σκάλες τους θυμίζουν τίς... διαβάσεις τῶν πεζῶν.
Δηλαδή ὅλη τὴν ὥρα εἰν' οἱ σκάλες τους γεμάτες,
και μπερδεύονται ἀγρίως τὰ γκαρσόνια κι' οἱ πελάτες,
ταῖς ἐκλαῖο κι' οἱ νουγκάτινες
με τίς Πίτσες και τίς Ντίνες
κι' ὅπως εἶνε φυσικὸ
κι' ὅπως εἶνε φυσικὸ
βλέπεις τίς μικρὲς και βροσκεῖς πιδ... γλυκὰ κάθε γλυκὰ.

★
Τὰ πατάρια
τὰ ζευγάρια
τάχουνε κορυφὸ καμάρι...
'Αλλὰ δέν θὰ συνεχίσω
ἀπὸ φόβο μὴ ἀργήσω
σ' ἕνα ραντεβὸ που ἔχω—που ἄλλου;—σ' ἕνα πατάρι!

★
Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

Εἰσπραξιὲς
Α. Μ. Γεωργίου

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μόνη, μαζί με τον 'Αποστόλη... τους κομψούς καβαλιέρους της τούς έχει αφήσει στην 'Υδρα — ή Λιάνα εξακολουθεί το ταξίδι του όνειρου της. 'Υστερ' από μια μεγάλη φουρτούνα, το κόττερο ποδίζει στο λιμανάκι της Βουλαγαμένης. 'Ο διοικητής χωροφυλακής πιάνει την όμορφη κοπέλλα που τη συνοδεύει πάντα ο αγαπημένος της φαρὰς και τη βάζει υπό περιορισμόν στο γραφείο του, ενώ ειδοποιεί τον πατέρα της. 'Ο γέρο-Μαργέτης φτάνει στη Βουλαγαμένη με τη λιμουζίνα του και σφίγγει στην αγκαλιά του την αγαπημένη του μοναχοκόρη.

9ον —Πού ήσουν, κακοκόριτσο;... την μάλωσε τρυφερά. Νάξερεις τί άγωνία περάσαμε κι' εγώ κι' η καυμένη ή υπέρτα-σου, ύστερ' από το τηλεγράφημα του Μπουλή!

—'Α! του Μπουλή!... Έκανε ή Λιάνα με σφιγμένα χέρια, γυρίζοντας στον 'Αποστόλη και κλεινοντάς του το μάτι. Δεν είχα καμμία άμφιβολία ότι ο Μπουλής θάπρεπε να σ' είχε ειδοποιήσει...

—Μά, γιά πές μου, τί σουρθε και τους άφεςες στην 'Υδρα κι' έφυγες μόνη σου;...

—'Ακούστε, μπαμπά, έχουμε καιρό να τὰ πούμε δλ' αυτά, όταν βρεθούμε μόνοι μας... είπε νευριασμένη ή Λιάνα. Προς το παρόν, το καλύτερο, μου φαίνεται, πούχουμε να κάνουμε, είνε ν' αφήσουμε ή-συχο τον κύριο διοικητή της χωροφυλακής Βουλαγαμένης, που άρκετά πονοκέφα-λιασε σήμερα μαζί μας...

—Ναί... Ναί... 'Έχεις δίκιο... Διάστη-κε να συμφωνήση ο Μαργέτης. 'Έλα, πά-με... 'Έχω άπ' έδω το άμάξι...

—'Η Λιάνα γύρισε στον 'Αποστόλη:

—Πάμε, 'Αποστόλη!... του είπε.

—'Ο Μαργέτης κύτταξε τον μαρά γεμά-τος έκπληξι:

—Ποίος είν' αυτός;... μουρμούρισε.

Γεμάτη άνυπομονή, ή Λιάνα χτύπη-σε το πόδι της στο πάτωμα:

—Δέ βλέπετε;... Είν' ένας άνθρωπος, με δυο πόδια, δυο μάτια, ένα στόμα, μία μύτη...

—Καλά... Μη θυμώνης...

—'Έλα, 'Αποστόλη!... Ξανάπε πιο δυ-νατά ή Λιάνα.

Χαιρετήσανε τον άξιωματικό που τους κύτταξε διασκεδάζοντας και δγήκανε από το σταθμό.

—'Ο σωφέρ τους περίμενε με το κασκέ-το στο χέρι μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του αυτοκινήτου. 'Ο Μαργέτης έσπρωξε απαλά τη Λιάνα μέσα. 'Εκείνη πάλι έσ-

πρωξε τον 'Αποστόλη, και πίσω του μπή-κε αυτή. Τελευταίος μπήκε κι' ο πατέρας της, κι' ο σωφέρ έκλεισε την πόρτα.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Μέσα, είχανε κάτσει: 'Αριστερά ο Μαργέτης, δεξιά ο 'Αποστόλης, στη μέση ή Λιάνα.

—Λοιπόν;... Έκανε μ' ένα καλοκάγθο χαμόγελο ο βιομήχανος. 'Εξηγήσε μου αυτή την καινούργια σου ιδιοτροπία...

—'Η Λιάνα σήκωσε τους ώμους της:

—Πού τη βλέπετε σείς την ιδιοτρο-πία;... είπε. 'Απλούστατα, βαρέθηκα να βλέπω διορκώς μπροστά μου καλοζυρισμέ-νες μαϊμούδες, τις άφησα στην 'Υδρα και γύρισα μόνη μου στην 'Αθήνα!...

—'Α, έτσι;...

—Στη θέση μου δεν θα κάνατε και σείς το ίδιο;...

—Ξέρω κι' εγώ;... 'Αναλόγως...

Σώπασε γιά λίγο ο Μαργέτης. 'Υστε-ρα ξαναρώτησε:

—Καί, ο νέος;... ρώτησε. Δέ μούπες ποίος είνε ο νέος;...

—'Ο 'Αποστόλης ξεροκατάπιε.

—Φαγωθήκατε να μάθετε ποίος είνε ο νέος!... του απάντησε απότομα ή Λιάνα. Τί θα κερδίσετε αν σας το πώ;...

—Τί θα κερδίσα;... Χμ!... Έκανε ο Μαργέτης με άμχανία.

—Να μάθετε να μην είσαστε περίε-ργος!... συνέχισε ή Λιάνα. 'Η περιέργεια είνε κακό έλάττωμα...

—'Ο βιομήχανος δέ θρήκε τί ν' άπάντησε. Τότε όμως, νόμισε πως έπρεπε ν' άνακα-τευτή στη συζήτησι ο 'Αποστόλης ο ίδιος:

—Με λέν 'Αποστόλη... είπε.

—Δεν υπάρχει λόγος να του πής πώς σε λένε!... τον έκοψε ή Λιάνα. 'Ορίστε μας!...

—'Ο 'Αποστόλης μαζεύτηκε στην γωνιά του. 'Ο Μαργέτης στη δική του. Κι' ή λιμουζίνα τους κουβάλησε και τους τρεις σιωπηλούς στην 'Αθήνα...

—'Εξω από ένα μέγαρο κοντά στο Ζάπ-τειο, σταμάτησε. 'Ο σωφέρ κατέβηκε κι' άνοιξε την πόρτα. Κατεβήκανε κι' οί τρεις. 'Ο 'Αποστόλης, παραχαλιμένος από την κίνηση, από τον κόσμο, σπληνώθηκε σά χα-ζός στη μέση του πεζοδρομίου.

—'Η Λιάνα πέρασε τρυφερά το χέρι της κάτω από το μπράτσο του:

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Εισαγωγή...

—'Έλα, 'Αποστόλη... του είπε. Πάμε να ξεκουραστούμε στο σπίτι!...

—'Ανεβήκανε τη σφοδρά μαρμαρένια σκά-λα και μπήκανε μέσα στο μεγάλο χώλ που μυρίζει δυνατά παρκετίνη. Στην εί-σοδο, τους περίμενε μια ιεροκροτη γυναί-κα με χαμογελαστό πρόσωπο.

—Λιάνα μου!... φώναξε σφίγγοντας δυνατά τη Λιάνα στην αγκαλιά της. 'Επί τέλους!... Μας τρέλλανες...

—'Η Λιάνα φίλησε τη μέση της.

—Καθώς βλέπετε, μαμά, είπα, είμαι καλά και δεν ύπήρχε κανένας λόγος ν' ά-νυσυχήτε...

—Δεν ύπήρχε λόγος! Μόνη σου στο κόττερο, μ' αυτή τη φοβερή φουρτούνα που έσπασε προχτές!...

—Ούφ!... 'Επί τέλους δεν είμαι από ζάχαρη γιά να λυώσω και αν πέρω στη θάλασσα!... Ξέρω δόξα σοι ο Θεός να κο-λυμπάω άρκετά καλά, ώστε, κι' αν βουλιά-ζε ή «Νεράιδα», πάλι θα κατάφερνα να μην πνιγώ!...

—'Ο Μαργέτης που παρακολουθούσε χα-μογελαστός τη συζήτησι, σήκωσε τὰ χέ-ρια του ψηλά:

—Τελμηρή, βλέπετε, μαμά, είπα, 'Ιου-λία!... Πραγματικό κορίτσι του καιρού μας...

—Μην την καμαρώνης διαρκώς. Σταύ-ρο... Έκανε ή γυναίκα λίγο αυστηρά. Αυτή ή υπερβολική της τόλμη μπορεί καμμία φορά να της βγή σέ κακό... Κι' ύστερα, τί γινόμαστε;...

—Σάπα, καυμένη! Έκανε εϋθυμα ο Μαργέτης. Τὰ σημερινά κορίτσια πρέπει νανε τολμηρά...

—'Εσύ της δίνεις θάρρος, λοιπόν, και μην παραπονιέσαι όταν κάνει ό,τι της κα-πνίστη!...

—'Ε, δέ θα τὸ ξανακάνη αυτό... είπε τρυφερά ο πατέρας, χαϊδεύοντας τις ξαν-θές μπούκλες της κόρης του. Δέ θέλει να κάνει τους γονείς της να καρδιοχτυπά-νε... Είνε καλή στο θάθος ή Λιάνα μας...

—'Ο 'Αποστόλης σ' έλο αυτό το διάστη-μα είχε κρυφή σέ μια γωνιά του χώλ, έλπιζοντας ότι θα τὸν ξεχνούσαν... 'Η Λιάνα όμως τὸν γύρεψε και τοῦ φώναξε:

—'Αποστόλη!... Πού είσαι;... Πού χάθηκες;...

—Πήγε και τὸν πήρε από τη γωνία του. 'Η Μαργεταίνα κύτταξε τὸ καινούργιο αυτό πρόσωπο, γεμάτη άπορία, κι' ύστε-ρα γύρισε στον άντρα της με μία βου-δή έρώτησι στὰ μάτια.

—'Αντί γι' άπάντησι, ο Μαργέτης σή-κωσε τους ώμους του.

—Ποίος είν' αυτός εκεί;... τὸν έρώ-τησε σ' αυτή ή γυναίκα του.

—'Όσα ξέρεις, ξέρω... της άπάντησε εκείνος.

—'Η Λιάνα είχε γυρίσει στους γονείς της μαζί με τὸν 'Αποστόλη.

—Σὰς συσταίνω από δώ τὸν κύριο 'Αποστόλη... του είπε. Μη ζητάτε όμως περισσότερες λεπτομέρειες, γιατί κι' αὐ-τός κι' εγώ έχουμε πρὶν άπ' όλα ανάγκη από ξεκούρασι. Άύριο, θα σας τὰ εξηγή-σουμε όλα, αν έπιμένετε να τὰ μάθετε...

—Καί... θα μείνη εδώ ο νέος;... ρώ-τησε με διαταγμό ο Μαργέτης.

—Φυσικά... Πού θέλετε να πάη; Στη «Μεγάλη Βρετανία»;... Έκανε ή Λιάνα.

—'Υστερα, φώναξε μία καμαριέρα:

—Κλειώ, της είπε, δδήγησε τὸν κύ-ριο στο γαλάζιο δωματιάκι, δίπλα στη βιβλιοθήκη...

—'Υστερα, γυρίζοντας στον πελαγωγμέ-νον 'Αποστόλη, πρόσθεσε μ' ένα χαμό-γελο:

—Πήγαινε, 'Αποστόλη... Ξεκουράσου, κοιμήσου, κι' αύριο τὰ ξαναλέμε... Στο δωμάτιό σου θα σου σεβόρουνε να φας...

—Παραχαλιμένος ο 'Αποστόλης, άκο-λούθησε την καμαριέρα. 'Η Λιάνα τὸν ά-κολούθησε με μία τρυφερή ματιά, ώσπου χάθηκε στο στρώσιμο μιας σκάλας που πήγαινε στο άπάνω πάτωμα.

—Λοιπόν, μικρή μου Λιάνα, δέ θα μάς πής γιατί τὸν κουβάλησες μαζί σου αὐτὸν τὸν νέο;... Ξαναρώτησε τη Λιάνα ή μητέρα της.

—'Οχι, μαμάκα, νὰ ζητέ!... Μὴν έπι-μένετε τώρα... Άύριο ευχαρίστως... Πρὸς τὸ παρόν, έπείγεται να κάνω ένα ζεστό μπάνιο καί να κοιμηθώ δέκα ώρες συνέ-χεια... Μόλις ξυπνήσω, τὰ λέμε...

Τους χαιρέτησε και τους δυο μ' ένα κοῦνημα τοῦ χεριού της και μ' ένα χα-μόγελο, κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας πρὸς τὸ δωμάτιό της.

Οί δυο γέροι, μένοντας μόνοι τους, κυτταχτήκανε στενοχωρημένοι.

—Λοιπόν, Σταύρο;... Έκανε ή γυ-ναίκα.

—Λοιπόν, 'Ιουλία;... Έκανε κι' ο άν-τρας.

—Πάντως, ή αλήθεια είνε, ότι έσύ κυ-ρίως τὴ χάλας...

—'Εσύ, δηλαδή, τί φτιάχνεις;...

—'Εγώ κρατάω κάποια αὐστηρότη-τα... 'Εσύ της τὰ επιτρέπεις, χωρίς συ-ζήτησι, όλα...

—Μοναχοκόρη μας είνε, 'Ιουλία...

—'Ενας λόγος παραπάνω γιά να τὴν προσέχουμε πιο πολύ.

—'Ε, τὴν προσέχουμε... Δεν υπάρχει λόγος να τὴν κλείσουμε και σέ κανένα γυαλίνο κλουβί!...

—'Η γυναίκα σήκωσε τὰ χέρια της από ταβάνι, γεμάτη άπόγνωση:

—Σέ γυαλίνο κλουβί!... φώναξε. Τὸ καυμένο τὸ φυλακισμένο πουλάκι μας!... Μη ξέχνας τί λαχτάρα τραβήξαμε έξ αί-τίας της, τί αγωνία;...

—'Ε, μία και όλα τελειώσανε καλά, ας τὰ ξεχάσουμε...

—Τελειώσανε; Μά, θα ξαναρχίσουν αύριο, ίδια και χειρότερα!...

—'Ασε να ξαναρχίσουνε πρώτα, κι' ύστερα γρινιάζεις...

—'Η γυναίκα άφησε τὰ χέρια της να πέ-σουν με άπογοήτεσι:

—Είσαι άνυπόφορος!... φώναξε στὸν άντρα της. 'Εσύ τὴ χάλας, κι' έσύ θα τὴ χάλας πάντα... 'Αν, δέ μὴ γένοιτο, πάθη τίποτα ή κόρη μας, έσύ θα φταίς!...

—Σάπα, βρε γυναίκα!... Φάε τὴ γλώσσα σου!... φώναξε τρομαγμένος ο Μαργέτης.

—Κι' ύστερα, είπε ή γυναίκα του, ποίος είν' αὐτός που κουβάλαει μαζί της;...

—Δέ σου είπα ότι δεν ξέρω;...

—Τί πατέρας είσαι σύ;... 'Έπρεπε να μάθης!...

—Να μάθω!... Τὸ νομίζεις εύκολο;...

—Εύκολο, δύσκολο, έπρεπε να μά-θης!...

—Του λόγου σου γιατί δέ μάθαινες;...

—'Εγώ είμαι γυναίκα... Δεν έχω τὴν έπιβολή τὴ δική σου — δηλαδή τὴν έ-πιβολή που θάπρεπε νάχης έσύ στὴν κό-ρη σου...

—Στενοχωρημένος ο Μαργέτης, έβγαλε ένα ποῦρο από τὴν τσέπη του, δάγκωσε τὴν άκρη του και τ' άναψε.

—Λοιπόν, περιμένω να μου πής ποίος είν' αὐτός που κουβάλησε μαζί της ή κό-ρη μας... Ξανάπε έπιμονή ή γυναίκα του.

—'Αφού δεν ξέρω, πὼς να στὸ πώ;...

—Καί τί θα τὸν κάνουμε εδώ;...

—Ξέρω κι' εγώ!...

—Τί θα πὴ ο κόσμος;...

—Ξέρω κι' εγώ;...

—Ούφ!... φώναξε ή Μαργεταίνα. Ξέρεις και σύ!... Ξέρεις και σύ!... 'Όλο δεν ξέρεις τίποτα!... 'Εσύ δεν είσαι ο άρχηγός της οί-κογενείας; 'Εσύ πρέπει να ενδιαφερθής γιά τὴ μοναχοκόρη σου, να μάθης...

—Θά ενδιαφερθῶ, 'Ιουλία... Θά μάθω... Έκανε μαλακά ο Μαργέτης. Μη στενοχωριέ-σαι και μὴ φωνάζεις μόνο...

—'Επί τέλους, αυτή ή άπόλυτη έλευθε-ρία της Λιάνας πρέπει να σταματήσει... Καιρός είνε ή κόρη μας να γνωρίση και κά-ποιο φαγαμό!...

—Να γνωρίση, 'Ιουλία...

—Ξεκινάει από τὴν 'Αθήνα με μία πα-ρέα από πέντε νεαρούς, που έπί τέλους ο-μως είνε ικανός καθένας άπ' αὐτούς να γίνῃ άντρας της. Και μάς γυρίζει μ' έναν κουρε-λή, μ' έναν αλήτη, που μάς τὸν έπιβάλλει μέσ' στο σπίτι μας!...

—Είνε, πραγματικά, φοβερό!... 'Απί-στευτο...

—Πρέπει να λάβουμε τὰ μέτρα μας...

Πρέπει να τὴ φωνάξης έσύ, και να της τρι-έης γιά καλά τὰ δόντια!...

—Να της τὰ τρίξω, αλλά όχι σήμερα... Δεν άκουσες;... Θέλει να κάνει μπάνιο και να κοιμηθῇ... 'Αυα ευπνήση...

—'Η γυναίκα σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά:

—Τί άνθρωπος, Θεέ μου, που είσαι! Λες και μέσα στις φλέβες σου τρέχει χαμο-μήλι, κι' όχι αίμα!...

—Τί να κάνω, 'Ιουλία;... Μιά μοναχο-κόρη τὴν έχω, δέ μπορώ να της κάνω πολύ τὸν αὐστηρό...

—Κι' έτσι κοντεύεις να τὴν κάνης άνυ-πόφορο!... Τὴν έκανες, δηλαδή...

—'Ο Μαργέτης σήκωσε τους ώμους του:

—'Ε, κι' ύστερα;...

—Τί θα πὴ «κι' ύστερα»;... 'Ενα κορί-τσι δεν πρέπει νάχη μόνο έλάττωμα...

Χαμογέλασε με περηφάνεια ο βιομήχα-νος:

—Τὰ έλάττωμά της είνε τίποτε μπρο-στά στα προτερήματά της, 'Ιουλία... Στην όμορφιά της, στη χάρι της, στα πλούτη της...

—Δεν άποκλείεται, μάλιστα, και τὰ έ-λάττωμά της του λόγου σου να τὰ βρί-σκης χαριτωμένα!...

—Και μήπως δεν είναι; 'Η ιδιοτροπία της τὴν κάνει πιο γοητευτική...

—'Απογοητευμένη ή Μαργεταίνα φώναξε:

—'Ε, τότε, ας τὰ υποφέρουμε όλα!... Πάρε ένα δίσκο μόνος σου, και πιάγαινε τὸ φαί τὸν ώραίον φιλοδενούμενον της κόρης μας στο δωμάτιό του!

—Μὴν είσαι υπερβολική, καυμένη 'Ι-ουλία... Μη σ' άρέση να ξεονκύνες τὰ πράματα...

—Ποίος είν' αὐτός που μάς κουβάλησε ή Λιάνα σήμερα;...

Γεμάτος ύπομονή κι' έγκαρτέρησι της ά-πάντησε ο Μαργέτης σβύνοντας τὸ ποῦρο του:

—Θά τὸ μάθουμε αύριο, 'Ιουλία...

Ι Δ!

Μόλις βρέθηκε μέσ' στο κομψὸ γαλάζιο δωματιάκι του ο 'Αποστόλης, έπεσε σκεπτι-κός σέ μια πολυθρόνα. 'Όλα όσα του συνέ-βαιναν εδώ και λίγον καιρό, τὸ φαινόμε-ναν σαν ένα άπίστευτο νοητευτικό όνειρο, που ήταν άπολύτως βέβαιος ότι κάποτε θα τελείωνε, κι' ότι εκείνος ευπνώνοντας θα βρι-σκοτανε πάλι άπάνω στη σανίδα της «Με-γαλόχαρης», στη μέση της θάλασσας...

Δέ μπορούσε να πιστέψῃ ο φτωχὸς φαρὰς ότι είχε βρεθῇ τώρα κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ τό-σο κομψὸ γαλάζιο δωματίο τὸ πιο άπίθα-νο σε πλοῦτη μεγάρου, πουμοίαζε με πα-λάτι του παραμυθιού...

Σηκώθηκε και πλησίασε τὸ παράθυρο με τις γαλάζιες μεταξωτές κουρτίνες. Μακριά, πάνω από τις στέγες που άπλωνόντουσαν μπροστά στα μάτια του σά θάλασσα άπέ-ρραν, ο ήλιος βασιλευσε, βάφοντας ροδο-κάκιννα τὰ συννεφάκια στή μεριά της δύσε-ως. Σαν άδύνατος αντίτιλος έφτανε από τὸ δρόμο ώς τ' αὐτιά του ο θόρυβος της άπέ-

ραντης πολιτείας. Πόσο μακριά τῶνοιωθε τὸ νησάκι του!... 'Αχ πόσο διαφορετικό ήταν εκεί κάτω τὸ ήλιοβασιλευμα και πόσο λίγος ο θόρυβος... 'Ακούμπησε τὸ πρόσωπό του στο τζάμι ο 'Αποστόλης. Και παραδόθηκε στους ρευμασμούς του, που μοιάζανε πολύ με νοσταλγίες...

—'Ενοιώθε κάτι σαν άπροσδιόριστο φόβο, έδω, στὴν 'Αθήνα. 'Η μεγάλη εὔπλητη πρoτευ-σους τὸν προκαλούσε φόβο, δέος. 'Εμοίαζε σαν άπέραντο, τρικυμισμένο πέλαγος, που μέσα του είχε βρεθῇ εκείνος, φτωχὸς κι' ά-δύνατος ναυαγός... Πὼς θα τὰ κατάφερνε; Πὼς θα τὰ βγαζε πέρα; Μοναδική του έλπί-δα, μοναδικὸ του σωσίβιο, έμενε εκείνο τὸ ώραίο κορίτσι, που τὸν είχε ρίξει με θάρ-ρος, μέσ' στο πέλαγος αὐτό... Κι' αν τὸν άφινε καμια στιγμή;... Δέ θα πνιγόταν ο φτωχὸς ναυαγός;... Γιά πρώτη φορά από τότε πούχε φύγει από τὸ πλοῦχο νησί του, ένοιωσε ο 'Αποστόλης ότι αὐτὸ πούχε κάνει έμοίαζε πολύ με τῶν έλλαν... Μόνος του μέσα στην άγνοιαστη πολιτεία, μέσ' στο παλάτι αὐτό που οί άνθρωποι του, όλα του ήταν ά-γνωστα, και τὸς διαισθανόταν εχθρικούς ά-πέναντί του, πὼς δά μπορούσε να τὰ βγα-λῇ πέρα και να νικήσῃ...

—'Εμενε ώρα πολλή εκεί τὸ παράθυρο, με τὸ πρόσωπό του κολλημένο στο τζάμι, με τὰ μάτια του κορφωμένα μακριά, πάνω από τις στέγες, πάνω από τις πρoσινάδες τοῦ Κηπου καί τοῦ Ζαπτείου, στο μέρος τοῦ οὐρανοῦ που εκεί είχε βασιλεύσει ή στεφαν-έλπιδα τοῦ ήλιου... Τὰ σκοτάδια κατεβαί-νανε σιγά-σιγά. Τώρα, ένα κύμα από τε-χνιτὸ φῶς ανέβαινε από τὴν 'Αθήνα γιά ν' αντιμετώπισῃ τὴ νύχτα.

—'Ο 'Αποστόλης άφισε τὸ παράθυρο, και γύρισε στὴν πολυθρόνα του.

—'Ακούστηκε ένα σιγανὸ χτύπημα στὴν πόρτα. 'Ο 'Αποστόλης πετάχτηκε:

—Ποίος είνε; ρώτησε.

—Σὰς φέρνω τὸ φαί σας... τοῦ άπάν-τησε μία εὐγενικά φωνή από τὴν άλλη με-ριά της πόρτας. Μπορώ να μῶ;

—'Ναί... άπάντησε εκείνος μηχανικά!

—'Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μία ο-μορφη μελαχροινή, καμαριέρα, που κουβα-λούσε ένα μεγάλο άσημενο δίσκο φορτω-μένο φαγιά. Τὸν άφισε στὸ τραπέζακι της μέσης και γύρισε στὸν 'Αποστόλη.

—Θέλετε να σας σεβόρω;... τὸν έρώ-τησε.

—'Οχι... 'Οχι... βιάστηκε ν' άπάντησῃ αὐτός. Δεν περάζει...

—'Η καμαριέρα έκανε μιαν έλαφραία υπό-κλιση, και β

ΕΙΝΕ αναμφισβήτητο γεγονός ότι από το 1946 κι' έδω ο γαλλικός κινηματογράφος δίνει μια σοβαρή προσπάθεια για να φτάσει στην προπρωτομική του ποιότητα. Από την άπελευθέρωσι κι' έδω κατά την παγκόσμια κοινή γνώμη, η γαλλική κινηματογραφική παραγωγή παρουσιάζει περισσότερες καλές ταινίες και λιγώτερες κακές. Στη σημαντική αυτή πρόοδο συνέτειναν και συντείνουν πολλοί λόγοι, αλλά πρό πάντων τα καινούργια αστέρια του γαλλικού κινηματογράφου.

Ποιά όμως είναι κατά σειράν η καλλιτεχνική αξία των Γάλλων ηθοποιών της θόνης και με τίμιθους αμειβονται σήμερα για κάθε ταινία που γυρίζουν;

Υστερα από πολλές έρευνες σ'ς δίνουμε κατωτέρω ένα κατάλογο: απόλυτα αντικειμενικό και εξακριβωμένο.

Επί κεφαλής του καταλόγου βρίσκεται η γνωστή και συμπαθής στάρ Μισέλ Μοργκάν. Υστερα από δέκα και πλέον χρόνια κινηματογραφικής καριέρας εξοκλύνεται και σήμερα να κρατά την

Οι νεροδίζοντες ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΤΑΡ

Ένα άρθρο για την αξία τους και τους μισθούς τους

Η Ντανιέλ Ντελντόμ

πρώτη θέσι ανάμεσα σ' όλες τις παλές και καινούργιες συναδέλφους της. Είναι η μόνη Γαλλίδα στάρ που προσελκύει ακόμη το κοινό με την αγγλία του ονόματός της. Όσο για την άμοιβή της, είναι κυριολεκτικά ήγεμονική: για κάθε ταινία της είπράττει 20.000.000 γαλλικά φράγκα ή ένα δισεκατομμύριο ελληνικές δραχμές!

Δεύτερη στον κατάλογο έρχεται μια καινούργια στάρ, η Ντανιέλ Ντελντόμ. Το πρώτο της φιλμ το γύρισε με 60' άπας άμοιβή 100.000 φράγκων. Άλλα μέσα σε πέντε χρόνια έγινε τόσο περιζήτητη, ώστε είπράττει 7.000.000 φράγκα για κάθε ταινία της. Και σκεφθήτε ότι δεν είναι διόλου ώμορφη!

Τρίτη έρνεται η παλιά βεντέττα Έντβίλ Φενιέρ. Είναι πάντα ώμορφη και ηθοποιός με πολυσύνθετο ταλέντο, αλλά ποτέ μέχρι σήμερα δεν πληρώθηκε περισσότερα από 7.000.000 για κάθε ταινία της.

Τετάρτη η γνωστή Σεσίλ Όμπρύ. Υστερα από τη διεθνή έπιτυχία της «Μανόν» η λεπτοκαμωμένη Σεσίλ ζητάει από 7.000.000 φράγκα για κάθε νεώτερη ταινία της.

Πέμπτη, η έπίσης γνωστή Σιμόν Σινισρέ η «ευοισία» της γαλλικής θόνης και η μόνη που έχει νοιώσει περί τα 10 «ερωτικά» φιλμ. Φυσικά είναι περιζήτητη και η άμοιβή της ποικίλλει από 5 μέχρι 7.000.000 φράγκα.

Έκτη, η ασύνγνωστη Ντανιέλ

000 φράγκα.

Ένάτη, η παλιά Μισελίν Πρέλ. Έξ αιτίας μιας τελευταίας κακής ταινίας το άστρο της έχασε ξαφνικά σ'ς λάμψι. Η άμοιβή της μένει σταθερή γύρω στα 6.000.000 φράγκα. Τώρα βρίσκεται στην Άμερική και κανείς δεν ξέρει αν θα ξαναγυρίσει στη Γαλλία.

Δέκατη, τέλος, η παλιά Μαντελν Ρουπινσόν. Όμορφη γυναίκα, αλλά ως ηθοποιός έχει λίγες συμπάθειες στο γαλλικό και διεθνές κοινό. Γυρίζει ταινίες με άμοιβή από 3 μέχρι 5 εκατομμύρια φράγκα.

Ακολουθούν κατά σειρά η Βίβιαν Ρομάνς, η Σοφι Ντεμαρέ, η Σουζύ Ντελαί, η Νικόλ Κροζέλ, η Σιμόν Ρενάν, η Ρενέ Σαιν Σύρ, και πολλές άλλες, τριάντα συνολικά, παλές και καινούργιες στάρ.

Από τους άνδρες στάρ, στην ίδια σειρά από άπόψεως άμοιβής βρίσκονται ο Πιέρ Φρεναι, ο Ζαν Μαρσί, ο Ζεράρ Φιλίπ, ο Ζαν Γκαμπιέν και ο πολυς Φερναντέλ. Όλο τους είναι παλαιοί καλλιτέχνες και... πολύ άλυστροι στις αξιώσεις τους. Δεν παίρνουν σε ταινία αν δεν τους εξασφαλισθή τουλάχιστον άμοιβή 10.000.000 φράγκων ή 500.000.000 δραχμών!

Ο «γόνος» Ζωρζ Μαρσάλ, αρχίζει να ξανακερδίζει την καλή θέσι που είχε πρώτα. Γυρίζει ταινίες με άμοιβή από 4—5.000.000 γαλλικά φράγκα.

Οι δυο «γόνες» τραγουδιστάι, ο Λουί Μαρριάνο και ο Τίνο Ρότσι, αμειβονται καλά. Ο πρώτος είχε σήμερα πιο δημοφιλής γιατί κοντά στην ωραία φωνή, έχει και νεύτα ενώ ο δεύτερος κινεύει να γίνει... παπούς πιά! Η άμοιβή και των δυο είναι γύρω από τις 5.000.000 φράγκα. Νομίζετε ότι είναι μικρή;

Ακολουθούν κατά σειρά ο Φρανσουά Περιέ, ο Μπερνάρ Μπλιέ, ο Πιέρ Μπρασέρ, ο Μισέλ Σιμόν, ο Σέρλ Ρετσίανι, ο Μισέλ Ωκλαίρ, και αρκετοί άλλοι, τριάντα συνολικά παλαιοί και καινούργιοι. Όλοι τους αμειβονται από 1 μέχρι 5.000.000 φράγκα.

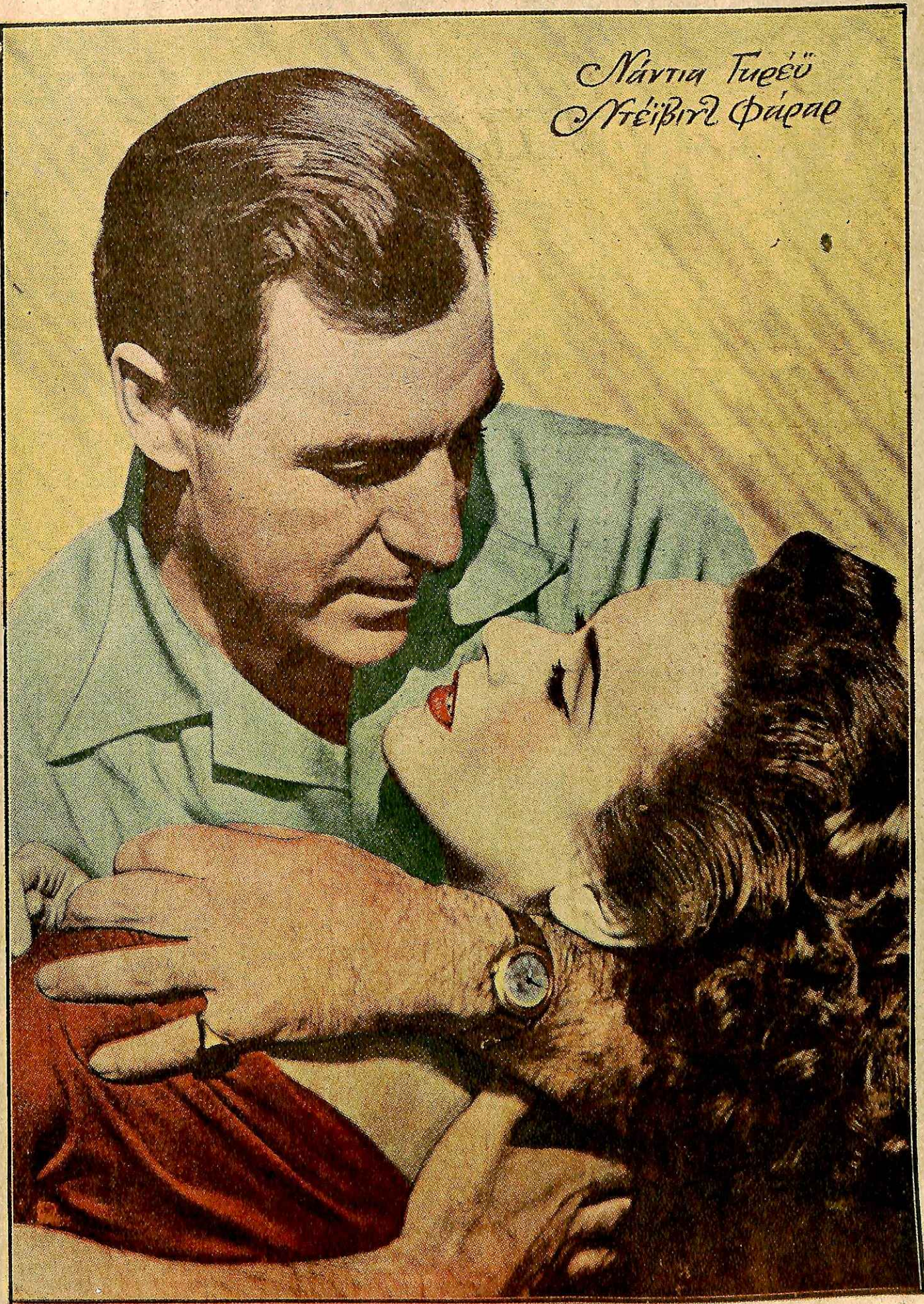
Τελευταίος έρχεται ο Άνρϋ Βιντάλ, ο ήδη σύζυγος της Μισέλ Μοργκάν, ο οποίος κατόρθωσε να περάσει το σημείο εκείνο, που τον υπελογίζαν μόνο ως «κύριο Μισέλ Μοργκάν»! Αυτός εν συντομία είναι ο κατάλογος της αξίας και της άμοιβής των Γάλλων καλλιτεχνών του κινηματογράφου.

Αν συγκρίνουμε τώρα τους Γάλλους στάρ με τους Άμερικανούς συναδέλφους τους βλέπουμε ότι οι πρώτοι δεν παίρνουν μεγάλες άμοιβές. Οι γαλλικές έπιχειρήσεις δεν διαθέτουν τα κολοσσιαία κεφάλαια των έταιρειών του Χόλλυγουντ. Άλλα φυσικά στην τέχνη τους οι Γάλλοι στάρ δεν πέφτουν καθόλου κάτω απ' τους συναδέλφους τους, τους Άμερικανούς του Χόλλυγουντ. Μερικές φορές είναι μάλιστα πιο άνώτεροι και πιο άνθρωπιοι.

Ζ. Φ. ΝΤΕΒΑΙ

Επάνω: Η πάντα γοητευτική Έντβίλ Φενιέρ.
Κάτω: Ο έξαιρετ ή συμπαθής Ζεράρ Φιλίπ.

Μάντια Τυρέυ
Ντρίβιρλ Φάραε

«Χωρίς χρώμα λαδί! Έμπρός! Τράβα γρήγορα!»
— Ναι, θα πάω, ψιθύρισα με σδυμένη φωνή.
Κι έβρεπε να πάω. Το πράγμα ήταν πολύ απλό. «Αγοράσα, κυρία, χέες αυτό το καπέλο. Λοιπόν, αυτό το καπέλο δεν μου κάνει. Παρακαλώ να τ'αλλάξω». Στο κάτω της γραφής, λεφτά έδωσα, δεν έδωσα προγράμματα κινηματογράφου. Κι έπειτα, τόσο και τόσο αλλάζουμε τα είδη που αγοράζουν. Δεν θάνακα καμμία πρωτοτυπία.

Τράβηξα κατ' ευθείαν για το καπελοκατάστημα. Βαδίζα άργα-άργα, σαν κάποιος να με κρατούσε από ένα φανταστικό καπίστρι. Μούλειπε το αναγκαίο θάρρος. Και το λίγο που είχα, ως που να φτάσω στο μαγαζί, εξατμιζόταν σαν το περιεχόμενο τρύπιας σαμπρέλλας. Έτσι, έφτασα και στάθηκα αναποφάσιτος έξω από τη βιτρίνα. Ένα σωρό νοτίμα καπέλα ήταν εκεί εκτεθειμένα. Να, αυτό, π. χ., πόσο όμορφα θα μου πήγαινε. Ναι, αυτό έπρεπε να ζητήσω.

«Αλλά... Είπε τώρα για ένα σσοβαρό κύριο ν' αλλάξει καπέλο; Πώς θα μου φερθούν; Κι αν μου πη ό υπάλληλος, ότι «αυτό πήρατε, κύριε, αλλάγες δεν γίνονται», ποιά ή θέσι μου; Ν' ανοίξω καυγά; Ντροπή!... Αλλά, γιατί ν' ανοίξω καυγά; Επ' τέλους, καπέλλο δίνω, καπέλλο θα πάρω. Κι αν είναι και καμμία μικρή διαφορά, να την καταβάλω, πολύ ευχαρίστος. Δεν είναι δα κανένα έγκλημα! Μία πολύ απλή υπόθεση, που κανονίζεται μ' ένα αμοιβαίο χαμόγελο. Αλλά, μόλις έλεγα να πάω την απόφαση να μ'ω μένα, σφίγγονταν ή καρδιά μου, ξεραίνονταν ή γλώσσα μου, μ' έπιανε ένας ξαφνικός πονοκέφαλος, κοβόντουσαν τα γόνατά μου. Ήλθισα κατ' αστασί, αλλά την αισθανόμουν! Και δεν μπήκα!

Αργότερα, τάβαλα με τον έ-αυτο μου.

— Δεν ντρέπεσαι λιγάκι, γέλοι; Έτσι, μαρέ, αντιμετωπίζεις τις μικρές δυσκολίες της ζωής; Φτώ σου! Ανανόρε!

Μ' αυτές τις προσβολές προς τον έαυτό μου, ξαναπαίρνα θάρρος.

— Αύριο θα πάω όπωσδήποτε, είπα. Πρωί-πρωί. Έν ανάγκη, ' θα φτάσω μέχρι χειροδικίας!

Αλλά δεν τ'α κατάφερα. Το πρωί ανέβαλα το διάδημα.

— Το βράδυ είναι καλύτερη ώρα για τις αλλάγες! είπα στον έαυτό μου.

Και το βράδυ έμεινα έξω από την πόρτα, μέχρι που κατέβασαν τα ρολλά κι έκλεισαν. Νέα μονομαχία με τον έαυτό μου. Τρίτη ανάμνηση έξω από το μαγαζί. Στο τέλος νίκησα την παθητική μου αντίσταση και μπήκα. Κατευθύνηκα προς το τμήμα καπέλων.

— Τι θέλετε; με ρώτησε ό υπάλληλος.

«Ν' αλλάξω αυτό το καπέλο!», έπρεπε να πώ. Και τί είπα;

— Ν' αγοράσω ένα ζευγάρι γάντια!

— Σ' αυτό το τμήμα θα περάσετε!

Έφυγα από το κατάστημα μ' ένα ζευγάρι γάντια που μου ήταν περιττά. Κι όταν ξανατασκάρηκα με τον έαυτό μου, πήρα θάρρος και τον αποστόμωσα:

— Άσε με ήσυχο, σ' παρακαλώ. Τένοιος είμαι! Ωχ!...

Πέταξα το καπέλλο σ' μιάν άκρη της ντουλάπας κι' αγοράσα ένα άλλο. Αυτό μου πήγαινε.

— Αγοράσε ένα καπέλλο και ό Δημήτρης... φίλος μου. Αλλά το μετάνιωσα:

— Δεν μου πείε καθόλου, μου είπε στενωχωρημένος.

— Δεν έχεις άδικο, συμ-

φώνησα. Μου δίνει την εντύπωση περικεφαλαίας. Γιατί δεν τ' αλλάζεις;

— Να σου πώ, το σκέφτηκα. Αλλά... θα μου τ' αλλάζουν; Σε κάτι τέτοια δεν τ'α καταφέρνω. Μου λείπει το θάρρος.

— Τι λες, αδερφέ! Φώναξε. Δανεικά θα τους ζητήσεις; Τα λεφτά σου έδωσες και θ'α πάρεις το πράμα που σ' αρέσει! Άκου τί λέει! Του λείπει το θάρρος! Πάμε μαζί!

— Ξέρεις...

— Πάμε που σου λέω. Άνα-

λαμβάνω εγώ το ζήτημα. Έσύ δεν θα μιλήσης καθόλου.

Κι έπειδη δισταξε ακόμα, τον άπασα από το χέρι. Κατά σύμπτωση, το καπέλλο τόξε αγοράσει από το ίδιο μαγαζί. Αί, λοιπόν, για πητε μου, που βρήκα αυτή την τόλημ και μπουκάρισα μέσα στο κατάστημα με όρημ θυέλλης; Ούτε κόμπιασμα, ούτε λυγισμό στα γόνατα, ούτε τράκ. Γραμμή από τμήμα καπέλων και ύφος επιτακτικό, που δεν σηκάνει και πολλά:

— Ο κύριος από δώ αγοράσε χτες αυτό το καπέλλο. Έπιθυμει να το επιστρέφει και να διαλέξει ένα άλλο.

— Κατ' αρχήν, είπε ό υπάλληλος, μ' ένα χαμόγελο αντίπαθες σαν μουρουνέλιο, το κατ' αστήμα, ποιά έχει ως αρχήν να μην αλλάξει έμπορεύματα άπας αγοράσθεντα.

— Κι' εμείς έχουμε ως αρχήν ν' αλλάζουμε τα αγοράσθεντα και άπας και δίπαξ και τρίπαξ, αν δεν μας κάνουν. Λοιπόν, άσε τις άρχες και φέρε καπέλλο να διαλέξουμε, αν δεν θες να γίνης του Κουτρούλη του πανηγυρι έδώ μέσα! Και γρήγορα, γιατί βιαζόμαστε!

— Καλά, μη φωνάζετε, κύριε! είπε υποταγμένος ό υπάλληλος. Θ'α κάνουμε μία εξαίρεσι για σάς!

Διαλέξαμε το καλύτερο. Ο Δημήτρης το φέρεσε, του έρχόταν περίφημα. Φύγαμε χωρίς να πούμε ούτε αντίο.

— Θαυμάζω το θάρρος σου! μου είπε, βγαίνοντας, ό Δημήτρης. Εγώ δεν τόχω.

— Εγώ όμως τόχω... για τους άλλους! άπάντησα.

— Εκείνο τις βράδυ χάρηκα το θρίαμβό μου.

Είχα μία υπόθεσι σ'ε κάποιον ύπουργείο. Είχα υποβάλει την αίτησι και περίμενα να διεκπεραιώθ' το ζήτημά μου. Βοδμάδες και μήνες με βασάνιζε ή γραφειοκρατία με το σήμερα και με το αύριο και με την παραπομπή από τμήμα σε τμήμα. Καταλάβαινα πώς δεν μούδιναν σημασία, τ'όδεχνε κι' ό τρόπος που μου φερνόντουσαν.

Πολλές φορές, σκέφτηκα να διαμαρτυρηθώ, να βάλω τις φωνές, αλλά το θάρρος, αυτό το θάρρος για δικό μου λογαριασμό, έκανε φτερά. Ο χαρακτήρας βήτα μούκοβε τα πόδια και μου δαγκωνε τη γλώσσα. Στο τέλος, όπως ήταν επόμενο, με άδίκησαν. Το «συμβούλιο» άπέρριψε την αίτησι μου. Και ήταν δικαιοσύνη, σάς παρακαλώ να με πιστέψετε.

Είχε μία παρόμοια υπόθεσι και ό Κοσμάς... φίλος μου. Τον παίδευσαν κι' έκείνον. Στο ίδιο ύπουργείο, μάλιστα.

— Μ' έχουν καταπονήσει με το σήμερα και με το αύριο! παραπονέθηκε ό Κοσμάς.

— Γιατί δεν τους βάσεις τις φωνές;

— Πώς να τις βάλω; «Αν διατάξουν τον κλητήρα να με πετάξω έξω;» Άν...

— Τι αν και αν, μαρέ! Είσαι φορολογούμενος πολίτης κι' έχεις το δικαίωμα να φωνάζεις! Έλα μαζί μου και θ'α ίδης πώς φωνάζουν!

Ο χαρακτήρας όλφα ξεσπάθωσε. Πήρα από το χέρι τον Κοσμά και πήγαμε στο ύπουργείο. Ανακαλύξαμε σ'ε ποιά τμήμα ή-

ταν καταχωνιασμένα τα χαρτιά του! Αί, και ποιάς είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Μ' έπνιξε το δικό του... Κοσμά κι' άμολυσα καιρούς φανές, που άναστατώθηκε όλος ό όροφος. «Δεν μπορείτε να μας κοροϊδέυετε, κύριε τμηματάρχα, δεν ξέρω πώς σας λένε και ούτε μ' ενδιαφέρει τ' όνομά σας! Είμθα φορολογούμενοι πολίται και απαιτούμε να διεκπεραιώθ' το ζήτημά μας!».

— Ησυχάστε, κύριε!

— Τι να ήσυχάσουμε που μας έχετε πηρήσει το σηκότι. Εισθε ύπνρται του λαού, αυτό όφείλετε να το καταλάβετε!

Ο Κοσμάς με καμάρωνε, βουδός. Ο τμηματάρχης έγινε όλος μελί.

— Μεθαύριο ή υπόθεσίς σας θα περάση από το συμβούλιο. Έχετε το λόγο της τιμής μου!

Φύγαμε ικανοποιημένοι.

— Έτσι μιλάνε! είπα στον Κοσμά.

Το συμβούλιο όμως άπέρριψε το ζήτημά του.

— Θα πάμε στον ύπουργό!

— Θα μ'ας δεχθ';

— Δεν θ'α τον ρωτήσουμε! Ραντεβού αύριο στις έντεκα, έ-ξω από το ύπουργείο!

— *

«Ημουνά πύρ και μανία. Κύματα όρημς και γενναίότητος ξεσπούσαν μέσα μου. Ένας κλητήρας, στην πόρτα του ύπουργείου γραφείου, μ'ας δήλωσε ότι «ό κ ύπουργός ήταν πολύ άπσηχρημένος και δεν δεχόταν». Κι' άπλωσε το χέρι του προστατευτικά στην πόρτα.

— Κάνε πέρα! φώναξε άγρια και του κατέβασα το χέρι.

Αυτός τάχασε. Έγώ άνοιξα την πόρτα, χωρίς να χτυπήσω μάλιστα και μπηκά, μαζί με τον έκπληκτο Κοσμά.

Κύριε ύπουργέ! Έδώ συμβαίνει μία καταφανής άδικία και παρανομία! είπα με δυνατή φωνή, γεμάτη παλμό. Απαιτούμε δικαιοσύνη! Και αν οι γραμμοκράται του ύπουργείου σας μας άδικούν, όφείλετε σεις, κύριε ύπουργέ... έδώ δυνάμωσα τον τόνο της έκπομπής! Διότι είσθε και ύπεύθυνος απέναντι της κοινής γνώμης!

Και χτύπησα το χέρι μου στο γραφείο του.

— Περί τίνος πρόκειται, κύριε; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό ύπουργός.

— Το καί τό!

— Η υπόθεσίς σας θα κριθή και πάλιν, είπε στο τέλος, από νεο συμβούλιο! Άφήστε μου το σημείωμα!

Σ'ε μία βδομάδα, ό Κοσμάς ήρθε, όλος χαρά, να μου αναγγείλθ, ότι το νεο συμβούλιο τον ικανοποίησε.

— Σ'ε σένα το χρωστώ, μου είπε.

Και πρόσθεσε κι' αυτό:

— Έχεις ένα θάρρος άξιο θαύματος!

Κολακεύτηκα πολύ. Και κούνησα το κεφάλι μου άπελπιστικά για τον έαυτό μου...

— *

Πολλά τέτοια θ'α είχα να σάς αναφέρω, αλλά νομίζω πώς σχηματίζετε πιά γνώμη για τη διαδίκη μου προσωπικότητα. Θάρρος τώρα στο τελευταίο περιστατικό, που είχε μία άπρόσπτη εξέλιξη.

Γνωρίζαμε τη Ντόρα. Λέω «γνωρίζαμε» και όχι γνώραίσα, γιατί ήμασσε δύο. Ο Τέλης κι' έγώ. Ήταν ένα άξίεραστο πλάσμα και το είχα έρωτευθ' σε βαθμό επικίνδυνου για την υγεία μου. Η σκέψι της ήταν διαρκώς στο μυαλό μου, σαν πουλί φυλακισμένο μέσα στο κλουβί.

Είχα χάσει την άρεσί μου, τον ύπνο μου και είχα όλα τα συμπτώματα που παρουσιάζονται στους έρωτευμένους.

Μα πώς να της εκδηλώσω τον

έρωτά μου; Πενήντα φορές πήρα την απόφασι και πενήντα φορές μου κόπηκε ή μυλιά. «Όχι έρωτα δεν τολμούσα να της φανερώσω, αλλά ούτε ύπαινιγμό κάν, για ένα ραντεβού. Ο χαρακτήρας βήτα με είχε κάνει κουρέλι.

Είπα να της εκθέσω τον έρωτά μου γραπτά, αλλά ή πένα έτρεπε στο χέρι μου. Είπα να της τ' αναφέρω τηλεφωνικά, αλλά δεν εύρισκα τη δύναμη να άγγιζώ το τηλέφωνο. Και περνούσα τραγικές ώρες σ' αυτή την άνανόρη κατάσταση κι' ή κουγα τον έαυτό μου να με λοιδωρή και να μου άπειυθύνη βαρείες κουδέντες:

— Ντροπή σου! Δειλέ! Το κεφάλι, μαρέ, θ'α της κόψης! Δεκα λόγια θ'α της πης!

— Ναι, αλλά πώς τα λένε! Κι' όλο αποφασίζω κι' όλο ανέβαλλα.

— Ώς που ξεφύτρωσε τρίτος στη μέση. Ο Τέλης. Ήταν έρωτευμένος με τη Ντόρα!

— Τρελλά, έρωτευμένος, Κωστάκη μου! Αν δεν την κάνω δική μου, δεν ξέρω τί θ' άπογίνω.

Και βούρκωσαν τα μάτια του. Βούρκωσαν και τα δικά μου, γιατί έρχόμουν σ'ε αντίδικια με τον καλύτερο φίλο μου.

— Της τόπες; τον ρώτησα.

— Όχι!

— Άμ' σ' αυτήν πρέπει να κάνης την έρωτική σου εξομολόγησι. Όχι σ'ε μένα!

— Ναι, Κωστάκη μου. Αλλά δεν τολμώ. Μου λείπει το θάρρος... Σκοτίζεται ό νους μου, γίνεται ή γλώσσα μου, τρέμουν τα γόνατά μου...

— Σ'ε καταλαβαίνω, Τέλη μου!

— Γι' αυτό καταφεύγω σ'ε σένα. Νά μεσολαθήσης. Νά της μιλήσης εσύ για τον έρωτά μου. Έσύ έχεις θάρρος... Μ' έχεις έμπρηστ'ε τόσες φορές!

Αποφάσινα να θυσιάσω το δικό μου έρωτα, που τον κρατούσα μυστικό. Η φίλια απαιτεί θυσίες. Κι' έξ άλλου, ή θυσία μου δεν θ'α ήταν και καμμία σπουδαία ζημία για μένα, γιατί, έτσι κι' αλλιώς, έγώ δεν θ'α άνοιγα ποτέ το στόμα μου για δική μου πάρτη. Κομμάτια να γίνη.

— *

— Δεσποίνις Ντόρα, θέλω να σάς μιλήσω ιδιαίτερας για ένα σημαντικό θέμα!

Δέχθηκε με προθυμία. Ραντεβού σ'ε ρομαντικό μέρος. Στο Ζάππειο. Καθήσαμε σ'ε ένα καφεναδάκι. Λίγο φεγγάρι, λίγο σκοτάδι, λίγη μακρινή μουσική, δύο γκαζόνες. Εκείνη θάυμα ή-δεσθαί, όμορφη όσο ποτέ. Καιγόταν ή ψυχή μου. Αλλά είχα αναλάβει ίερη άποστολή:

— Δεσποίνις Ντόρα, ύπαρχει ένας άνδρας που ύπαφέρει για σάς! Που λιώνει σ'ε όνομά σας! Που κλαίει και δερνεταί! Που τον έχει μεθύσει ή όμορφιά σας! Και που γι' αυτόν ή ζωή (έδώ πήρα δραματικό τόνο) είναι μαύρη τυραννία, χωρίς έσας...

Σπάραξε ή καρδιά μου, καθώς έλεγα αυτά τα λόγια, που τ' ανωίωθα ό ίδιος, για λογαριασμό του Τέλη. Κι' ένα λογαριασμό μου να πώ τ' όνομά του, βλέπω τη Ντόρα να πλησιάζη στην άγκαλιά μου, να φέρνη τη χείλη της κοντά στα δικά μου και να μου ψιθυρίζη με παθητική φωνή:

— Επ' τέλους! Αποφάσισε να μιλήσης, άγάπη μου; Πόσον καιρό τ'ε περίμενα!

Κι' ένοιωσα τα χείλη της στα ήμπερα.

— *

Ο Τέλης μου είπε πώς είμαι παληάνθρωπος. Κι' έγώ του είπα πώς ναί μ'έν, έχει βέβαια δική, αλλά δε μ'έν άπελπισίζεται. Κάποιος που δεν θάχη το θάρρος, θ'α του αναθέσει κάποτε να του κάνη τον πρεσβευτή. Και θ'α τ'α φέξη κι' αυτόν του.

— Έχει και ό χαρακτήρας βήτα τα τυχερά του.

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

— *

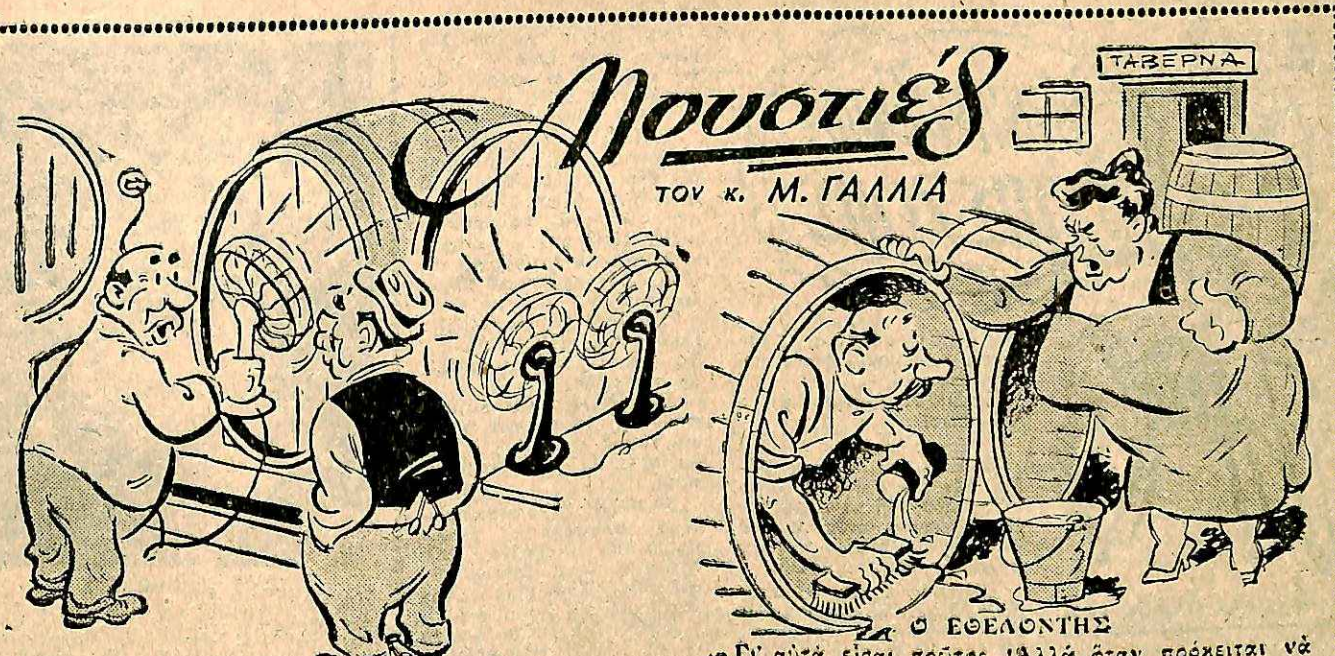
— *

— *

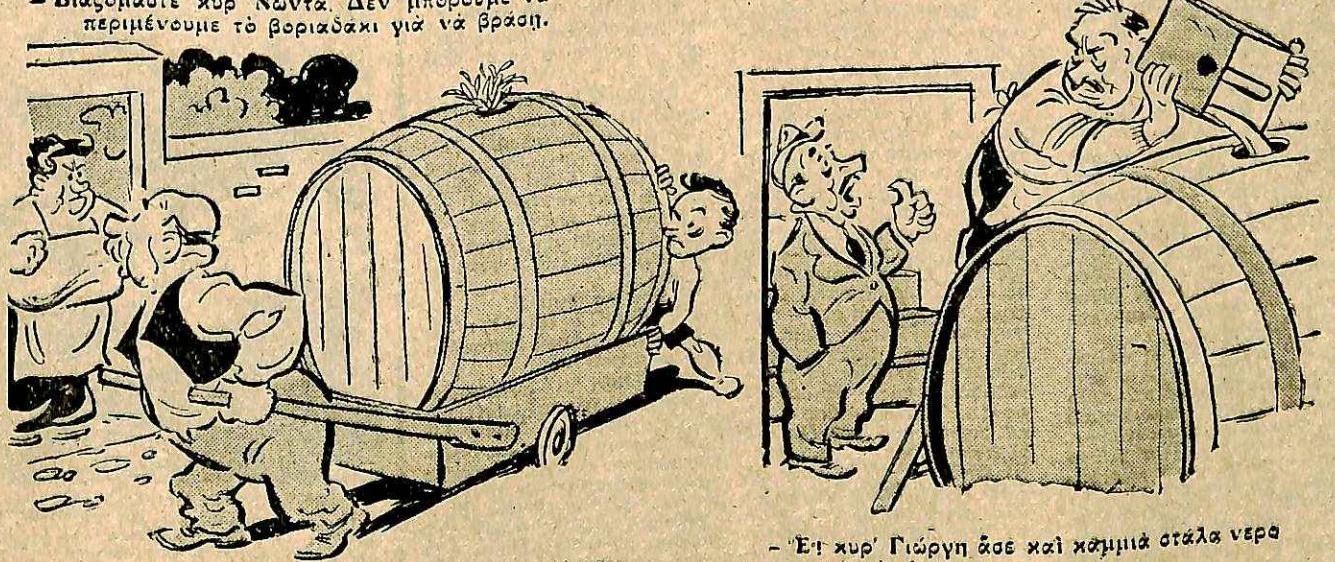
— *

— *

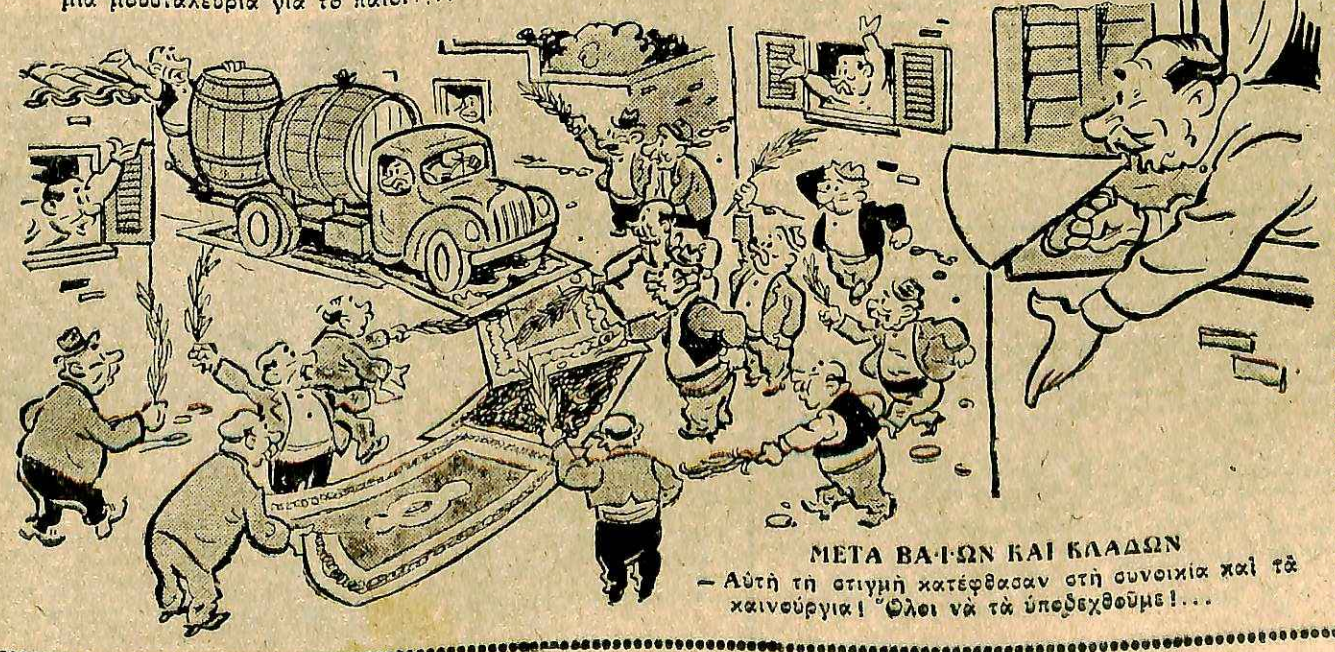
— *

— Γι' αυτά είσαι πρώτος. Αλλά όταν πρόκειται να κάνης καμμία δουλειά στο σπίτι χαλάς τον κόσμο!...

— Γι' αυτά είσαι πρώτος. Αλλά όταν πρόκειται να κάνης καμμία δουλειά στο σπίτι χαλάς τον κόσμο!...

— Γι' αυτά είσαι πρώτος. Αλλά όταν πρόκειται να κάνης καμμία δουλειά στο σπίτι χαλάς τον κόσμο!...

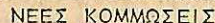
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΈΡΩΤΑ

* Οι "Αραβες λένε: «Γυναίκα χωρίς ντροπή, φαί χω-
ρίς αλάτι»

ταραγμένη ζωή μου, μου δώ-
σες τὴν δροσιὰ τῆς χαρᾶς, τὴν
θέρμη τῆς παρηγοριᾶς. Μὰ

σμένα). Αρχίζω, Λέλα, να
πληρώνω τις «έπιταγές»...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΦΕΡΜΟΥΑΡ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΥΒΑΡΙ

Ἐπὶ 36 ἀποκλῆσαι νόονα, ὁ Ἀμεικανὸς ἔντυβον ὅσον αἰάζει τὰ σπανάκια, μετὰ ὅποια ἦσαν δευτέρα διὰ διαφορὰ πακέτα, πού μετέφερον στὸ σπῆτι τοῦ καὶ κατάρθωσαν, τυλιγόντας τὰ νὰ σφυγματοῖσι τὸ τεράστιον κουβάρι πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Τὸ κουβάρι οὗτο πού εἶνε τὸ μεγαλύτερον τοῦ κόσμου, ἔχει περιμέτρου 3 μέτρα καὶ 40 ἑκατοστὰ, καὶ ζυγίζει 70 κιλά!...

ΜΕ ΛΙΝΕΣ ΥΡΟΜΜΕΣ

★
Οἱ ἐπιστήμονες ἀπέδειξαν λαν-
θασμένο τὸν προηγουμένο ὑπολο-
γισμό τῆς ἡλικίας τῆς Γῆς σὲ
12.000.000 αἰῶνες. Τώρα τὴν ὑ-
πολογίζουν σὲ 30—40 ἑκατομμύ-
ρια αἰῶνες.

ἀχροπτευσί᾽ καὶ ἀντιπλοῖς, ἀπαλές, φω-
εῖκοις φυσικώτατες, ἀπὸ τῆς φύσεως
τινές. Κατὰ τὴν ἔκφρασιν καπνοὶ ἀπο-
ποῦ παρακολούθησε μιὰ τέτταρα δο-
κιμαστικὴ πρобоὶ, «νομίζει» κανέ-
στι βλέπει ἀπὸ ἕνα παρόνθου σκην-
ὲς τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Ἐπι-
πλέον, ἡ νέα μέθοδος χρησιμοποιοῦ-
τὶς κοινὲς κινηματογραφικὰς μηχαν-
ὲς καὶ ὄθονες, πράγμα καὶ ποῦ ἐπι-
τρέπει τὴ βαθμιαία ἐφαρμογὴ τῆς
στους ὑπάρχοντες κινηματογράφους

Λάθος

Περιορισμοί

Τὸ μπρίκι

ΠΕΡΙΤΤΗ ΑΓΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ταχύτης

“Εγώ εἶνε τὸ σύνθημα: Ταχύτης, τόλμη, θάρρος!
Πιάνε γραμμὴ τὰ ἑκατὸ καί... ὅποιον πάρη ὁ χάρος
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

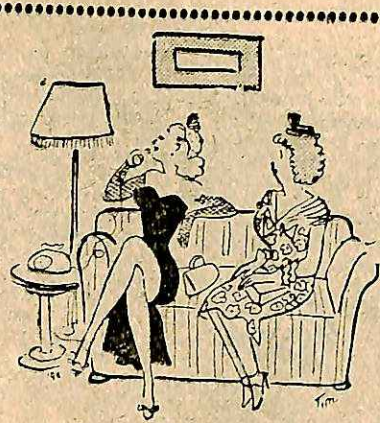
21

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Απαντήσεις επιστολών

Γι' α ν ν η ν Δ. 'Αν τ ω ν ι ά δ η ν. Ιατόν. 'Ενταύθα: 'Ήσαν προάνωτοι ήμιοι. Μι ν α η λ Τ α σ ό π ο υ λ ο ν. 'Ισά ν η ν Παπαδόπουλον, κυρίαν Ν. Σ. Κώσταν Βασιλειάνη και Τάκην Βρεττόν, εύναιστά. Οι σελίδες δεν υπάρχουν να αψηθούν. Α λ ι λ α ν Χ α ρ ο κ ό π ο υ. Κηφισιά: 'Εχετε άδικο. Μπορώ να σας τ' αποδείξω. Α ν. Μ. ε μ α ν. Χαλάνδοι: 'Ισως να πέσασε από κεί, δεν αποκλείεται. 'Αδύνατον όμως να συνέβη αυτό πρὸ τοῦ 1943. Στὴν 'Ελλάδα ἔσται ἀσέως τὸν ἐπομένον ἔτος. 'Ο υ λ ι α Π α ν λ ο π ο ὕ λ ο υ. 'Ενταύθα: 'Ο 'Ερνστ Χαντ. Παντ' Άγγλος ἐπιλογίας, ἀπὸ τὸ Γιοσκασί. Παντρεύτηκε 'Ελληνίδα κι' ἔφυγε στὴν πατρίδα του μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. 'Α θ α ν ά σ ι ο υ. 'Α ν τ ω ν ο π ο ὕ λ ο ν. Κωνσταντίνον Ν. Μεσσάρην, Α. Κατόπουλον, Σπύρον Δεδέν. Παναγιώτη 'Αλεξανδρίδην καὶ Τούλαν Δράκον. Οι 'Κατάσκοποι' θα συνεχιστοῦν. Φωτογραφία τῆς Λέλας Καραγιάννη, σὰς ἔστειλα. 'Η λ ι α ν. Α δ ο α μ ι δ η ν καὶ Γ ι α ν. Μ π ε κ.: Εὐναιστὴ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, λυπούμαι. 'Ο νι πρὸς τὸ παρόν. Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ν Ν ῖ τ σ ο ν. Σαντορίνη: Δὲν ἔδωσα ἐνὸς τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ κομμάτι στὴν ἐφημερίδα τοῦ νησιού σας. Τίς συνέχειες τοῦ κ. Κωδίου. Θα μπορούσατε να μου τίς στείλετε; Θ ε ο δ ω ρ ο ν. Σ α ρ α ν τ ὀ π ο ὕ λ ο ν. 'Αλυμνιά: Πῶς ἐνι: Νὰ ποὺ γράψετε ὅτι ἀπορίεσ ἔχετε. Σ π υ ρ ῖ δ ω ν α. Σ α μ α ρ ι ν ῖ ὠ τ η ν. 'Ενταύθα: 'Εντὸς τῶν ἡμερῶν ὁ ἀνίστη ἡ δημοσίευσίς του στὴν 'Αθηναϊκή. Οι πληροφορίες σας ἐξαιρετικές κι' εὐναιστὴ. Ν ι κ ὀ λ α ο ν. Μ α κ α ρ ῖ α ν η ν. Ρόδον: 'Αρνά, ἀλλὰ δὲν ξενῶ. Εὐναιστὴ καὶ γιὰ τὸ δικὸ σας ἐνδιαφέρον. Α ρ σ ι ν ὠ η ν Π ρ ο ὕ λ α κ ο υ. 'Ενταύθα: Δὲν ἐννοεῖται ἀνέστει τὸν 'ἥσως αὐτὸν. Α λ έ κ ο ν. 'Η λ ι α δ η ν. Μυτιλήνη: Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θα γράψω. Γ ι α ν ν η ν. Κ. Σ ι δ η ρ ὀ π ο ὕ λ ο ν. 'Ενταύθα: Περάστε ἀπ' τὴ νοσφεία σας ἕνα μεσημέρι. Π α ὕ λ ο ν. Κ ο υ ζ ἄ ν η ν. Δράμα: Κάποτε θα διορθωθῶν. Θ ἄ λ ε ι α. Μ. Μ. 'Ενταύθα: Κοίμα πού ζῆτε στὴν 'Ελλάδα καὶ τρώτε τὸ ψωμί τῆς Β α σ ῖ λ ε ι ο ν καὶ Γ ι α ν ν η ν. Λ α δ α κ η ν. 'Ησάκλειον Κρήτης: Εὐναιστὴ θεοῖα. 'Ε μ μ. Α ν α ρ ο η ν. Πόπην 'Αλεξοπούλου, Κωνσταντίνον Μπαϊρακτάρην, Δ. Μ. Α. Στάμ. Στάμ. Παναγιώτη Νικολάου, Δμ. Γκιώνη, Λουκάν Παν. καὶ Χρῆστον 'Ιωαννίδην: Τὸ ἐνδιαφέρον σας με συγκίνησε. Μ ι γ α η λ Δ η μ η τ ρ ῖ α δ η ν. Κομοτηνὴ: Γιὰ τὴν περικοπὴ σας θα γράψω. 'Ε λ έ ν η ν. Μ π ε ν ε σ ἄ ν τ ο υ. 'Ανδρῶν: Θὰ γράψω με τὴν πρώτη εὐκαιρία. Θ ε ο δ ω ρ ο ν. 'Α σ η μ ἄ κ η ν. Κάϊο: 'Ετσι μιλοῦν ὅλοι οἱ ξενητεμένοι. 'Ελληνες. 'Α σ τ ο η Σ κ ὀ τ ο υ. 'Ενταύθα. καὶ Γ ε ρ ὀ σ ῖ μ ο ν Π α ν τ ε λ ἄ κ η ν. Ν. Σφαγεία: Οἱ στίχοι σας καλοὶ. Λ ο υ κ ὀ ὄ ν ο ν. Γ. Β. 'Ενταύθα: Τουλάνιστον να εἶναι τὸ θαύμας ὡς ὑπογράψετε τὸ γράμμα σας! Γ ι α ν ν η ν. Κ ο ῖ σ τ. 'Αλεξάνδρεια: Μὲ λίγη καλὴ θέλησι, ὅλα γίνονται. Γ ε ὡ ρ γ ῖ ο ν. Μ ο υ τ ἄ φ η ν. Καστοριά: 'Ονι, δὲν εἶνε δυνατό. Γ ε ὡ ρ γ ῖ ο ν. Χ ο υ δ ρ ὀ π ο ὕ λ ο ν καὶ Μ ι ν α η λ Μ α ρ κ α ν τ ὶ ν η ν. Θεσσαλονίκη: Διόρθωσα τὸ νεοδωρὸν σας ἀλλὰ δὲν κατάλαβα τίποτε. Φ α β ῖ ε ρ ο ν. 'Ενταύθα: Δὲν ἔχετε δικίον. Ο Σ. Κ. ζή καὶ βασιλεῖ. Α ἰ υ ἰ λ ι α ν. Β α δ. 'Ενταύθα: Οὐδεὶς ἀναίσθητος. Μὰ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐσεῖς ἔχετε ἄδικο. Ν ι κ ὀ λ α ο ν. Γ κ ι ν ὀ π ο ὕ λ ο ν. Θεολίκην: Πῶς ἔχετε τέτοιες ιδέες. Απορώμαι. Γ ι α ν ν η ν. Π. Φάληρον: Δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ν' ἀπευθυνθῆτε στὸν «Παντογνώστη» τῆς 'Αθηναϊκῆς. 'Ε λ ε υ θ ε ρ ῖ ο ν. Καίσι. Κοκκινιά: 'Αποπέτεια... Π α ν α γ ῖ ὠ τ η ν. Σ α β ῖ δ η ν. 'Ενταύθα: Δὲν ὑπάρχει. Σὲ λίγες μέρες θὰ κυκλοφορήσῃ ἡ «Σιωπὴ Στρατιάς», πού ἀναφέρεται στὴ ζωὴ τῆς Λέλας Καραγιάννη. Δ. Γ α ρ ο ὕ φ α λ λ ἄ κ η ν. 'Ησάκλειον-Κρήτης: Εὐναιστὴ. Γ. Σ α ρ ὀ η ν. 'Ενταύθα: 'Αν οἱ ἱστορίες πού θα δημοσιεύσετε ἐν ὄν λόγῳ περιοδικὸν εἶνε αὐθεντικές, θὰ εὐ εὐναιστῶν πολλοί. Κ ο υ ρ. Α ε β ε ν τ ἄ κ ο ν. Καλάμας: 'Ελπίζω κατὰ νὰ γίνῃ. Νὰ μου στείλετε δυὸ φωτογραφίες. Β. Φ α σ ὀ λ α ν. Ναυπάρκτο: 'Θὰ προσπαθῶ ἀν καὶ δὲν πιστεύω να εἶνε ἀλήθεια. 'Α σ η μ ἄ κ η ν. 'Ενταύθα: Τί σημασία ἔχουν τῶς ὅλα αὐτά; Α ν τ. Μ π α λ ὀ ὕ τ σ η ν. Λάρισα: Εἶνε ὅπως τὰ λέτε. Α. 'Ε κ υ ε κ τ ὀ ν λ ο υ. Λάρισα: Δὲν εἶνε ὁ ἴδιος. 'Εκέρινον ἦταν Τζών. ἐνὸς αὐτὸς. Α ν τ. Γ. Χ ο ρ ο τ ὀ ν θ α κ ὀ π ο ὕ λ ο ν. Δ. Σ. Ν. 103 Σ.Τ.Ο. 10Β καὶ λ ο ἰ π ο ὕ ς: Εὐναιστὴ γιὰ τὸ διαδίκον σας γράμμα. Οι 'Κατάσκοποι' θα συνεχιστοῦν γι' ἀρκτὸ διάστημα ἀκόμη.

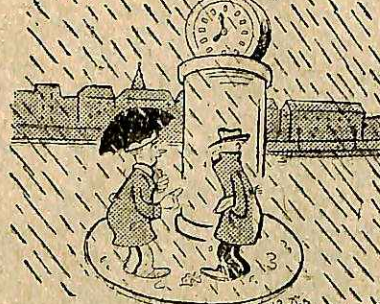
Τ. Β. Ι.

—Κώστα, φέρε μαζί σου και κα-
νενα φίλο σου...

—Ελεντα ταξίδι.
—Τό ξέρω! Τό διάβασα στη στήλη
των δικαστικών αποφάσεων...

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ
—Περιμένετε τὴ δεσποινίδα Καί-
τη; Μοῦ εἶπε να κανετε λιγη ὑπομο-
νη, ὥσπου να σταματήσῃ ἡ βροχή.

—Θὰ σοῦ εἶμαι πιστὴ ὥσπου να
πεθάνῃς!...

ΦΥΛΑΧΤΗΤΕ

ἀπ' τοὺς κακοποιούς

Στὸ δρόμο καὶ στὸ σπιτι σας

Μιά γυναίκα, στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Μπουφαλο, ἐξαφανίσθηκε ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπο λίγες βδομάδες. Τὸ ἀλλο πρωί, βρέθηκε νεκρὴ μέσα σ' ἕνα χαντάκι. Καί, σε μερικές μερες, ἕνας νεαρός 19 ἐτῶν, ὡμολόγησε πῶς τὴν εἶχε σκοτώσει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Βλέποντάς τὴν μόνη μέσα στ' αὐτοκίνητό της, εἶχε μὴ κι' αὐτὸς, τὴν εἶχε ἀπειλη- σαι μ' ἕνα ρεβόλβερ καὶ τὴν εἶχε διατάξει νὰ ὀδηγήσῃ τ' αὐτοκίνητο σὲ κάποιον ἐρη- μο δρόμο. 'Υστερα ἔσκυψε γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν τσαντά της ἀπ' τὸ πίσω κάθισμα. Με- τὴν κινήσιν του αὐτῇ, πῆρε ἀπὸ τὴν τσαν- τάλῃ του ὅπλου, κι' ἡ γυναίκα δέχθηκε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ἐξ ἄλλου, στὸ λὸς 'Αντζελες, ἕνας κα- ποίος Σπρίνγκερ, κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκί- νητό του, σ' ἕνα σκοτεινὸ καὶ ἔρημο δρό- μο, γιὰ νὰ ψωνίσῃ κατὶ. 'Όταν ξαναγύρισε σὲ λίγο, εἶχαν χαθῇ τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἡ γυναίκα του, πού εἶχε μείνει μέσα σ' αὐ- τό. Ἀργότερα, βρήκαν τὴν τελευταία φρι- κτὰ ἀκρωτηριασμένη, μέσα στὸ ἐγκαταλε- λειμένο αὐτοκίνητο. 'Ο δολοφόνος της — κάποιος σασίστης — εἶχε περάσει μέσα τὸ χέρι του ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ κρυστάλλο τοῦ αὐτοκινήτου, τὴν εἶχε χτυπήσῃ στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ χάσῃ τὴν αἰσθητικὴν της, καὶ τὴν εἶχε ἀπαγάγει.

Οἱ ληπταί, οἱ λωποδύτες, οἱ σασίται κι' οἱ μανιακοί, περιφέρονται στοὺς δρόμους, ἀναζητῶντας ἀνύστατες κι' ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες! Νὰ γιατί ἡ αστυνομία τῆς Ν. 'Υόρκης θεωρεῖ καλὸ νὰ ἐκδώσῃ ἕνα φυλ- λάδιο, με ὁδηγίαν γιὰ τὴν προστασίαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς. Στὴν 'Ελλάδα, ἡ κατάστασις εἶνε, βέβαια, πολὺ λιγώτερον ἀ- νησυχητικὴ. Παύσο, δὲν παύουν νὰ ἱσχυρῶν- ται ἐδῶ οἱ ἴδιες ἀπλές καὶ λογικὲς συμβου- λές γιὰ τίς γυναῖκες.

Αν, λοιπόν, περπατᾶτε τὴ νύχτα σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο καὶ δεῖτε νὰ σας πλησιάσῃ ἕνας ὑπόπτος, περάστε γρήγορα στ' ἀντι- κρυνὸ πεδωδρόμιον, ἢ σταθῆτε σὲ μιὰ φωτι- σμένη πόρτα καὶ περιμένετε ὥς δού προσ- περάσῃ. Βαδίζετε, κατὰ προτίμησιν, στὸ μέσον τοῦ δρόμου, ὅταν εἶνε ἐρημικός, μέ- νοντας μακριὰ ἀπ' τὰ σπίτια κι' ἀπ' τίς γωνίες τῶν σκοτεινῶν παρόδων.

Όταν περιμένετε τὴ νύχτα τὸ λεωφορεῖο, σταθῆτε σὲ μιὰ γωνία, κάτω ἀπὸ ἕνα φα- νάρι τοῦ δρόμου, ὅπου θὰ φαίνεσθε καλὰ ἀπ' τὰ περαστικά αὐτοκίνητα.

Αν περνᾶτε τακτικὰ ἀπὸ ἕνα ἔρημο καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ἔχετε πάντα μαζί σας ἕνα μικρὸ φανάρι τῆς τσέπης. Ριχνόντας ἑα- φνικά τὸ φῶς του στὸ πρόσωπον ὁποιοῦ θὰ σας πλησιάσῃ, τὸν κανεὶτε νὰ σαστίσῃ μιὰ στιγμή, κι' ἔτσι σας δίνεται ὁ καιρὸς νὰ φωνάξετε βοήθεια. Γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, μπο- ρεῖτε νὰ τὸν τρυπήσετε με μιὰ μακρὰ καρ- φίτσα τοῦ καπέλλου, ἢ ν' ἀνέψετε καὶ νὰ τοῦ πετάξετε ἕνα δολοφῶν κουτὶ σπέρτα. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ τὸν τρυπήσετε γιὰ μερικές στιγμὲς καὶ νὰ προλάβετε νὰ φωνάξετε.

Μὴν ἀφήνετε τὴν τσαντά σας νὰ κρεμέ- ται ἀπ' τὸ χέρι σας. Κρατᾶτε τὴν σφι- χτὰ κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη σας. Οἱ περισ- σότεροι κακοποιοὶ ἐπιδίδκουν νὰ σας πάρουν τὴν τσαντά, δίχως νὰ σας βλάψουν. Θὰ διατάσουν, λοιπόν, πολὺ νὰ τὸ κάνουν, ὅταν ἰδοῦν, ὅτι χρειάζεται νὰ παλέψουν μαζί σας καὶ νὰ σας χτυπήσουν.

Μὴ δίνετε ραντεβού σὲ μοναχικὲς γωνίες. Προτιμᾶτε ἕνα ζαχαροπλαστεῖον, ἕνα μέρος ὅπου ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι.

Μὴν ντρέπεσθε, ἐπειδὴ φοβάσθε τοὺς μοναχικοὺς δρόμους. Τὸ θάρρος, δίχως τὴ λογικὴ, δὲν ἀποτελεῖ γενναϊότητα, ἀλλὰ ἀ- νοησία.

Δὲν γίνονται ὅμως στοὺς δρόμους μόνο οἱ ἐπιθέσεις τῶν κακοποιῶν. Συχνὰ, μπαίνουν καὶ στὰ σπίτια, μεταμφιεσμένοι σὲ ἐργα- τες, εἰσπρακτορες κλπ., ὅταν ξέρουν ὅτι θὰ βρῶν γυναῖκες μόνες.

Πρὶν ἀνοίξετε, λοιπόν, τὴν πόρτα σας σ' ἕναν ἐπισκεπτή, ρωτᾶτε τον ἀπὸ μέσα ποι- ος εἶνε καὶ τί θέλει. Πολὺ πρακτικὸς εἶνε κατὰ ἀλυσίδες, πού ἐφαρμόζονται ἀπὸ τὸ μέσα μέρος στὴν πόρτα, ἔτσι ὥστε ἐπιτρέ- πουν νὰ τὴν μισανοίξετε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μῇ μέσα.

Μὴν πληρώνετε ποτὲ ἕνα τεχνίτη ἀπὸ ἕνα μεγάλο μάτος χαρτονομίσματα, πού μπο- ρεῖ νὰ τοῦ γεννηθῶν τὴν ἰδέα τῆς κλοπῆς.

Μὴν παίρνετε ποτὲ τὸ μπάνιο σας τὴν ὥρα πού κάποιοι τεχνίτες κάνει μιὰ δουλειὰ στὸ διαμέρισμά σας. Περιμένετε πρῶτα νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ φύγῃ. Μεσὰ στὸ λουτρό, εἰσάστε τελεῖως ἀνυπεράσπιστοι.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΜΟΥΣΤΙΕΣ

Καταφθάνουν κάθε μέρα, τὰ βαρέλια τὰ γεμάτα ἀπ' τὸ Λιόπεσι, τὰ Σπάτα, τὴ Χασιὰ καὶ τὴ Στα- (μάτα) κι' ἀκατάπαυστα ὁ μούστος κουβαλιέται στὴν 'Α- (θῆνα), γιὰ νὰ γίνῃ, σὲ λιγάκι, κοκκινέλι καὶ ρετσίνα. Αὐτοκίνητα καὶ κάρρα κουβαλοῦν ἀδέρτα μούστους πού θὰ κάνουν τοὺς πολίτες νὰ ξεχάσουν τοὺς κα- (μῆους τους, νὰ τοὺς φύγῃ κάθε λύπη, κάθε πίκρα, κάθε πόνος κι' ὅλοι ἔτσι νὰ ξεχάσουν καὶ τὴ... λίμνη Μαρα- (θῶνος)!

Φτάνει ὁ μούστος ὁ καινούργιος στὴν πρωτεύουσα, (παιδιά, οἶνος ἄκρατος νὰ γίνῃ, πού εὐφραίνει τὴν καρδιά, συνεπῶς πανηγυρίζουν οἱ ταβέρνες τέτοιες μέρες καὶ μεθοῦν, ἀπ' τὴ χαρὰ τους οἱ δεινοὶ κρασσο- (τέρες)!

Ὑποδέχονται τὸν μούστο εὐλαβῶς κι' ἐν κατανύξει, τὸ καινούργιο «γιοματάρι» περιμένοντας ν' ἀνοίξῃ. Καρτεροῦν ἐναγωνίως, κρᾶσος τέλειος νὰ γίνῃ κι' ὅσο «βράξῃ» στὸ βαρέλι, «ἐν... βρασμῶ» τε- (λοῦν κι' ἐκείνοι)!

Στὸ Διόνυσον προσμένουν νὰ προσφέρουν σπονδές, νὰ γλυκάνουν τὰ φαρμάκια, στοὺς καιροὺς αὐτοὺς (τοὺς πλάνους κι' ὑποδέχονται τὸ μούστο ἐν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς καὶ στεφάνους καταθέτουν, ἤτοι... βαρελοστεφανοῦς! Ὡσανά τοῦ λένε πάντα, νύχτα μέρα τὸν ὕμνον καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλειά του συνεχῶς ἐπαγρυπνοῦν. Μέτρα σύντονα λαμβάνουν κατὰ πάσης ἀτιμίας γιὰ νὰ προληφθοῦν οἱ τόσες ἐπεμβάσεις τῆς... χη- (μεῖας)!

Ἡ ρετσίνα τους, φοβοῦνται, μήπως πάρῃ κατὰ πό- (δας τὰ καμώματα τὰ τόσα καὶ τὰ χρώματα τῆς μόδας κι' ἐπειδὴ τὸ θέλει ἡ μόδα ἡ πλανεύτρα καὶ ναζοῦ ἡ... ξανθὴ ρετσίνα, τρέμουν μήπως γίνῃ... ἀκαζούς.

Στὴν ξανθὴ τους ἐρωμένη μένουν πάντοτε πιστοί, (κι' εἶναι τρισευχισμένοι κι' αὐτοκτότους σωστοί. Εἴθε δὲ ὁ κόσμος ὅλος κι' ὁ ντουινιάς νὰ ἦταν πότης. Ἀλλ' ὅψι θάχε, τότε, ἡ ζωὴ κι' ἡ ἀνθρωπότης. Θὰ καθόντουσαν οἱ πάντες στὸ τραπέζι, μιὰ παρέα, δὲν θὰ χάλαγε ὁ ἕνας τ' ἄλλου πούτε χατήρι κι' ἡ ζωὴ θάταν ὠραία: μ' ἄλλους λόγους, ὅπως λένε, «νὰ τὴν... πίνῃς (στὸ ποτήρι)»!

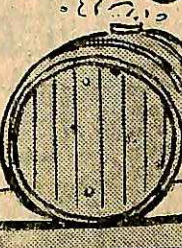
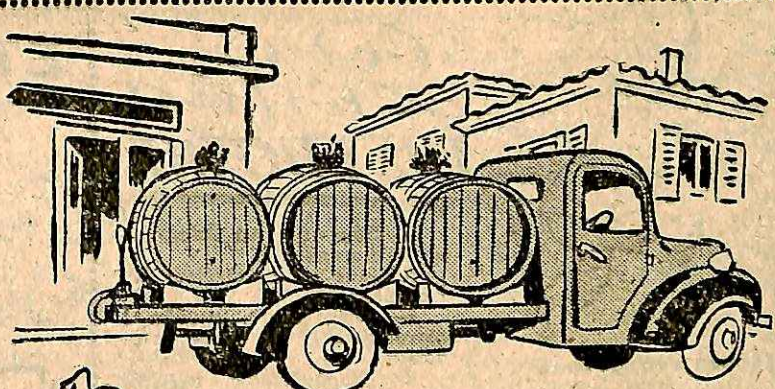
Ἄν συνήθιζε ὁ κόσμος με ρετσίνα νὰ μεθᾷ, καὶ σκοποὺς τὸν ἦταν μόνος τῆς ἀμπέλου τ' ἀγαθὰ, σ' ἀμπελώνες θάχε τρυγῇ με χερά καὶ προβοῖα καὶ κανεῖς δὲν θὰ... τρυγοῦσε τὰ δημόσια... (ταμεία)!

Ἄν ριχνότανε ὁ κόσμος με τὰ μούτρα στοὶ κρασί ἀσφαλῶς δὲν θὰ γινόταν καί... καταχρήσεις μισθ, γιὰτί, δίχως ἀντιρρήσεις, θάχαμ' ὅλοι τὸ μυαλό μας στοῦ κρασιοῦ τίς... κα- (ταχρήσεις)!

Ἄν γινόταν ἡ ρετσίνα στὴ ζωὴ μας, μόνος ἔρως, θὰ πηγαίνανε οἱ γκρίνιες καὶ τὰ μισθ κατὰ μέρος. Φιλικὰ κι' ἀδελφωμένα θὰ γλεντούσανε τὰ πλήθη καὶ δὲν θὰ πετοσκοδόταν ὁ Πλαστήρας γιὰ τὴ... (ἡ λήθη)!

Τῶν Κομμάτων οἱ καυγάδες θάχαν λείπει ἐντελῶς. Κάθε μιὰ διαφορά τους θὰ λυνόταν ὁμαλῶς, καὶ ποτὲ δὲν θάχαν λόγους μεταξὺ τους νὰ ἐρίζουν, νὰ χολώνεται ὁ Βῆτα καὶ τὸν Δέλτα νὰ μισᾷ. Δὲν θὰ φτάναν στὸ σημείον, δηλαδὴ νὰ τὰ τσουγ- (γκρίζουν καὶ θὰ... τ σ ο ὕ γ κ ρ ῖ ζ α ν μ ο ν ἄ χ α πο τ ῆ ρ ἄ κ ρ α σ ῖ)!

Ἄν γεννιόντουσαν μπεκρῆδες κι' ἀρχηγοὶ μας ὡ- (ρισμένοι, ἀπ' τῶν ἐκλογῶν τὸ σᾶλο δὲν θὰ βγαίνανε χαμένοι. Οὕτω πῶς ὁ Παπανδρέου, ἀρχηγὸς στομαφώδους ὡ- (φους) στὸ μεθύσι του ἐπάνω βᾶδλεπε... διπλοῦς τοὺς (ψήφους)!

Ἐὰν εἶχε ἡ ρετσίνα ὁπαδὸ καὶ τὸν Τσαλδάρη, θὰ τὰ εἶχε... τετρακόσια τὰ μυαλά του συνεχῶς καὶ τὸ Κόμμα του θὰ ἦταν αἰώνιος... γ ι ο μ α τ ἄ ρ ι καὶ δὲν θάχε καταντῆσει νᾶνε... σ ὡ σ μ α δυστυχῶς.

Στὰ μεθύσι, τέλος πάντων, ὁ ντουινιάς ἐὰν ριχνόταν με μισές καὶ κατοστάρια, πάντα... σ κ ν ῖ π α θ ἄ (γινόταν. Κι' ἀσφαλῶς κι' ἀναντιρρήτως με τὴ μέθοδο αὐτὴ φειδωλῶς θάταν στὰ λόγια κι' ὁ Κοτζιάς ὁ Κων- (στατίνος καὶ δὲν θάδινε δεκάρα γιὰ ὀκτακλῶρ καὶ Ντὶ-Τὶ-Τὶ, γιὰτί τότε ἀνυπερβήτως... σ κ ν ῖ π α θ ἄτανε κι' ἐ- (κείνος)!

Ἡ χρυσὴ μας ἡ ρετσίνα κι' ὁποιοῦδήποτε κρασί μας θὰ συντείνῃ γιὰ νὰ γίνῃ κι' ἡ ἀνοικτοδομήσις μας, γιὰτί σίγουρα, τὸ Κράτος καὶ χωρὶς ἀμφιβολίας, τὸ φτωχὸ συναλλάγμα του δὲν θὰ τὸ διασπαθίσῃ γιὰ νὰ φέρῃ στὴν Ἀθῆνα σουηδεζικὴ... ξυλ- (ία, ὅταν κάθε συμπολίτης θάναί... «τ ἄ β λ α» στὸ με- (θύσι)!

Γιὰ τὰ δάνεια ἐπίσης, πούχει πάρει μέχρι τώρα, ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους ἡ φτωχὴ, μικρὴ μας χώρα, δὲν θὰ σκέπτεται κανένας γιὰ νὰ βρῇ μιὰ κάποια (λύσι), νὰ τὰ δώσῃ κατὰ δόσεις κι' ἐντελῶς νὰ τὰ ἐσφαλῇ, μὰ θὰ πίνῃ μακαρίως καὶ θὰ τραγουδᾷ στὸν Τρούμαν γιὰ τὰ δάνεια κυ- (ρίως:

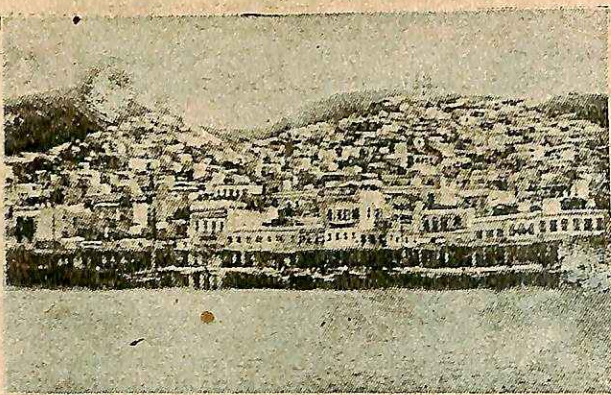
«Κατεβάζω τίς μισές κι' ἀνεβαίνει ὁ... β ε ρ ε σ ῆ ς»!

Μὲ τὸ ρευστοποιημένο, φίλτατό μου, τὸ σταφύλι οἱ λαοὶ τῆς Οἰκουμένης μεταξὺ τους θάνα φίλοι καὶ θὰ βλέπῃς καθισμένοι «παρεοῦλα» στὸ τραπέζι, νὰ γλεντᾶνε... ο ἰ ν ω μ ῆ ν ο ἰ Κορεάτες καὶ Κινέζοι.

Ἡ Ἑλλάς με τὴν Τουρκία στὸ... Μαρκόπουλο θὰ (σιεῖται, θὰ τὸ ρίξουν στὸ ποτήρι καὶ τὰ χερία τους θὰ (σφιγνῶν ὅα ξεχάσουν αὐτομάτως κι' ἐντελῶς τὸ «γρί, γρί, (γρί, σχετικῶς με τοὺς ψαράδες καὶ τῆς Λέσβου τὰ... (γρί-γρί! Σὰν λαὸς θὰ μοιάζουν ἕνας καὶ σὰν μιὰ θάνα φύλῃ, δίχως συμφωνία φιλίας καὶ πρωτοκόλλα στὴ μέση, γιὰτί ἀπάνω στῆς ρετσίνας τὸ μεθύσι τὸ πολὺ, θάναί, δίχως ἀντιρρήσεις καὶ τὰ δυὸ τὰ Κρή... (φέσι)!

Ἐτσι στὰ... Μεσόγειά μας, ὅπως εἶναι φυσικόν, Συμφωνο θὰ ὑπογράφουν... «Κρασσο-μεσογειοκῶν»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Γενική άποψη της Έρμουπόλεως.

Η ΣΥΡΟΣ

να να γνωρίσουμε την ΕΛΛΑ Ο

Δεν έχει τίποτα από την άμορφη των άλλων Κυκλάδων η Σύρος. Η φύση ήταν φειδωλή γι' αυτήν. Δεν της έδωσε την παύση θάλασσας και την ευφορία της Νάξου και της Τήνου. Δεν παρουσιάζει ακόμη το άνοιξινο και καλλιτεχνικό ενδιαφέρον της Δήλου, της Μυκόνου και της Σαντορίνης ούτε τη γραφικότητα των άλλων μικρών και μεγάλων νησιών, που την τοιγουόζουν. Όχι κι' αυτό το υπέχει, που τους καλοκαίριονους υπέχει, τις περισσότερες από τις Κυκλάδες όταν η διατακτική και άδυστο στην Σύρο.

Ότι όμως παρείχεσε η φύσις, το συμπλήρωσε ο άνθρωπος. Η πασαρενιματική φιλοπονία των νησιωτών της Σύρου υποφέρει από το άνοστο και πετωδες έδαφος της, να βγάλει μεγάλες ποικιλίες από παύλας φρούτα και λαχανικά, που φέρουν και σήμερα ακόμα νόμματα στο νησί. Κοντά στην πασαναγή των σπορών των νησιωτών της Σύρος ήταν φημισμένη και για τη μεγάλη βιομηχανία της. Η πορτοκαλοειδής της Έρμουπόλις, που από έδουληντα - όνδοντα νόδια κατόυσε τη σκίπτα στην έμπορική κίνησι της Ελλάδος.

Η Ιστορία της Σύρος, όπως και των άλλων νησιών του Αιγαίου νάνεται στα βάθη της Ιστορίας. Φοίνικες, Κοπτικοί και κάτοικοι της ηπειρωτικής Ελλάδος νίνονται διανομικά κυρίαρχοι στο νησί. Ο Όμιλος αναστέλι την Συοίην και τις δύο πόλεις της, την Ποσειδωνία και τη Φοινίκη.

Οι ανασκαφές έφεραν στο φως τα έρείπια από τις άνοιες αυτές πολιτείες, που η μιά βοισκόταν εκεί που είνε η σημερινή Έρμουπόλις και η άλλη στη φημισμένη κοινότητα της Σύρου. Ντελλανκοάσια, γνωστή για τις άνοιες επαύλεις της και το άθονο κυνήγι.

Στους Ιστορικούς νόνουν η Σύρος δένεται την κυριαγία της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, του Φιλίππου της Μακεδονίας και των Ρωμαίων. Διαποεί όμως την πολιτική της ανεξαστησία και διοικείται από τη βουλή και την εκκλησία του δήμου κατά το πρότυπο του αθηναϊκού πολιτεύματος. Ζή και άκούει ως τον 3ον μ.Χ. αιώνα.

Κατόπιν όμως νάνονται τα ίννη της Σύρος όπως συνβαίνει και με τόσες άλλες άνοιες πολιτείες. Την έαναβοίσκουε όμως στις άνοιες του 13ου αιώνα βενετοκρατούμενη να υπάγεται στο δουκάτο της Νάξου. Λίγοις έπιδαν τότε οι κάτοικοι της και απήλυσαν καλλιεργώντας την

άνονη γή του νησιού τους. Την ίδια έπονη άνοιζει να ντίκεται η Άνω Σύρος, σε άποσας δύο νησιόετον από το σημερινό λιμάνι της Έρμουπόλεως. Κάτοικοι λοιπόν, των κοντινών νησιών και ενοόλωςσι υπήκοοι της Βενετοκρατίας Δημοκρατίας αποτελούν τους πρώτους κατοίκους της Άνω Σύρου.

Αν όμως με τη νόδια η ελληνική γλώσσα επεδέθηκε στην Άνω Σύρο δεν έγινε το ίδιο και με τη θρησκεία. Ο Καθολικισμός στάθηκε αμείλικτος απέναντι στην Ορθόδοξη εκκλησία και στα νόδια της Βενετοκρατίας με το καλό η με το έσοο, έσανάγκασε πολλούς από τους κατοίκους των Κυκλάδων ν' αλλάξουν τη θρησκευτική τους συνείδηση και τις εκκλησιαστικές τους πασαδοσεις.

Συνγόνως, οι καθολικοί παπάδες πήσαν διά της βίας, και με την εύλοια των Φράγκων διοικητών, τις ορθόδοξες εκκλησίες, τα μοναστήρια και τα νησιά τους και έγκαταστάθηκαν σ' αυτά, αφού προηγουμένως φοντίσαν να διώξουν από εκεί τους ορθόδοξους κληρικούς.

Απέναντι στο βίαιο προσηλυτισμό που έπινετοσε η παπική εκκλησία η αντίστασις των ορθόδοξων κατοίκων των Κυκλάδων ήταν γενική. Και είνε άναπτυνθή τόσος φανατισμός, ώστε όταν σε μιά ορθόδοξη εκκλησία είνε λειτουργούσας καθολικός παπάς όλοι την θεωρούσαν υλοσμένη και έπρεπε να την πλύνουν με άγιασμένο νερό ποτού να νίνε εκεί ορθόδοξη λειτουργία.

Πολλές φορές παιδιά βαφτισμένα ορθόδοξα που τα είχαν αναγκάσει οι Φράγκοι παπάδες να ακολουθήσουν το καθολικό δόγμα, τα έαναβάφτιζαν οι γονείς τους υλεις βοίσκαν την εύκαιρία!

Λιγότερο όμως αντίστασι στον προσηλυτισμό των καθολικών ήταν φυσικό να δείξουν οι κάτοικοι της Άνω Σύρου, που οι περισσότεροι, σαν ένοι που ήταν δεν είχαν σοβαρές αντιρρήσεις να δένουν την εύλοια του Παπα.

Έτσι, οι κάτοικοι της Άνω Σύρου έβρισαν οι περισσότεροι καθολικοί άκούη και στα νόδια της τομκοκρατίας, όταν το 1537 ο Σελιού Β' έδωσε τον τελευταίο δουκά της Νάξου και υπέταξε τη Σύρο μαζί με τις άλλες Κυκλάδες στην Τουρκία.

Στα 1774 ο σουλτάνος Άβδουλ Χαμίν νάνισε τη Σύρο στην άνωία του Σαν Σουλτάνου που άπασε τη διοίκηση της στη δημογενησία του νησιού και προστάεσε τους κατοίκους της.

Η Άνω Σύρος τότε άνεμόληπη από την τομική διοίκηση, άνοισε ν' αναπτύσ-

σεται. Στη νόδια της Έλληνικής Επανάστασης βοήθηκε με 5 νησιώδες κατοίκους καθολικούς της προιστάεους που για το λόγο αυτό προσταεύντησαν από τη Γαλλία.

Με τη ναλλική προστασία λοιπόν η Σύρος υπόεσε να μείνη ούδότερη στην Έλληνική Επανάσταση και να υπήν παθη τις καταστροφές των άλλων νησιών.

Κι' αυτό ώφέλησε τον άνονα γιατί εκτός από τα νόμματα που έστειλαν κουρά οι Συοιανοί στους άλλους Έλληνες που πολεμούσαν τους Τούρκους, έδωσαν στο νησί τους άσυλο και καταφύγιο σε νησιώδες διονεείς.

Όντά νησιώδες οίονεείς κατέβυναν στη Σύρο και έγκατάστηκαν σε πρόνεια παραπήνυα στο διάστημα της Επανάστασης. Άνάμεσα σ' αυτούς οι εύσηπαταί και προσευτικώτατοι. Χιώτες έδωσαν νέα ζωή στο νησί.

Στην έοηη πασαία μεταξύ του φυσικού λιμανιού και της Άνω Σύρου όπου πρίν από την Επανάσταση υπήννε υονάνα ένα πρίν, έοιόσαν μεσα σε λίνα νόδια την πρώτη έμπορική και βιομηχανική πόλη της Ελλάδος του προασέμου αϊώνος την Έρμουπόλη.

Ός τα 1880 το μεγαλύτερο και τα προιστότερα από τα έμπορικά πλοία της Ελλάδος - άπάνω από δύο νησιώδες - είναν ναυπηγηθή στα έιοόλα ναυπηγία της Έρμουπόλεως. Εκτός όμως από τα ναυπηγία υπήνναν εκεί και σπουδαία βυσοδεμεία, ύφαντουνεία και σιδηρουνεία.

Άλλα κυρία η Έρμουπόλις που ήταν προιστότερο νησιό της Φράγκας Σκιάλα αποτελούσε το μεγάλο έμπορικό και διαιετακομικό κέντρο μεταξύ Ελλάδος, Ανατολής και Δύσης. Από εκεί περνούσαν τα μεγάλα άτυπλοια που πήναιναν στην Πόλη και τα εύρωπικά λιμάνια κι' από εκεί πάλι έπρεπε να περάσουν οι Έλληνες που ήθελαν να ταξιδέψουν στο έωτεικό.

Η μεγάλη εύσηρία της καινούνοιας Σύρος ήταν φυσικό να δημοσυνήση μιά πλούσια και πολιτισμένη κοινότητα.

Οι γνωστότεροι και κοσμικώτεροι από τους Αθηναίους πήναιναν τα παλιά νόδια να περάσουν τη Σαββατοκυριακή στη Σύρο όπου ίδιος τις Αποκοφες, νίνονταν μεγάλο νλένι στη Λέση.

Άνάμεσα στους μεγάλους παίκτες της έπονης εκείνης ήταν και ο συνεταίος του Συνοού και πλούσιος τοατέτης Κορωνίος. Στο υπακαά που νίνονταν στη Λέση, όταν ο Κορωνίος έκανε υπάνα και τον ορτοόσαν πάσα θα δένόταν σε κάθε ταμπλώ τους άπαντούς με τη στερεότυπη φράσι: «Έδω το λέει ο Κορωνίος!»... δηλαδή, βάλε όσα θέλετε Φράσι, που κρημεράθηκε από την έπονη εκείνη για τους πολύ πλούσιους άνθρώπους.

Το άνονιμα του Ισχυού της Κορινθίου και η ανάπτυξη του Πειραιά προώοισαν την ποόδο της Σύρος. Καινούσια λιμάνια δημοσυνήθηκαν στην Ελλάδα και από τις άνοες του αϊώνα με η Σύρος άνοιες να επέστη.

Διαποεί όμως και σήμερα ένα μέρος από τη βιομηχανία της και μάλιστα τη νηολέτη. Και άσφαλός όσαι θα πήσαν με το πλοίο από τη Σύρο, θα δέντηκαν την έπιδομη των μικροπλητών που διαλαλούν σε δλους τα ένοους της φωνής τους τα λουκούμια και τις ναλδαόπτες.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μοντέρνα ζωγραφη

—Και τί όνομα θα δώσης στον καινούργιο σου πίνακα;

—Δεν έχω αποφασίσει ακόμη αν θα τον ονομάσω «Πρόσωπο νέας» ή «Προσώλιο στρατώνος»...

—Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως η Εύα ήταν τόσο όμορφη, για να υποστηρίξης ότι ο Άδωνις ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου;

—Όχι. Άλλ' η Εύα δεν είχε μητέρα!...

—Δεν σκότωσες τίποτε; ρωτάει ένας γιατρός με ειρωνικό ύφος κάποιον κυνηγό, που γυρίζει από το κυνήγι μ' άδειανό το σασκιδιό του.

—Αυ' οι λαγοί δεν είνε, βλέπεις, σαν τους άρρωστους, του άπανταί αυτός, που κάθονται στο κρεβάτι τους και περιμένουν την άφεντιά σου να τους ξεκάμης!...

—Είμαι αλήθεια πως φαίνομαι τριάντα χρόνων;

—Αν βγάλεις τις ουτίδες και τις άσπρες τρίχες ούτε είκοσι δεν σε κάνει κανείς!

—Παρακαλώ, είνε μέσα ή Γεσποινίς Άννα;

—Όχι, κύριε. Βγήκε έξω. Άν είσατε ο κύριος Νίκος, θα τη βοηθήτε στο μπάρ που έξαστε... Άν είσατε ο κύριος Γιώργος, θα σας τηλεφωνήση αύριο!

—Η σύζυγος: Πάντα άοργεις, καϊμένε! Έτσι έκανες και την ημέρα του γάμου μας... Λίγο άκούρη και θάφευγα από την εκκλησία...

—Ο σύζυγος: Αλήθεια; Αυτό θα πη να μην έχης τύχη!

—Μπορώ να μάθω, κύριε, γιατί με κυττάζετε τόσο περίεργα;

—Μην άνησυχείς! Είμαι σκιτισγογράφος και ψάχνω να βρω γύρω μου καμμία κωμική φνσιονωμία...

—Ο προσκεκλημένος: Πολύ λίγες φορές μου έτυχε να φάω τόσο καλά!

—Ο μικρός γυιός της οίκογενείας: Κι' εμείς, κύριε, είνε η πρώτη φορά που είχαμε τόσα πολλά φαγητά στο τραπέζι!

—Ο πρόεδρος: Το δικαστήριο, πεισθέν άπολύτως περί της ένοχής του κατηγορουμένου, τον καταδικάζει... έπ' τη βάσει του άρθρου... (άνοιγει ένα βιβλίο για να το συμβουλευθή)...

—Ο διαορήκτης: ...261 του ποινικού νόμου, έν συνδυασμό προς τα άρθρα 4 και 121 της ποινικής δικονομίας... Άν τα έξω άπ' έξω, κύριε Πρόεδρε, βάλε έξη μήνες φυλακή, να γλυτώσουμε!

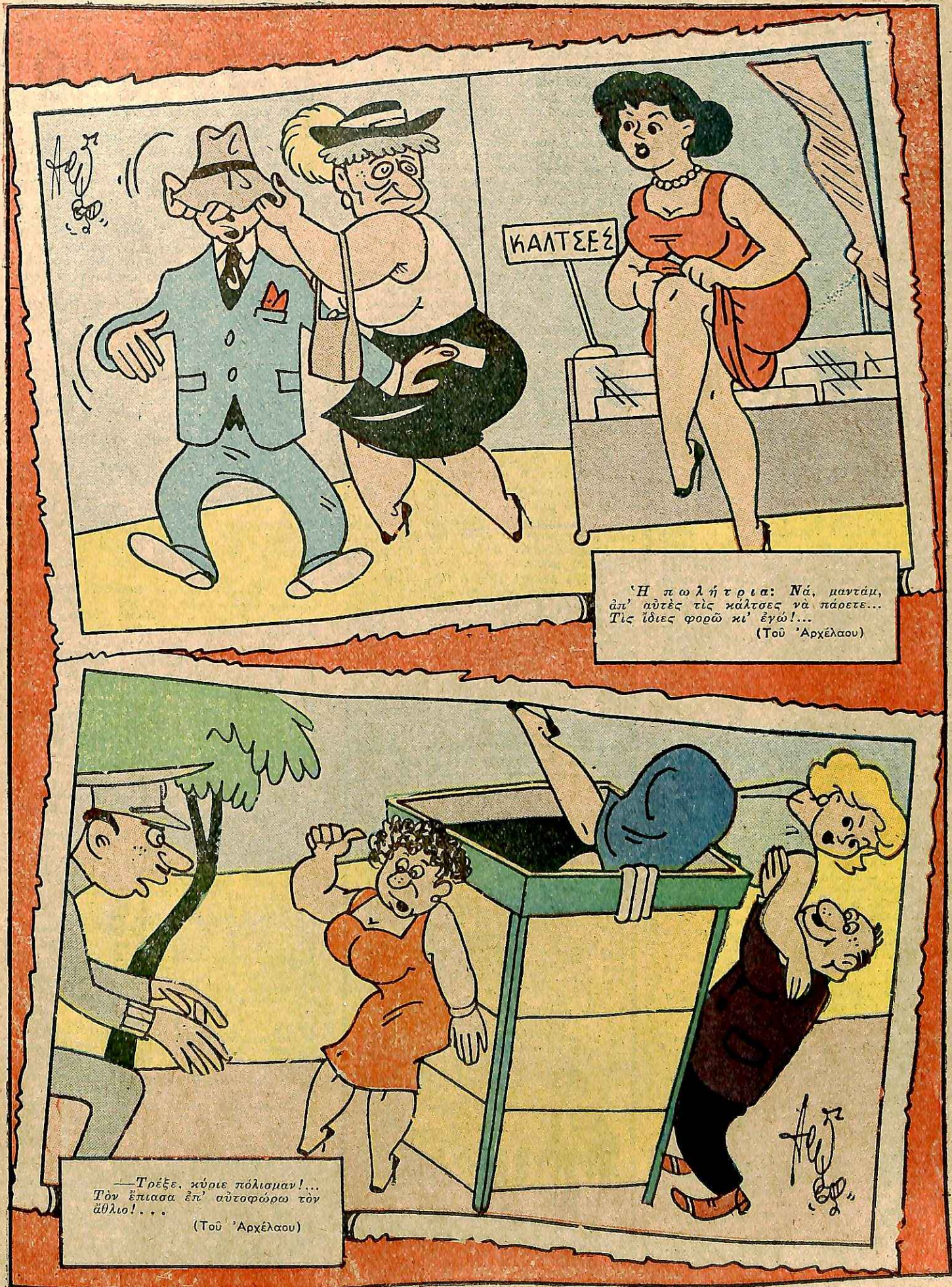
—Τρέξε, κύριε πόλισμαν!... Τόν έπιασα έπ' αυτοφώρω τον άθλιο!...

(Του Άρχέλαου)

—Η γυναίκα μου τρέμει μπροστά στους ποιντικούς.

—Και σύ;

—Κι' εγώ τρέμω μπροστά στη γυναίκα μου!

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραγκαστέν, η Πριμαβέρα κι' οι φίλοι των έφτασαν στην ακτή, όπου άναψαν τρεις φωτιές, για να ειδοποιήσουν τη «Στέλλα» να τους πάρει. Σε λίγο, άπομακρύνονταν από την Καπρέρα. Ο άδβας «Άγγελος κλειδώνει τη Λουκρητία μέσα σ' ένα δωμάτιο που πυργού που καίγεται ολόκληρος, για ν' άπαλλαγί απ' αυτήν και να σφετερισθί έτσι τους θησαυρούς της. Άλλ' η Λουκρητία κατορθώνει να διαφύγι από μιá καταπακτή. Σώζει επίσης τον Κάισαρα, που είναι μόνον τραυματισμένος. Στο μεταξύ, το δηλητήριο έχει άρχισι να φέρει τα αποτελέσματά του στον Πάπα. Η Ρόζα Βανόζο παρακολουθεί άσυγκίνητη την άγωνία του.

43ον — Αυτό είναι αλήθεια, του άπάντησε. Προτού όμως έρθω εδώ, είχα πιή ένα άλλο ποτό, που θα έξουδετερώνει το δηλητήριο. Κι' έπειτα, τι σημασία έχει αν πεθάνω; Ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου, από πολλά χρόνια τώρα, ήταν η έκδίκησις! Και την επραγματοποίησα! Σε λίγο, θα σε δώ να σφαδάζεις από τους πόνους μπροστά στα πόδια μου! Αυτό είναι πολύ περισσότερο από ό,τι είχα ελπίσει!

— Λες ψέματα! Ξαναφώναξε ο Πάπας. Προσπαθούσε να πιαστή απ' αυτήν την ελπίδα, αλλά δεν τó κατόρθωνε. Ο τρόμος είχε φωλιάσει πιά στην ψυχή του.

— Είπες, ότι δεν θα πεθάνεις; φώναξε. Ναι, ίσως να μην πεθάνεις δηλητηριασμένη!... Άλλά θα πεθάνεις από τα χέρια μου!

Και, με τα λόγια αυτά, έβγαλε ένα έγκλειδιο, που είχε πάντα στη ζώνη του και προχώρησε άπειληκτικός για να τη χτυπήσει.

Η Ρόζα Βανόζο δεν κινήθηκε καθόλου από τη θέση της. Περίμενε το χτύπημα... Τό πρόσωπό της δεν φάνερωνε ούτε φόβο, ούτε ταραχή...

Άλλά, ξαφνικά, ο Πάπας έχασε την ίσορροπίά του, ταλαντεύθηκε δυο-τρεις φορές κι' έπειτα σωριάστηκε στο πάτωμα.

— Έχεις δίκιο, είπε με σβυμένη φωνή. Τα πόδια μου δεν με κρατάνε πιά... Είνε σαν παράλυτα... Νοιώθω ένα παγερό χέρι να μου σφίγγει την καρδιά... Δεν με λυπάσαι, λοιπόν;... «Έλεος!... Ξέρω πως μπορείς να με σώσεις... Γιατί δεν το κάνεις;... Έλεος!... Λουκρητία!... Κάισαρ!... Βοήθεια!...»

— Δυστυχισμένη! άπάντησε η μάγισσα. Φωνάζεις τη Λουκρητία και τον Κάι-

σαρα για να σε σώσουν;... Άλλά ποιός έστειλε εδώ τον άδβα «Άγγελο για να σε δηλητηριάσει;... Ο Κάισαρ!... Και ποιός δηλητηρίασε την άσημένια κόυπα;... Η Λουκρητία! Έγώ της είχα πη τι έπρεπε να κάνει!

— Με δηλητηρίασαν τα παιδιά μου! ψιθύρισε ο Πάπας με άπόγνωσι.

Τη στιγμή εκείνη θυμήθηκε πως κι' ένας άλλος γυιός του, ο δούκας της Γκάντια, είχε συνωμοτήσει με τους έχθρούς του και λογάρισε να τους παραδώσει τον πατέρα του για να τον σκοτώσουν.

Τα παιδιά του, λοιπόν, τον μισούσαν; Κι' ωστόσο, σ' αυτόν χρωστούσαν τα πάντα! Τους είχε δώσει πλούτο, δύναμη, δόξα, αείδιματα... Τι παραπάνω μπορούσαν να επιθυμίσουν;

Άλλοίμονο, τό μάντευε τώρα! Μέσα στο αίμα τους κυλούσε τό σαράκι της φιλοδοξίας! Κι' ήταν αυτός που τους τό είχε μεταδώσει! Τα παιδιά του δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να βαδίζουν πάνω στα άχνάρια που είχε χαράξει ο ίδιος.

— Ω, είναι τρομερό να πεθάνω δηλητηριασμένος από τα ίδια τα παιδιά μου! φώναξε ο Πάπας. Μα ποιός ήταν ο δικός σου ρόλος σ' αυτό τό άποτρόπαιο έγκλημα;...

— Έγώ τους έδωσα τό δηλητήριο κι' έδειξα στη Λουκρητία τί έπρεπε να κάνει, άπάντησε η μάγισσα.

— Η Λουκρητία, η κόρη μου, ήθελε τό θάνατό μου;...

— Τό ίδιο κι' ο Κάισαρ! Κι' άνέβησαν στον Άγγελο αυτή την έμπιστευτική άποστολή. Κι' ο Άγγελος ζήτησε τη συνδρομή μου!...

— Τόν άθλιο! είπε ο Πάπας. Κι' αυτός επίσης ήταν δημιουργήμα δικό μου!... Ω, έπρεπε να τό είχα καταλάβει από προτήτερα!... Άλλά τώρα πιά είναι άργά!

— Πολύ άργά! συμπλήρωσε η μάγισσα. Έλάχιστες στιγμές ζωής σου μένουν όκώμη... Θά πεθάνεις μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, χωρίς κανείς να μπορέ να σε βοηθήσει!... Θά πεθάνεις δυστυχισμένος, γιατί ξέρεσι πως σε δηλητηρίασαν τα παιδιά σου!... Ναι, θα πεθάνεις, Ροδρίγο!... Η τελευταία σου στιγμή πλησιάζει!...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΜΟΥΣΤΟΣ

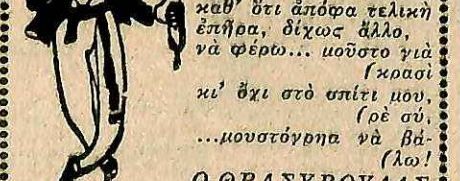
Μαθ κοπανάς κάθε στιγμή, πως έχω κάτι οικονομί— από καιρό στη μπάνα και στη μαμά σου τη φτωχή, πούναι κατ σπίτι μοναχή, δεν κάνω λίγη αλάνα.

Ζητάς τουτέστιν δηλαδή, μέσ' στο δικό μας τό τσαρότ τη μάνα σου να μπάσω και ούτω πως να εκκληρώ— ένα καθήκον ιερό και την... ψυχή ν' άγιάσω!

Ακου και μάθε το λοιπό, πως τα φυλάω πως και πως τα δόλο εκείνα, μουντιά να πάρω φτενική και νάγω, σίτινι μου, (ατηνή) κι' ιδιοχτητη ρεταίνα!

Τι' αυτό και κάνε τον (μπεκι) καθ' ότι άπόφα τελική έπληρα, δίχως άλλο, να φέρω... μούστο για (κρασί) κι' όχι στο σίτινι μου, (ρε σού, ...μουστογόρη να βά- (λω!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Δυστυχισμένη! άπάντησε η μάγισσα. Φωνάζεις τη Λουκρητία και τον Κάι-

ζει και καμιά δύναμις δεν μπορεί να σε σώσει!...

— Έσύ μόνο μπορείς να με σώσεις, μάγισσα!

— Μπορώ... άπάντησε η Ρόζα Βανόζο. Άλλά δεν θέλω να σε σώσω!... Βρίσκομαι εδώ, όχι για να σε βοηθήσω, αλλά για ν' άπολαύσω τό μαρτύριο του θανάτου σου!...

Ο Πάπας την κύτταζε με άπόγνωσι. — Τι κακό, λοιπόν, σου έκανα; τη ρώτησε. Α! Καταλαβαίνω! Είσαι η μητέρα κάποιου από κείνους που σκότώσα... Διωύσεις έκδίκησι... Αυτό δεν είναι;

— Όχι, άπάντησε η Ρόζα Βανόζο. Ψάξε πιο βαθειά στις αναμνήσεις σου!...

Είσαι μήπως γυναικά, η άδελφή κανέναν από εκείνους που έπεσαν κάτω από τα χτυπήματα του σπαθιού μου, όταν πολέμουσα, προτού ακόμη γίνω κληρικός;

Ψάξε ακόμη πιο μακριά, Ροδρίγο, είπε η μάγισσα με ραγιόμενη φωνή. Θυμήσου τα νεύατα σου. Φέρε στο μυαλό σου τη ζωή σου στην Ισπανία... στη Σατίδα!...

Ο Πάπας έβγαλε μιá σπαρακτική κραυγή.

— Στην Ισπανία!... Στη Σατίδα! είπε με υπόκωφη φωνή. Τώρα τα μαντεύω όλα!... Είσαι η Ρόζα!...

Κι' έκρυψε τό πρόσωπό του με τα χέρια του.

Είσαι η Ρόζα, η γυναίκα που έγκάτελειψα! συνέχισε, Είσαι η μητέρα των παιδιών μου!...

Ναι, άπάντησε η μάγισσα. Καλά τό κατάλαδες! Είμαι η μητέρα της Λουκρητίας και του Κάισαρ, οι σύζυγοι του Ροδρίγου Βοργία, που ύστερα έγινε Πάπας, με τό όνομα Άλέξανδρος όδς... Με γνώρισες, λοιπόν;

— Έλεος! φώναξε εκείνος. Μ' άγαπούσες τόσο πολύ, άλλοτε!... Κι' όπως μαντεύω, μ' άγαπάς ακόμη! Λυπήσου με, Ρόζα!...

— Μου ζητάς να σε λυπηθώ! του άπάντησε η Ρόζα Βανόζο. Μήπως όμως έσύ με λυπήθηκες ποτέ;... Μπορείς να φαντασθής, τουλάχιστον, πόσα υπέφερα εξ αίτίας σου!... Η κόρη μου μ' έδιωξε από τό άνάκτορό της, σαν ν' ήμουν καμιά ζητιάνη!... Ο γυιός μου με φοβόρισε ότι θα πρόσταζε τους ανθρώπους του να με μαστιγώσουν... Ναι, είναι αλήθεια, σε άγάπησα πολύ, σ' έλάτρευα!...

— Λυπήσου με, για άνάμνησι αυτής της άγάπης, Ρόζα!... Ξέρω πως μπορείς να με σώσεις, αν τό θελήσεις... Λυτήσου με!...

— Για ποιό λόγο, Ροδρίγο;... Μήπως με λυτήθηκε κανείς έμένα;...

— Λυτήσου με! Ξανάπε ο Πάπας. Τό κρύο ανέβαινε σιγά-σιγά στο στήθος και τα χέρια του. Ήταν πιά ένα αληθινό ράκος.

Σε λίγο, δεν θα ύπήρχε στη ζωή.

— Έλεος! Ξαναείπε με σβυμένη φωνή. Τολμάς, λοιπόν, να μου ζητάς να σε λυπηθώ; άπάντησε η Ρόζα Βανόζο. Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου πέθαναν από τη ντροπή τους εξ αίτίας σου... Σπάραξε την καρδιά μου κι' έκαμες τό αίμα της να κυθή σταγόνα με σταγόνα. Όχι, δεν μπορώ να σε λυπηθώ, Ροδρίγο!... Είναι δικαίο και σωστό να πεθάνεις!... Ναι, θα πεθάνεις καταραμένος, με τη σκέψι ότι σε δηλητηρίασαν τα ίδια σου τα παιδιά!...

Ο Ροδρίγος Βοργίας κύτταζε ολόγυρα, σαν να ζητούσε κάποια σανίδα σωτηρίας. Τό βλέμμα του φάνερωνε τη φρίκη και την άπόγνωσι, που τον είχαν κυριεύσει.

Έδώ και λίγες στιγμές, είχε φαντασθί πως θα μπορούσε ίσως να συγκινήσει αυτή την τρομερή γυναίκα, που έστρεκε μπροστά του και που είχε τον κυνισμό να του φωνάζει κατάμουτρα πως αυτό είχε προμηθεύσει τό δηλητήριο, που φλόγιζε τα σωθικά του.

Άλλά τώρα δεν είχε πια καμιά ελπίδα. Γιατί ήξερε πως η Ρόζα Βανόζο δεν θα ήν συγχωρούσε ποτέ!

Την είχε πάρει μικρό παιδούλα από τη Σατίδα κι' είχε κάμει έναν εικονικό γάμο μαζί της για να την εγγελάσει.

Άλλά, μιá μέρα, χορτασμένος από την

άγάπη της, την έδιωξε. Και με ποιό τρόπο! Έγκατέστησε μέσα στο δωμάτιό της μιá καινούργια φίλη του. Κι' εκείνη, την έστειλε να πάν να μείνι μαζί με τους υπηρέτες στο ύπαιθρο του σπιτιού.

Η Ρόζα έφυγε τότε και γύρισε στους γονείς της, χωρίς να συλλογισθί πως ο πατέρας της θα μπορούσε να τη σκοτώσει.

Άλλ' ο Βοργίας νοστέλγησε, έπειτα από κάμποσο καιρό, την άγάπη της. Και την ξαναφώναξε κοντά του.

Η Ρόζα άκουσε και πάλι τη φωνή της καρδιάς της. Και, άψηφώντας την όργη τούς πατέρα της, ξαναγύρισε κοντά στο Βοργία.

Αυτή τη φορά έζησαν μαζί περισσότερο από τρία χρόνια. Κι' ήταν, στ' αλήθεια, τρία ευτυχισμένα χρόνια!

Κατά τό διάστημα αυτό, η Ρόζα έφερε στον κόσμο δυό αγόρια: τον Κάισαρα και τον Ιωάννη.

Στό τέλος, ο Πάπας κράτησε τα παιδιά, αλλά έδιωξε πάλι τη μητέρα τους.

Τά δάκρυα, οί φωνές, τά παρακάλια της δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Δεν την είχε στερήσει μόνο από την άγάπη του, αλλά κι' από τα παιδιά της!

Άλλη μιá φορά ξεγελάστηκε η δυστυχισμένη Ρόζα κι' έτρεξε στον άπιστο άγαπημένο της, μόλις αυτός την ξανακάλεσε κοντά του.

Εμεινε μαζί του, άλλα δυό χρόνια κι' έφερε στον κόσμο το Λουκρητία.

Άλλά και πάλι ο Βοργίας τη βασέθηκε. Και την ξανάδιωξε όπως είχε κάμει και τις άλλες δύο φορές.

Από τότε δεν την ξαναφώναξε πιά κοντά του.

Η δυστυχισμένη τον είχε παρακαλέσει πολλές φορές να την αφήσει τουλάχιστον να δη τα παιδιά της. Άλλά κι' αυτή τη χάρι της την άρνήθηκε.

Όχι! Η Ρόζα Βανόζο, που είχε υποφέρει τόσα εξ αίτίας του, δεν θα τον συγχωρούσε και δεν θα τον λυπόταν ποτέ!

Άλλωστε, ήταν πιά άργά. Ένοιωσε τό θάνατο ν' άπλώνει τό παγερό χέρι του στην καρδιά του.

Κατάφερε, ωστόσο, ν' άνασκησθή λίγο τό κεφάλι του και της φώναξε με μίσος και όργη:

— Νάσαι καταραμένη! Πεθαίνω δηλητηριασμένος από τα χέρια σου... Νάσαι καταραμένη!

— Πεθαίνεις δηλητηριασμένος από τα παιδιά σου! του άπάντησε η Ρόζα Βανόζο.

— Πεθαίνω, ξαναείπε σε λίγο ο Βοργίας. Νάσαι καταραμένη!...

— Πεθάνε, Ροδρίγο, του άπάντησε. Οί κατάρες μου θα σε συνοδεύσουν και μέσα στον τάφο σου για να τις άκούε στους αιώνες των αιώνων! Πέθανε!...

Τό πρόσωπό της δεν έδειχνε την παραμικρή συγκίνηση.

Ο Βοργίας είχε κυριευθί τώρα από σπασμούς, που έκαναν όλο τό σώμα του να τσαντάζεται. Τά μέλη του κουλουριάζονταν κι' άμέσως έπειτα τινάζονταν με όρμη.

Αυτό κράτησε ως μιá ώρα.

Ο Πάπας προσπαθούσε να μιλήσει. Άλλ' από τό στόμα του έβγαίνουν μόνο άναρθρες κραυγές. Τό βλέμμα του είχε μιá έκφρασι όργης και άπογνώσεως. Μερικές όμως στιγμές, άλλαζε και γινόταν ίκετευτικό!...

Η Ρόζα στεκόταν και παρακολουθούσε άκίνητη αυτό τό θέαμα, που ήταν αληθινά σπαρακτικό. Ούτε μιá στιγμή όμως, δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση. Είχε μισανοίξει μόνο τά χείλη της. Και θάλεγε κανείς πως ένα χαμόγελο πλανιόταν πάνω σ' αυτά... Ένα χαμόγελο χαράς, και ικανοποίησης για τη φρικτή άγωνία, για τό μαρτύριο του ανθρώπου, που ξεσηκούσε μπροστά στα πόδια της.

Κι' ήταν, στ' αλήθεια, εύχαριστημένη η Ρόζα Βανόζο. Άπό πόσον καιρό δεν περίμενε αυτή τη στιγμή! Η τύχη την είχε βοηθήσει περισσότερο από όσο είχε ελπίσει.

Της είχαν παρουσιαστή ως τότε άναριθμητες ευκαιρίες για να σκοτώσει τό Βοργία. Έκείνο που ήθελε, όμως, δεν ήταν να τον κάνει να πεθάνι μιá φορά, αλλά χίλιες! Και σ' αυτό την είχαν βοηθήσει τά παιδιά του Πάπα, που ήταν και δικά της παιδιά!...

Ο Βοργίας ξεσηκούσε τώρα, νοιώθοντας πως καμιά δύναμι δεν μπορούσε πιά να τον σώσει και πως σέ λίγο δεν θα ύπήρχε στη ζωή. Ήταν σαν να βλέπε τό ίδιος τον έαυτό του να πεθαίνει!...

Οι σπασμοί του Βοργία δυνάμωναν όλοένα. Λευκοί άφροι έβγαίνουν τώρα από τό στόμα του και τά μάτια του είχαν πεταχί έξω από τις κόγχες τους.

— Πόσο πρέπει να υποφέρεις, Ροδρίγο! ψιθύρισε η Ρόζα Βανόζο, ολόχαρη.

Ο Βοργίας έβγαλε, ξαφνικά, μιá δυνατή κραυγή και τό σώμα του τραντάχθηκε δυο-τρεις φορές, σαν να κουνιόνταν τά μέλη του με έλατήρια. Έπειτα, έμεινε άκίνητος!

Ο Πάπας Άλέξανδρος Βοργίας δεν ζούσε πιά. Τό πρόσωπό του διατηρούσε την έκφρασι της φρικτής άγωνίας του, που ήταν αφάνταστα τρομακτική, κι' άποκρουστική. Θάλεγε κανείς πως όλες οί κακιές και τά πάθη του, που τά έκρυβε τόσο έντεχνα όταν ήταν ζωντανός, είχαν βγή τώρα μέσα από τά κατάδαθα της ψυχής του για να τόν παραυορώσουν και ν' άφήσουν τό καθένα τη σφραγίδα του πάνω στο πρόσωπό του.

Η Ρόζα Βανόζο είχε στηλώσει τά μάτια της πάνω του και τον κύτταζε σαν ύπνωτισμένη. Άλλά ξαφνικά, άρχισε να περιφέρει ολόγυρα τό βλέμμα της με τρομαγμένο ύψος. Τό πρόσωπό της είχε πάρει τώρα μιá άλλόκοτη έκφρασι.

— Ποιός είπε πως ο Ροδρίγος πέθανε; ψιθύρισε με φωνή, που έμοιαζε σαν να βγαίνε από σπύλια... Όχι, δεν είναι αλήθεια!... Ο άγαπημένος μου δεν μπορεί να πέθανε!... Είπες, Ροδρίγο μου πως μ' άγαπάς ακόμη και πως με περιμένεις;... Ναι, έρχομαι κοντά σου... Τίποτα πιά δεν θα υπορέσει να μας χωρίσει, άγαπημένο μου!...

Η αντίδρασις είχε έκδηλωθί με τρόπο βίαιο και άπροσδόκητο μέσα στο μυαλό της δυστυχισμένης. Αυτή που είχε παρακολουθήσει άσυγκίνητη τό μαρτύριο του και που μαστίγωνε με τά λόγια και τις κατάρες της τόν άνθρωπο που ξεσηκούσε μπροστά της, τού μιλούσε τώρα με μιá άφάνταστη στοργή, και τρυφερότητα.

Ο νεκρός που βρισκόταν μπροστά στα πόδια της δεν ύπήρχε γι' αυτήν. Η Ρόζα Βανόζο ζούσε κάποιο φοικαλέο και άνατριχιαστικό όνειρο!...

Βγήκε σε λίγο από τό δωμάτιο, χωρίς να ριθί ούτε μιá ματιά προς τό μέρος του Πάπα κι' άρχισε να προχωρή σαν αυτόματο. Οί καπνοί που πλημύριζαν τό διάδρομο κι' οί φλόγες που πετάγονταν εδώ κι' εκεί δεν της έκαναν καμιά έντύπωση. Θάλεγε κανείς πως δεν έβλεπε τίποτα άλλο!

Ο μεγάλι τους τέχνη ήταν ότι ήξεραν να ξεφορτώνωνται τους αντίπαλους τους στην κατάλληλη στιγμή και με τόν κατάλληλο τρόπο.

Νά γιατί είχαν δημιουργήσει παντού έχθρους και κανένα φίλο!

Η Λουκρητία σκηκόθηκε σε λίγο από τό βράχο κι' άρχισε να προχωρή προς τόν πυργό.

Άλλά ξαφνικά άνατριχίασε.

Σε μικρή απόστασι μπροστά της διέ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

γυρά της. Ήταν σαν να παρακολουθούσε κάποια μυστηριώδη όπτασία, που την τσάβουσε κοντά της!...

Μιá σκιά!...

Η Λουκρητία, όταν είδε πως ο Ραγκαστέν κι' η Πριμαβέρα είχαν κατορθώσει να διαφύγουν, έδιωξε τους ανθρώπους της και κάθισε συλλογισμένη στη βάση ενός βράχου.

Απ' αυτή τη θέση, είδε τη βασκα τους να προσεγγίζει στη γολέττα, που περίμενε στ' άνοιχτά. Τό μικρό ίστιοφόρο άπομακρύνθηκε σε λίγο μ' άπλωμένα όλα τά πανιά του.

Τη στιγμή εκείνη, ένας λυγμός δούσκωσε τό στήθος της και δυό δάκρυα κύλησαν από τά μάτια της.

Ένοιωσε τώρα πως ήταν μόνι, άδύνατη και δυστυχισμένη.

Όλα είχαν σωριασθή γύρω της σ' έρείπια, κι' έπρεπε να ξαναοτιάξθ από την άσχημη τη ζωή της.

Άλλά με ποιό τρόπο; Δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει πιά τη Ρώμη. Κι' οί περισσότερες πόλεις της Ιταλίας της ήταν τό ίδιο κλειστές!

Πού θα πήγαινε λοιπόν; Και σε ποιόν ή σε τί θα στηριζόταν για να ξαναοτιάθ τη ζωή της;

Άλλοίμονο! Δεν είχε άποχτήσει ποτέ φίλους. Εκείνοι, που την περιστοιχίζαν ως χτές, δεν τό έκαναν από συμπάθεια κι' από άγάπη. Έπιζητούσαν την εύνοιά της, γιατί ήξεραν πως μ' αυτήν θα μπορούσαν να κερδίσουν αξιώματα, πλούτη, τιμητικές διακρίσεις και προνόμια. Άλλά τώρα όλοι αυτοί οί άνθρωποι θα την έγκριτέλειπαν. Κι' όχι μόνο αυτό. Άν εύρισκαν καλίστα την κατάλληλη ευκαιρία ή μιá καλή αμείβη θα την πρόδιδαν στους έχθρούς της, χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό.

Κι' έχθροί της ήταν όλοι οί κάτοικοι της Ιταλίας!

Ο πατέρας της, ο άδελφός της, κι' η ίδια ακόμη, είχαν επιβληθί ως τότε με τό έγκλημα, τό δόλο, τη λεηλασία και τις διμεύσεις.

Οι νεκροί που βρισκόταν μπροστά στα πόδια της δεν ύπήρχε γι' αυτήν. Η Ρόζα Βανόζο ζούσε κάποιο φοικαλέο και άνατριχιαστικό όνειρο!...

Βγήκε σε λίγο από τό δωμάτιο, χωρίς να ριθί ούτε μιá ματιά προς τό μέρος του Πάπα κι' άρχισε να προχωρή σαν αυτόματο. Οί καπνοί που πλημύριζαν τό διάδρομο κι' οί φλόγες που πετάγονταν εδώ κι' εκεί δεν της έκαναν καμιά έντύπωση. Θάλεγε κανείς πως δεν έβλεπε τίποτα άλλο!

Ο μεγάλι τους τέχνη ήταν ότι ήξεραν να ξεφορτώνωνται τους αντίπαλους τους στην κατάλληλη στιγμή και με τόν κατάλληλο τρόπο.

Νά γιατί είχαν δημιουργήσει παντού έχθρους και κανένα φίλο!

Η Λουκρητία σκηκόθηκε σε λίγο από τό βράχο κι' άρχισε να προχωρή προς τόν πυργό.

Άλλά ξαφνικά άνατριχίασε.

Σε μικρή απόστασι μπροστά της διέ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

κρίνει έναν άνθρωπο, που ήταν πεσμένος μπρούμυτα και φαινόταν σαν να κύτταζε κάτι στο έδαφος.

Οι λάμπες της τρομεράς πυρκαϊάς φώτιζαν ολόκληρο το νησί. Έτσι, η Λουκρητία δεν δυσκολεύτηκε να τον αναγνωρίσει. Ήταν ο άδελφός Άγγελος.

Ο άδελφός, βέβαιος ότι η Λουκρητία είχε βρή το θάνατο, μαζί με τον πατέρα της και τον αδελφό της, είχε τρέξει στο βράχο, που αποτελούσε το θόλο της υπογείου σπηλιάς και εξέταζε από τη ρωγμή που βρισκόταν στη βάση του το έσωτερικό της. Δεν ήξερε ακόμη με ποιά τρόπο θα κατέβαινε σ' αυτήν. Άλλα δεν είχε την παραμικρή αμυβολία ότι οι θησαυροί της κόρης του Πάπα θα γινόντουσαν δικαίό του.

Ένα άπαίσιο χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της Λουκρητίας, μόλις αναγνώρισε το νεαρό αδελφό.

«Ονειρεύεσαι να πάρεις στην κατοχή σου τους θησαυρούς μου, ψιθύρισε. Άλλα δεν θα προφτάσεις! Οι στιγμές σου είναι μετρημένες!»

Άρχισε κατόπιν να σέρνεται πάνω στο χώμα, προσέχοντας να μην κάψει το παραμικρό θόρυβο. Κι' όταν έφτασε σε απόσταση τριών μέτρων από τον αδελφό, πινάχτηκε με όση δύναμη κι' έχωσε το έγχειρίδιό της ανάμεσα στις ώμοπλάτες του!

Ο αδελφός σωριάστηκε στο έδαφος χωρίς να βγάλλει την παραμικρή κραυγή. Η αιχμή του έγχειρίδιού της Λουκρητίας είχε αγγίξει την καρδιά του κι' ο θάνατός του ήταν άκαριαός.

Η Λουκρητία κλώτσησε με περιφρόνηση το πτώμα του κι' έπειτα συνέχισε το δρόμο της.

Άλλα εφονικά άκουσε ένα θόρυβο από βήματα... Η νεαρή γυναίκα κύτταζε τρομαγμένη γύρω της με έσπληνη δειλία. Διέκρινε τότε μία σκιά που προχωρούσε προς το μέρος της.

— Η μητέρα μου! ψιθύρισε κι' έπεσε στα γόνατα.

Η σκιά πέρασε σχεδόν πλάι της. — Μητέρα μου! είπε με ραγισμένη φωνή η Λουκρητία.

Η Ρόζα Βανόζο όμως, συνέχισε το δρόμο της χωρίς να την προσέξει.

Έφτασε έτσι σε λίγο στην άκρη του βράχου.

— Περιμένε με, Ροδρίγο! ψιθύρισε. Έρχομαι... Σ' αγαπώ!...

Απλώσε κατόπιν το ένα της πόδι... Άλλα συνάντησε το κενό...

Μερικοί παράδες βόηκαν έπειτα από μερικές ημέρες σ' ανοιχτά της Καπρέρα ένα πτώμα γυναίκας, που τα κύματα το παρέσυραν εδώ κι' εκεί.

Ήταν το πτώμα της Ρόζας Βανόζο.

Η παραμονή μέσα στο νερό είχε παραμορφώσει τα χαρακτηριστικά της και την είχε κάμει άγνωστη.

Κι' άλλωστε, δεν υπήρχε πιά κανείς στο νησί, που μπορούσε να την αναγνωρίσει.

Άλλα που θα πήγαιναν η Λουκρητία με τον αδελφό της:

Για μερικές μέρες, το πλοίο τους περιφερόταν στη θάλασσα, μεταξύ της Σαοθηνίας και της Νεαπόλεως, χωρίς να προσγγίσει πουθενά.

Η Λουκρητία ήταν άνικανη να πάρει μια απόφαση.

Ο Κάισαρ, έξ' άλλου, είχε διαφύγει το θάνατο, άλλα βρισκόταν σε αξιοθρόνητη κατάσταση και ήταν περισσότερο ένα περιιττό βάρος, παρά χρήσιμος σύμβουλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέγεια.

Γάμοι

Ο κ. Βασ. Βαρθολομαίου και της Νάτα Παπακωνσταντίνου έτελεσαν τους γάμους των Παυλίνης και Γεωργίου.

Είς τους νεονύμους εύνοια κάθε εύτυχία.

Μαρίτσα Πουλίκη

Ο κ. Σταύρος Ι. Μοσνοβίτης και η δνις Ελισάβετ Κανελλοπούλου έτελεσαν τους γάμους των Τούσιν και Κάθε εύνοια.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Οταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο του αιματος

Η γυναίκα που κυνήγησε τον θάνατο

Δεν υπάρχουν πιο τραγικά πλάσματα στη ζωή, από εκείνα που είναι τραυματισμένα στην ψυχή. Η παρακάτω ιστορία είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, γιατί αποκαλύπτει το δράμα μίας καλής μητέρας και υποδειγματικής συζύγου, που χάθηκε από τα κλονισμένα νεύρα της.

Στις αρχές του Ιουλίου 1936, ήρθε στην Αθήνα, από την Αίγυπτο, ο Ν. Ρηγοπούλου, με τη σύζυγό του, Ελένη και το χαριτωμένο παιδάκι τους. Έκανε αυτό το ταξίδι στην Ελλάδα, με την κρυφή ελπίδα, ότι η Ελένη Ρηγοπούλου θα ξεκουραζόταν και θα διασκεδάζε. Γιατί η γυναίκα αυτή υπέφερε από στυγνή μελαγχολία, είχε την έμμενη ιδέα, ότι η ζωή γι' αυτήν δεν είχε ενδιαφέρον κι' ότι ήταν προτιμώτερος ο θάνατος.

Ο πλούσιος σύζυγός της τη λάτρευε και γινόταν θυσία γι' αυτήν. Άρκοιζε να επιθυμήσει κάτι, κι' άμέσως θα το αποκτούσε. Το δράμα του άτυχου αυτού ανθρώπου ήταν απείρηστο. Έπρεπε να κρύβει τη λύπη του γι' αυτή την κατάσταση της γυναίκας του και συγχρόνως, ημέρα και νύχτα, να έχει φρουρούς γύρω της για να παρακολουθούν κάθε κίνησή της, μήπως τυχόν αυτοκτονήσει.

Το ταξίδι στην Ελλάδα, ωστόσο, ή αλλαγή του κλίματος, οι καινούργιες εντυπώσεις, της έκαναν καλό, γιατί άρχισε να φαίνεται εύθυμη, να βρίσκει στη ζωή ενδιαφέρον και να μη μιλάει πια για θάνατο.

Ένα απόγευμα, η Ελένη Ρηγοπούλου κατέβηκε μόνη στο χάλτο ξενοδοχείο που έμεναν. Σταμάτησε για λίγο κοντά στον θυρωρό, έφαγε την τσάντα της και του είπε:

— Ξέχασα τα λεφτά μου στην άλλη τσάντα μου. Δώσε μου ένα χιλιάρικο. Θα σάς το επιστρέψω μόλις γυρίσω, γιατί βαρύνει ν' ανεβώ πάλι άπάνω...

Ο θυρωρός της έδωσε άμέσως τα λεφτά που ζητούσε, γιατί ήξερε πόσο ήταν πλούσια. Η Ρηγοπούλου τον ευχαρίστησε και βγήκε στο δρόμο.

Κάνει πια δεν την επιτηρούσε, γιατί όλη η συμπεριφορά της έδειχνε, ότι είχε θεραπευθεί.

Η πρώτη δουλειά της Ρηγοπούλου ήταν, μόλις κυκλοφόρησε ολομόναχη, να ρωτήσει και να μάθει πού είναι τα όπλα παλαιοί. Έτσι, παρουσιάστηκε σε λίγο σ' ένα από αυτά και ζήτησε ένα περίστροφο. Ο υπάλληλος προθυμοποιήθηκε να την εξυπηρετήσει. Εντύπωση όμως του έκανε η νευρική της κατάσταση.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

Όταν μάλιστα ζήτησε από τον υπάλληλο να την εξυπηρετήσει.

ληλο να της το γεμίσει κιόλας, εκείνος κατάλαβε τι έπρόκειτο να γίνει. Γι' αυτό της γέμισε το πιστόλι με σφαίρες χωρίς μπαρούτι.

Η Ρηγοπούλου πλήρωσε, πήρε το πιστόλι κι' έφυγε ευχαριστημένη.

Από εκείνη την ώρα μέχρι στις 10 τη νύχτα, γύριζε άσκοπα στους δρόμους. Τέλος, έφτασε στην οδό Λυκούργου. Ο δρόμος ήταν σκοτεινός, με λίγο κόσμο. Στάθηκε τότε στην πιο σκοτεινή γωνία, στήριξε το περίστροφο στον κρόταφό της και τράβηξε τη σκανδάλη. Μά το όπλο έπαθε αβλογιστία... Μερικοί την αντιλήφθηκαν, έτρεξαν άμέσως και την άφωπλισαν.

Έπειτα έμαθαν ποιά ήταν και την ωδήγησαν στο ξενοδοχείο της.

— Έλα, της είπε, ο άντρας της, ξέχασε πια αυτόν τον εφιάλτη και πάμε να διασκεδάσουμε!...

Ν' αλλάξω πρώτα τουαλέττα, του απάντησε εκείνη. Τώρα συνήλθα πιά, μου πέρασε!...

Και μπήκε στο δωμάτιό τους.

Γρήγορα! φώναξε τότε ο σύζυγός της στους ανθρώπους του ξενοδοχείου, τρέξτε και μπήτε μέσα στο δωμάτιο με μια οποιαδήποτε πρόσφαση! Δεν πρέπει ούτε στιγμή να μείνει μόνη...

Εκείνοι έτρεξαν άμέσως και την πρόλαβαν, τη στιγμή ακριβώς που είχε δρασκελίζει τα κάγκελα του μπαλκονιού κι' ετοιμαζόταν να πέσει στο κενό!...

Η Ρηγοπούλου, όταν συνήλθε, ντύθηκε και κατέβηκε στο σαλόνι που την περίμενε, δόξεν άνοητος, ο άντρας της, που είχε μάθει στο μεταξύ και αυτή τη νέα της άποπείρα.

Έτσι βγήκαν μαζί, διασκεδάζαν σ' ένα κέντρο και, μετά τα μεσάνυχτα, γύρισαν στο ξενοδοχείο.

Θέλω να κάνω ένα μπάνιο, είπε η Ρηγοπούλου στην καμαριέρα.

Εκείνη της έτοιμασε το μπάνιο και, με τρόπο, την παρακολουθούσε. Η Ρηγοπούλου φαινόταν ήσυχη. Πήρε, λοιπόν, το μπάνιο της, χτενίστηκε, κι' όμορφη περισσότερο από κάθε άλλη φορά, βγήκε από το λουτρό, κρατώντας μία πετσέτα.

Θα έρθω πάλι, είπε στην καμαριέρα. Ξέχασα να πάρω κάτι...

Και τράβηξε για το δωμάτιό της.

Η καμαριέρα άκουσε ένα θόρυβο, σαν ν' άνοιγε τις βαλίδες της ή Ρηγοπούλου.

Έπειτα βγήκε πάλι, κρατώντας διαρκώς την πετσέτα της. Ο άντρας της διάβαζε στο δωμάτιό του, κοντά στο παιδί τους που κοιμόταν.

Η καμαριέρα είδε τη Ρηγοπούλου να μπαίνει πάλι στο λουτρό. Από μία μικρή τρύπα έβλεπε το κάτω μέρος των ποδιών της. Τά έβλεπε να κινούνται, έπειτα να μένουν ακίνητα.

Πέρασαν τρία, τέσσερα, πέντε λεπτά, ένα τέταρτο και μέσα στο λουτρό δεν άκουγόταν τίποτε. Μόνο τα πόδια της Ρηγοπούλου φαινόταν σαν ακίνητα. Η καμαριέρα χτύπησε την πόρτα, φώναξε, μα δεν έλαβε καμμία άπάντηση.

Τρομαγμένη τότε, έτρεξε να ειδοποιήσει το Ρηγόπουλο.

Εκείνος, άνησυχος, έσπασε άμέσως την πόρτα, που ήταν από μέσα μανταλωμένη και βρήκε μπροστά στο ακόλουθο θέαμα:

Η Ελένη Ρηγοπούλου είχε κρεμασμένη με λουριά! Τα είχε δέσει στα ντουέ κι' ύστερα έκανε μία θηλειά και την πέρασε στο λαιμό της! Τα λουριά αυτά ήταν από τις βαλίδες της. Τα είχε πάρει όταν μπήκε στην καμαρία της και τα είχε τυλίξει με την πετσέτα που κρατούσε, για να μη φαίνονται.

Δίκαια, λοιπόν, ονομάσθηκε από τους αστυνομικούς, η «γυναίκα που κυνήγησε τον θάνατο» Κι' αυτό ήταν το τραγικό τέλος της Ελένης Ρηγοπούλου, που έπεσε θύμα της στυγνής μελαγχολίας της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Υπάρχουν ώριμοί άνθρωποι πολύ εύτυχεις στον κόσμο τούτον — εύχαριστημένοι, ήγουν, απ' τον έαυτο τους για ό,τι σκέπτονται για ό,τι κάνουν, για ό,τι λένε, για ό,τι δηποτε άφωρα τον έαυτο τους. Κυτάνε, φέρ' ειπείν, στον καθρέφτη και λένε:

— Όρατος είμαι!

Ρίχνουν μία ματιά στα έργα τους και συμπέρανουν:

— Έν τάξει είναι!

Οι άνθρωποι αυτοί αυτοθαυμάζονται, αυτολατρεύονται και έχουν την βαθύτατη πεποίθηση, ότι ο καλός Θεός τους προίκισε με χαρές και προσόντα εξαιρετικά, που τ' άνηθήκε στους άλλους, τους κοινούς θνητούς.

Όταν περπατάνε στο δρόμο, έχουν συνήθως το κεφάλι τους ψηλά, κι' επάνω στο πρόσωπό τους πλανάται πάντα ένα αδιόρατο χαμόγελο εύχαριστήσεως, που δείχνει την πλήρη μακαριότητα της ψυχής τους και την ίκανοποίησή για την εξαιρετική εύνοια που τους έδειξε η Θεία Πρόνοια.

Τους ανθρώπους αυτούς, τους λέμε συνήθως «ψώνια» και τέτοια ψώνια δεν λείπουν από καμιά τάξη κι' από κανένα επάγγελμα. Όμως τα ώραιότερα και συμπαθέστερα ψώνια, ανήκουν στο συγγραφικό επάγγελμα, που βγάζει λογίων-λογίων τρελλάρες και... ψωνάρες, και τούτο γιατί η μυϊγα της συγγραφικής μεγαφυίας τσιμπά κόσμο και ντουλά.

Μία τέτοια έχει ταμπήρη και τον αξιοτίμο κ. Ζέφυρο Πατατιά, άνθρωπον λαμπρόν, κατά τα άλλα, με σπίτι, με γυναίκα, με παιδιά, με δουλειά στρωμένη, με λεφτά, με σχέσεις κοινωνικές, με υπόληψη κι' έκτιμησι στον κόσμο.

Απ' τη στιγμή, λοιπόν, που του ήλθε το κακό, παρ'ότι τ'ά πάντα, στρώθηκε στη δουλειά κι'... έγραφε!

— Ήσυχία!

— Τί συμβαίνει;

— Γράφα!

Κλεισμένος στο γραφείο του, μέρες και νύχτες, άφηνε τον καλαμό του να καλπάζει σε λευκά χαρτιά, που στο άψε σβύσε, γέμιζαν κι' έρχόντουσαν άλλα κι' άλλα κι' άλλα, σωρός ολόκληρος!

— Ζέφυρε, θά φας;

— Γράφω!

— Ζέφυρε, θά κοιμηθής;

— Γράφω!

Ούτε φαί ήξερε τον τελευταίο καιρό, ούτε ύπνο, ούτε δουλειά, ούτε συντροφιά, παρά έγραφε κι' έγραφε για ν' αποτελειώσει το δραματικό και κοινωνικό θεατρικό άριστούργημά του, που έφερε τον τίτλο «Η σάπια κοινωνία, ιλαρόδραμα σε πέντε πράξεις και δεκαπέντε εικόνες».

— Ζέφυρε, τί κάνεις;

— Γράφω!

— Ζέφυρε, σε ζητάνε.

— Γράφω!

Σιγά-σιγά το πρόσωπό του πήρε μία έκφραση υπερκόσμια, τα μάτια πήραν τόνους βαθυστόχαστους, το μέτωπό του απέκτησε ρυτίδες σοφίας, το βάδισμά του έγινε βαρύ κι' οι ώμοι του κύρτωσαν, σαν να είχε μαζεuth επάνω εκεί ολόκληρο το βάρος των προβλημάτων του συγχρόνου κόσμου. Μήνες συνεχίστηκε αυτή η δουλειά, κι' όταν το έργο τελείωσε με το καλό, το πήρε υπό μάλης και τράβηξε στο σπίτι του φιλάτου μου Άγνησίλαου.

— Λαμπρέ μου φίλε, του είπε, ήλθα σήμερα να σ' επισκεφθώ για ένα είδικό σκοπό... Ξέρεις ότι τον τελευταίο καιρό, ασχολούμαι με το θέατρο και μόλις τελείωσα το πρώτο μου θεατρικό έργο. Ήλθα σε σένα, γιατί έξω, ότι είσαι άνθρωπος ειλικρινής και τίμιος και συνεπώς θα μου πής τη γνώμη σου όρθα-κοφτά. Έχω την άξια να σου πής πέρα-πέρα την αλήθεια και σου

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Το «ψώνιο»

δίνω το λόγο της τιμής μου, ότι θα σε- βασθώ την κριτική σου...

Συγχρόνως, άκούμπησε επάνω στο τραπέζι μιάμιση δκά χειρόγραφα, όπου έπεσε με καρτερία το μάτι του φιλάτου μου Άγνησίλαου.

— Ώ, φίλε Πατατιά!

— Το βλέπεις;

— Το βλέπω! Θεατρικόν έργον έγραψες;

— Ναι.

— Και... διατί;

— Διότι δεν μπορούσα να κάνω δια- φορετικά. Ήταν έπιταγή! Έπιταγή από τον έσωτερικό μου κόσμο! Στο έργο μου αυτό, κτυπά την κοινωνία!...

— Ώ, την καύμενη...

— Καλά δεν της κάνω;

— Καλά της κάμνεις!...

— Δεν το πήγα σε άλλους, δεν έδει-ξα το έργο μου σε κανέναν άλλο, για-τί όλοι είνε ψεύτες και άπατεώνες και είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να μου

τά καφεδάκια κι' ο συγγραφέας άνοξε την πακετάρα του με τα χειρόγραφα κι' άρχισε να κανοναρχή το περιεχόμενο του συγχρονιστικού θεατρικού του έργου που άρχι είχε και τελειώσε δεν είχε. Διάβαζε, διάβαζε, διάβαζε...

Στο πρώτο τέταρτο, ο φιλάτος μου Άγνησίλαος άκουε. Στο δεύτερο τέταρτο δεν άκουε. Στο τρίτο τέταρτο τα βλέφαρά του βάρυναν και ο γλυκός ύπνος, με την υπόκρουσι της μονοτονής φωνής του φίλου του συγγραφέα, παρέ-λυε τις δυνάμεις αντίστασέως του και ένοιωθε ακατάσχετη έπιθυμία να κοιμη-θής.

Ήταν κάτι το καταπληκτικό! Ποτέ ως τώρα, σε όλη τη ζωή του, δεν είχε νοιώσει τέτοια νύστα ο φιλάτος μου. Άγνησίλαος και αισθανόταν να βρίσκε-ται σε τέτοια κατάσταση, σαν να είχε να κοιμηθής χρόνια ολόκληρα.

Στο τέλος, ακριβώς, της πρώτης ώ-ρας, άνικανος πιά ν' άνδξεί στο γλυκό νανούρισμα της φωνής του επιδόρου θεα-τρικού συγγραφέα κ. Ζέφυρου Πατατιά, άρχισε να ροχαλίζει του καλού καιρού.

Στην άρχή, δηλαδή, το ροχαλίσμα ή-ταν διακριτικό. Σιγά-σιγά, μουσικό, διακο-πτόμενο, δεν έγινε αντίληπτό από τον συγγραφέα, που συνεπαρμένος απ' τα ι-δία τα γραπτά του, κάπνιζε στους πό-δινους κόσμοις της φαντασίας του ανε- βασμένος στον Πηγάσσο.

Άλλα, σιγά-σιγά, το ροχαλίσμα δυ-νάμωνε-δυνάμωνε-δυνάμωνε, ως που έξελι-χθηκε στο παταγωδες ξεσπάσμα μίας βαγνέιας ροχαλιστικής συμφωνίας, που έλεγες πως έπαιξε ορχήστρα τέλεια, με τα πνευστά της, τα χάλκινά της, με τα φλάουτα και τα βροντερά ταμπούρ-λα της.

Μιάμιση ώρα κράτησε η πρώτη πρά-ξι κι' όταν τελείωσε, σήκωσε το κεφα-λί του ο συγγραφέας και είδε το τρο-μερό θέαμα του φιλάτου μου Άγνησί-λαου, που κοιμότανε βαθύτερα κι' απ' την «Κοιμημένη» του Χαλεπά.

— Άγνησίλαε, κοιμάσαι; ούρλιαξε ο Πα-τατιάς.

Τινάχτηκε ο χρυσός μās άνθρωπος.

— Ώ! Τί συμβαίνει;

— Κοιμήθηκες, άθλιε!

Έπαιξε δυό-τρείς φορές τα βλέφαρά του ο φιλάτος μου Άγνησίλαος.

— Ώ, ναι! Έκοιμήθην. Τί συμβαί-νει!

Ξέσπασε ο Ζέφυρος και μεταβλήθηκε σε κυκλώνα, τρυφών και σιμόνι:

— Βρέ, ενώ σου διάβω το άρι- στούργημά μου και έσύ κοιμήθηκες! Γιατί ήλθα εδώ; Για να σε δώ κοιμη-σμένον, ή για να μου πής την γνώ-μη σου;

Κι' ο άγιος εκείνος άνθρωπος:

— Έζήτησες, φιλάτε, την ειλικρινή μου γνώμη. Λοιπόν, σου την λέω με πάσαν ειλικρίνειαν. Ποτέ δεν ένύσταξα έτσι σε όλην την ζωή μου και ποτέ δεν κοιμήθηκα με τόσο ευχαρίστησιν. Το κοιμήθηκα με τόσο ευχαρίστησιν, έργον σου είνε προφανές το γλυκύτερον και ισχυρότερον ύπνωτικόν που υπάρχει εις τον κόσμον! Τα θερμάτατα συγχα-ρητήριά μου!

Ένα βάζο που βρέθηκε εκεί κοντά, έ-σπασε αυτοστιγμεί στο κεφάλι του φιλά-τού μου Άγνησίλαου. Από κει και πέ-ρα, δεν θυμάται τί άπέγινε. Με το κε-φάλι του τυλιγμένο σ' επιδέσμους, μό-νο, λέει:

— Φαίνεται, ότι είπων την ειλικρινή μου γνώμη, διέπραξα γκάφον! Ο Θεός θέλει, δεν θυμάται τί άπέγινε. Με το κε-φάλι του τυλιγμένο σ' επιδέσμους, μό-νο, λέει:

— Φαίνεται, ότι είπων την ειλικρινή μου γνώμη, διέπραξα γκάφον! Ο Θεός θέλει, δεν θυμάται τί άπέγινε. Με το κε-φάλι του τυλιγμένο σ' επιδέσμους, μό-νο, λέει:

— Φαίνεται, ότι είπων την ειλικρινή μου γνώμη, διέπραξα γκάφον! Ο Θεός θέλει, δεν θυμάται τί άπέγινε. Με το κε-φάλι του τυλιγμένο σ' επιδέσμους, μό-νο, λέει:

— Φαίνεται, ότι είπων την ειλικρινή μου γνώμη, διέπραξα γκάφον! Ο Θεός θέλει, δεν θυμάται τί άπέγινε. Με το κε-φάλι του τυλι

32

Τὸ ραντεβού

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ χρυσόμαυρη στολή ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ πολυτελοῦς αὐτοκινήτου κι' ὁ Βάλτερ κατέβηκε γρήγορα. Πρὶν προχωρήσῃ, ἔριξε μιὰ ματιά στὸ μεγάλο ξενοδοχείο. Τὸ «Ἑσπλανάντ» ἦταν ἓνα μέγαρο τοῦ 18ου αἰῶνος, περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἀνὰ πέραντο ἀνθισμένο πάρκο, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα.

Ὅταν ὁ Βάλτερ μπήκε στὸ ξενοδοχείο, ρώτησε τὸν ὑπάλληλο, ποὺ τοῦδινε τὸ κλειδί τοῦ διαμερίσματός του:

— Ἡ δεσποινὶς Μάορις τηλεγράφησε τὴν ἀφίξι της: — Μάλιστα, κύριε, τὴν περιμένουμε ἀπόψε.

Καθὼς ἀνέβαινε μὲ τὸ ἀσανσέρ στὸ διαμέρισμά του, ὁ Βάλτερ σκέφτηκε πὼς ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια: ἡ ώραϊότητι κι' ἡ ἐξυπνη Κορίννα, ἡ δύσκολη γυναίκα, ἦταν κι' αὐτὴ σὰν ὅλες τὶς ἄλλες... Ἐνα πλάσμα δίχως περηφάνεια, ποὺ ὑποχωροῦσε εὐκόλα μπροστὸς σ' ἓνα δυνατό ἄντρα...

Μπαίνοντας στὸ διαμέρισμά του ὅπου θάμεγε ὀχτὼ μέρες, ὁ Βάλτερ ἀνοίξε τὰ μεγάλα παράθυρα κι' ἀνάπνευσε τὸν καθαρὸ ἀέρα ποὺρχόταν ἀπ' τὴ θάλασσα. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸν καθρέφτη καὶ χαμογέλασε. Ἦταν ἓνας ψηλός, ἀδύνατος καὶ κομψὸς ἄντρας, καλοντυμένος, μὲ μάτια μαύρα καὶ πονηρά, ἐξυπνὸς καὶ κοσμικὸς, ποὺ τὰ φλέρτ του καὶ οἱ κατακτήσεις του ἦταν ἀναρίθμητες. Ἐνῶς πραγματικὸς Δὸν Ζουάν.

Οἱ γυναῖκες τὸν ἐρωτεύονταν τρελλὰ κι' αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ ικανοποιή τὸ παροδικὸ καπρίτσιό του. Μιὰ μονάχα πραγματικά, μέσα στὶς τόσες γυναῖκες, τὸν εἶχε συγκινήσει: ἡ Κορίννα.

Στὴν ἀρχὴ εἶχαν γίνῃ φίλοι, ὁ Βάλτερ τὴ φλερτάρισε, ἐλπίζοντας πὼς θὰ ὑπέκυπτε, ὅπως οἱ ἄλλες. Ἀλλὰ ἡ Κορίννα δὲν εἶχε ὑποκύψει!

Καπνίζοντας τώρα ὁ Βάλτερ θυμόταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ Σεπτεμβρίου, ἕξι μῆνες πρὶν, ποὺ εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴ φιλήσῃ. Καθόντουσαν ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλο κι' ἐκεῖνος τὴς ψιθύριζε στ' αὐτὴ ἐρωτικὰ λόγια. Ἐκείνη εἶχε παραδοθῇ στὴν ἀγκαλιά του, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια της κι' αὐτὸς τὴν εἶχε ἀφήσει σιωπηλὰ σὰ νὰ φοβόταν. Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχε συμβῇ μεταξύ τους ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βάλτερ ἔφυγε, μὰ ἡ ἀνάμνησι τῆς Κορίννας τὸν ἔκαιγε. Κι' ὅταν μιὰ βδομάδα ἀργότερα ἔλαβε ἓνα γράμμα της, σύντομο, ὅπου τοῦδινε ὀαντεβού στὸ ξενοδοχείο «Ἑσπλανάντ» ἐνόησε κατὶ σὰν ἀπογοήτευσι γιὰτὶ κι' αὐτὴ τοῦ φαινόταν τώρα σὰν τὶς ἄλλες. Κι' ὅμως εἶχε ὀνειρευτῇ νὰ παντρευτῇ τὴν Κορίννα...

Κατὶ σὰν μέθῃ τὸν ζάλιζε μὲ τὴν ιδέα πὼς σὲ λίγο θὰ τὴν ξανάβλεπε. Ἀνῆσυχος, φόρεσε τὸ σμόκιν του καὶ κατέβηκε στὸ ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπ' τὸν καλύτερο κόσμον καὶ τὶς πιὸ ὀμορφες γυναῖκες. Ὅταν μπήκε ἡ Κορίννα, ὀλων τὰ βλέμματα ἔπεσαν πάνω της.

Στὸ Βάλτερ φάνηκε κάπως πιὸ ἀδύνατη, ἀλλὰ πάντα ώραϊα μὲ τὸ βελούδινο φόρεμα μὲ τὰ χρυσὰ κεντήματα. Τὰ μάτια της ἦταν τὸ ἴδιο ὀλο ἐκφρασι κι' ἐξυπνάδα. Ἡ Κορίννα προχώρησε χαμογελῶντας στὸ τραπέζι του. Σ' ὀλο τὸ γεῦμα ἦταν χαρούμενη, δίχως νὰ κἀν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ παράξενο ραντεβού ποὺ τοῦχε δώσει. Μονάχα ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἔβαλε σαμπάνια στὸ ποτήρι της, ἡ Κορίννα κοκκίνισε ἔλαφρά καὶ ψιθύρισε:

— Βάλτερ, θὰ μὲ μεθύσεις...

Ἐκείνος τὴν κύτταξε, εἶδε πόσο ἦταν νέα καὶ ώραϊα, πὼς ἦταν μὲν μαζί του στὸ πολυτελὲς ἐκεῖνο ξενοδοχεῖο καὶ χάθηκε γιὰτὶ ἴσως ἡ Κορίννα τὸν ἀγαποῦσε...

Αἰσθηματικὸ διήγημα

— Τί ἔπαθε ὁ Βάλτερ; Δὲν εἶνε πιά ὁ ἴδιος! ἔλεγαν οἱ φίλοι του.

Εἶνε γίνῃ μισάνθρωπος, ἀπόφευγε τὶς συντροφίες καὶ γύριζε πότε κοντὰ στὴ θάλασσα, πότε στὸ βουνό, ὀλομόναχος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, ὁ Βάλτερ, ὁ Δὸν Ζουάν, ἦταν βαθειὰ ἐρωτευμένος. Οἱ ὀχτὼ μέρες ποῦχε περάσει στὸ «Ἑσπλανάντ» μαζί μὲ τὴν Κορίννα τὸν εἶχαν ἀλλάξει. Τοῦχε δεῖξει τόση τρυφερότητα τόσο πάθος, τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόση θερμὴ ποὺ τὸν εἶχε κατακτήσει.

Μὰ τὸ πρῶτὴ τῆς ὀγδοῦς μέρας, δίχως τίποτα νὰ συμβῇ μετὰξύ τους, δίχως ἡ εὐτυχία τους νάχη οὔτε ἓνα σύγνεφο, ὁ Βάλτερ δὲν βρῆκε τὴ Κορίννα...

— Ἐφυγε, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου καὶ δὲν ἀφήσε διευθύνσι.

Ὁ Βάλτερ τῶσκασε ἀμέσως ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, μισώντας ὀλο τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων τὴν Κορίννα ποὺ τὸν εἶχε, ὅπως φανταζόταν, κοροϊδέψει, σὰν γυναῖκα ποῦχε ἱκανοποιήσει ἓνα καπρίτσιό της. Τὴν εἶχε ἀναζητήσει παντοῦ. Ἦθελε γὰ τὴ βρῇ, νὰ τῆς πῇ πὼς τὴ μισοῦσε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ ἀρωμά της.

Μὰ τὸ σπῆτι τῆς Κορίννας στὴν πόλι ἦταν κλειστὸ καὶ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν κυρία του. Κι' ὅταν ὁ Βάλτερ εἶχε χάσει πιά κάθε ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναβρῇ, ἔλαβε ἓνα συστημένο γράμμα ἀπ' τὸ διευθυντὴ τοῦ «Ἑσπλανάντ».

«Μοῦ ἔστειλαν ἓνα γράμμα γιὰ σὰς — ἔγραφε ὁ διευθυντῆς — μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ παραδώσω στὰ χεῖρά σου».

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Βάλτερ σταματοῦσε στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἡ φύσι ὀργιάζε γύρω ἀπὸ ἀρώματα καὶ λουλούδια. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς φύλαξα, τὸ ἴδιο διαμέρισμα ποὺ εἶχατε καὶ τὴν ἄλλη φορὰ...

Ὁ Βάλτερ ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσανσέρ, σφίγγοντας στὸ χέρι του τὸ κλειστὸ γράμμα. Σὰν μπήκε στὴν κάμαρά του, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Κάθισε στὴν πολυθρόνα καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖρα, ξέσκισε τὸ φάκελλο. Καὶ διάβασε ἀργά:

«Ὅταν θὰ διαβάσεις αὐτὸ τὸ γράμμα, θάμει πιά νεκρή. Ὅταν χωρίσαμε τὸ Σεπτέμβριο, τὴν πρώτη φορὰ, ὀνειρευόμουν νὰ γίνω γυναῖκα σου καὶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένη στὸ πλευρό σου, ὀλη μου τὴ ζωὴ. Μὰ ἀργότερα ἔμαθα πὼς εἶχα μιὰ φοβερὴ, ἀνίατη ἀρρώστεια, ποὺ σὲ λίγο θὰ μὲ σκότωνε. Ὁ γιατρός μου σύστησε νὰ μπῶ στὸ νοσοκομεῖο, μὴπως γίνω καλά, μὰ ἐγὼ κατὰλαβα πὼς μ' ἔστειλε ἐκεῖ γιὰ νὰ πεθάνω. Τότε θέλησα νὰ ζήσω εὐτυχισμένη μαζί σου τὸ λίγο καιρὸ ποὺ μοῦ ἔμενε. Καὶ ὑπῆρξα, Βάλτερ, ἀπερραντα, ἀφάνταστα, εὐτυχισμένη. Δὲν θέλησα νὰ σοῦ πῶ ποτὲ τίποτα γιὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἀπ' τὴ νύμφη σου ἡ εἰκόνα μιᾶς Κορίννας ὀραίας, γεμάτης ὕγεια, εὐτυχισμένης. Δὲν ἤθελα νὰ μὲ δὴς ὅπως εἶμαι τώρα — ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μου!...

»Θυμήσου τὴν Κορίννα πότε-πότε ποὺ τόσο σ' ἀνάπνευσε Βάλτερ. Σοῦ εἶνε εὐγνωμὸν, γιὰτὶ γνώρισε κοντὰ σου τὴν εὐτυχία καὶ μπορεῖ τώρα νὰ πεθάνῃ δίχως παράπονο. Πεθαίνω μὲ τ' ὀνομά σου στὸ χεῖλὸν μου».

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Βάλτερ.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣ

Η Βαβίλιδα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Τερέζα, αντικρύζοντας την κόμησα Ναβία, αναστάτωσε από την ταραχή της και κατηγόρησε πάλι το Ροβέρτο ως δολοφόνο της. Η Φράγκα, απελπισμένη, έτρεξε τότε για να ζητήσει βοήθεια από την βαρώνη Γιάκομπσεν, τη νουνά της, που είχε γυρίσει στο Παρίσι. Της αφηγήθηκε, λοιπόν, την ιστορία της με το Ροβέρτο και της εξήγησε, ότι ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας ήταν με το μέρος της, γιατί δεν θεωρούσε ένοχο το Ροβέρτο.

25^{ον} —Φράγκα, είσαι βέβαιη για την έντιμότητα του κ. Ζερβαί; ρώτησε άσφαινα η βαρώνη Γιάκομπσεν.

—Η Φράγκα απάντησε άμέσως χωρίς κανέναν δισταγμό:

—Απόλυτως βέβαιη, νουνά μου! Γιατί σε κάθε τι που σχετίζεται με το Ροβέρτο, έχω ένα ξεχωριστό αίσθημα, που δεν με ξεγελάει ποτέ!...

—Είσαι όμως απόλυτως βέβαιη επίσης και για τη λεπτότητα των αισθημάτων του; —Αν, παραδείγματος χάριν, του επιστεύουμε ένα μεγάλο μυστικό πολύ σοβαρό και δεν παρουσιάστη κατόπιν η ανάγκη να αποκαλυφθεί το μυστικό αυτό στη δική του Ροβέρτου, είσαι βέβαιη... ότι ο άνθρωπος αυτός θα το ξεχάσει για πάντα;...

—Ναι, νουνά μου! Είμαι απόλυτα σίγουρη και για την εχεμύθεια του!...

—Τότε κόρη μου, άφησε πιά κατά μέρας κάθε δισταγμό, είπε η εξαιρετική σοβαρότητα η βαρώνη. Να πιάς να δες άμέσως τον κ. Ζερβαί και να του εκμυστηρευθείς όλα όσα μου είπες, χωρίς να παραλείψεις τίποτε!...

—Το είχα σκεφθεί κιόλας να το κάνω αυτό, νουνά μου. Είναι όμως τόσο σοβαρό το πράγμα, ώστε δεν τόλμησα να πραγματοποιήσω τη σκέψη μου πριν να σε συμβουλευτώ!...

—Ναι, αυτό είναι το καλύτερο που έχεις να κάνεις, αν θέλεις να σώσεις τον άνθρωπο που αγαπάς.

—Θα πάω σήμερα κιόλας στον κ. Ζερβαί, απάντησε η Φράγκα. Άλλα, καλή μου νουνά, θα σε χαλίσω λίγο ακόμη!... Πρέπει να μου κάνεις και δυο άλλες χάρες...

—Για λέγε!...

—Πρώτ' απ' όλα, όσο μένει στο σπίτι μας η Τερέζα δεν είναι διάλογο ασφαλής...

—Η Σίμπυλ κι' εγώ βέβαια δεν την αφήνουμε ούτε στιγμή μόνη. Μά είμαστε άνθρωποι και πολύ φοβάμαι ότι, αν καμιά στιγμή μας πάρει ό ύπνος, θα ξυπνήσουμε και δεν θα τη βρούμε πιά ζωντανή!...

—Τι λόγους έχεις, για να μιλάς έτσι; Άπλως προαισθήματα ή τίποτε άλλο;

—Ευτυχώς δεν έχω ακόμα κανένα είδικό λόγο!...

—Τότε προφαίνω να σκεφτώ και να λάβω τα μέτρα μου... Η Τερέζα, στην κατάσταση που βρίσκεται, έπειδή λείπει ο άντρας της, βρίσκεται κάτω από την πατρική κηδεμονία και συνεπώς δεν μπορούμε να την πάρουμε νομίμως απ' το σπίτι σας!...

—Θα την πάρουμε όμως κρυφά και θα την στείλουμε στο εξωτερικό!... Και η άλλη χάρι που περιμένεις από μένα, ποιά είναι;

—Η Τερέζα, μέσα στην τρέλα της, φαίνεται σαν να κατηγορή τον Ροβέρτο. Ξέρω βέβαια ότι στην κατάσταση που βρίσκεται δεν έχουν καμιά βαρύτητα τα λόγια της. Αυτό όμως θα κάνει τομερη έντυπωσι στους ενόρκους. Άν όμως η Τερέζα συνεχόταν στο μεταξύ, τότε, όχι μόνο δεν θα έκφραζόταν εναντίον του Ροβέρτου, αλλά και θα φανέρωνε το όνομα του πραγματικού δολοφόνου της. Έτσι το δικαστήριο θα μάθαινε όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματος και θα αθώωνε τον Ροβέρτο!

—Στο ζήτημα αυτό πώς μπορώ να σου φανώ χρήσιμη; ρώτησε η βαρώνη. —Ο,τι!

περνάει από το χέρι μου θα το κάνω!...

—Ω! Ευχαριστώ! Ευχαριστώ, νουνά μου! φώναξε η Φράγκα. Το ήξερα ότι θα μου άπαντούσε έτσι!...

—Πάλι καλά που δεν αμφιβάλλεις για την αγάπη μου! είπε η βαρώνη. Πες μου λοιπόν τώρα ποιών απ' τους διασημότερους φρενολόγους θέλεις να φέρουμε και θα τον φέρουμε άμέσως! Γιατί αυτό βέβαια θα θέλεις να μου ζητήσεις.

—Οχι, νουνά μου, δεν είναι αυτό!... Ο δόκτορ Μεριάν, ο μέγας ψυχίατρος που διευθύνει το άσυλο της αγίας Άννας, είπε καθαρά στον κ. Ζερβαί ότι μόνο μια πολύ μεγάλη συγκίνηση θα μπορούσε να κάνει καλά την Τερέζα. Και τί άλλο θα μπορούσε να της προκαλέσει μια τέτοια συγκίνηση, απ' την επιστροφή του Άντρεά; Γι' αυτό, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, να φέρεις πίσω τον Άντρεά!...

—Εξάφνης η νέα σηκώθηκε: —Λοιπόν, νουνά, είπε. Θα στείλεις σήμερα να φέρουν τον Άντρεά; —Σήμερα κιόλας; Άμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, παιδί μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυο-τρεις ημέρες για να σκεφθούμε καλύτερα; —Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; Έπειτα πρέπει να έχουμε υπ' όψη σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να επισπεύσει την ημέρα της δικής, για να φανή ευχάριστος στην κόμησα ντε Ροσβέλ. Όποτε ο Άντρεάς πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα!

—Είναι δύσκολο να ξαναγυρίσει τόσο γρήγορα ο Άντρεάς;

—Αυτό ακριβώς είναι ένας λόγος περισσότερο για να μη γάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε το ταχύτερο!

Και με μια χαριτωμένη κίνηση η Φράγκα έφριξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό της βαρώνης.

—Νουνά μου, είπε. Θέλεις να σου τα πω όλα, όσα έχω στο μυαλό μου; Να μη σου κρύψω τίποτα;

—Βέβαια, ναι!... είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

—Λοιπόν, νουνά μου, εξασκολούθησε η Φράγκα, η ιδέα ότι ο Ροβέρτος δεν είναι κοντά μου, ότι βρίσκεται στη φυλακή, μόνος και άτιμασμένος, με κάνει τρομερά δυστυχισμένη!...

—Ω! νουνά μου, κάνε ότι μπορείς για να τον σώσεις, γιατί δεν αντέχω πιά!...

Η Παυλίνα εξαιρετικά συγκινημένη, αγκάλιασε με πάθος τη Φράγκα, φιλώντας τα ώραία μαλλιά της και την έσφιξε με δύναμη πάνω στο στήθος της.

—Ναι, μικρή μου, της είπε. Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να σου ξαναδώσω τον Ροβέρτο σου!...

—Αυτός, από σήμερα κιόλας θ' αφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις γι' αυτό το σκοπό!... Μά κι' εγώ δέξου, όπως πάντα, γενοιαί!...

—Εγώ, καλά, έχω βάρος, Μά εκείνος; Ποιό να το βρή ο δυστυχισμένος το θάρρος εκεί που βρίσκεται!... Καθώς μάλιστα έχει να κάνει μ' έναν ανακριτή που θα τον βασανίζει και θα του μιλάει άσχημα;

—Μην ξεχνάς, χρυσή μου, ότι ο Ροβέρτος, εκεί που βρίσκεται, έχει δυο μεγάλες παρηγορίες. Πρώτα τη συνείδηση ότι είναι εντελώς αθώος κι' έπειτα τον έσωτά σου! Αυτά!...

—Απ' τη Γουιάνη; —Ναι, απ' εκεί!... —Μά πώς; —Να στείλεις ένα ζιπ' τα βαπόρια σου, νουνά μου!... Πρέπει να είναι απ' τα πιο γρήγορα!... Κι' ο πλοίαρχός του πρέπει να είναι της άπολύτου εμπιστοσύνης σου!...

Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταξε με θαυμασμό τη Φράγκα.

—Τί διαβολικότητα είσαι! φώναξε. Ούτε αρχιστράτηγος να ήσουν, δεν θα κανόνιζες με τόσες λεπτομέρειες όλα αυτά τα ζητήματα!...

—Η Φράγκα σήκωσε τους ώμους της. —Ω, νουνά μου, της είπε. Το ξέρεις ότι μπορείς να με κοιτάξεις όσο θέλεις!... Έπειδή όμως πρόκειται τώρα για τη ζωή της Τερέζας και για την τιμή του Ροβέρτου, αν με αγαπάς, πρέπει ν' αρχίσεις άμέσως να κάνεις αυτά που μου υποσχέθηκες!...

—Είμαι σύμφωνη σε όλα όσα μου είπες! της απάντησε η βαρώνη.

Η Φράγκα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της, όταν άκουσε τα λόγια αυτά της νουνάς της.

Την ευχαριστούσε λοιπόν με συγκίνηση και συγχρόνως της φιλούσε τα χέρια σαν τρελή!...

Η βαρώνη δεν έλεγε τίποτε, αλλά έννοιζε κι' εκείνη μια πολύ βαθιά συγκίνηση. Πότε δεν είχε νιώσει για τη Φράγκα την αγάπη που αισθανόταν εκείνη τη στιγμή!...

—Εξάφνης η νέα σηκώθηκε: —Λοιπόν, νουνά, είπε. Θα στείλεις σήμερα να φέρουν τον Άντρεά; —Σήμερα κιόλας; Άμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, παιδί μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυο-τρεις ημέρες για να σκεφθούμε καλύτερα; —Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; Έπειτα πρέπει να έχουμε υπ' όψη σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να επισπεύσει την ημέρα της δικής, για να φανή ευχάριστος στην κόμησα ντε Ροσβέλ. Όποτε ο Άντρεάς πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα!

—Είναι δύσκολο να ξαναγυρίσει τόσο γρήγορα ο Άντρεάς;

—Αυτό ακριβώς είναι ένας λόγος περισσότερο για να μη γάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε το ταχύτερο!

Και με μια χαριτωμένη κίνηση η Φράγκα έφριξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό της βαρώνης.

—Απ' τη Γουιάνη; —Ναι, απ' εκεί!... —Μά πώς; —Να στείλεις ένα ζιπ' τα βαπόρια σου, νουνά μου!... Πρέπει να είναι απ' τα πιο γρήγορα!... Κι' ο πλοίαρχός του πρέπει να είναι της άπολύτου εμπιστοσύνης σου!...

Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταξε με θαυμασμό τη Φράγκα.

—Τί διαβολικότητα είσαι! φώναξε. Ούτε αρχιστράτηγος να ήσουν, δεν θα κανόνιζες με τόσες λεπτομέρειες όλα αυτά τα ζητήματα!...

—Η Φράγκα σήκωσε τους ώμους της. —Ω, νουνά μου, της είπε. Το ξέρεις ότι μπορείς να με κοιτάξεις όσο θέλεις!... Έπειδή όμως πρόκειται τώρα για τη ζωή της Τερέζας και για την τιμή του Ροβέρτου, αν με αγαπάς, πρέπει ν' αρχίσεις άμέσως να κάνεις αυτά που μου υποσχέθηκες!...

—Είμαι σύμφωνη σε όλα όσα μου είπες! της απάντησε η βαρώνη.

Η Φράγκα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της, όταν άκουσε τα λόγια αυτά της νουνάς της.

Την ευχαριστούσε λοιπόν με συγκίνηση και συγχρόνως της φιλούσε τα χέρια σαν τρελή!...

Η βαρώνη δεν έλεγε τίποτε, αλλά έννοιζε κι' εκείνη μια πολύ βαθιά συγκίνηση. Πότε δεν είχε νιώσει για τη Φράγκα την αγάπη που αισθανόταν εκείνη τη στιγμή!...

—Εξάφνης η νέα σηκώθηκε: —Λοιπόν, νουνά, είπε. Θα στείλεις σήμερα να φέρουν τον Άντρεά; —Σήμερα κιόλας; Άμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, παιδί μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυο-τρεις ημέρες για να σκεφθούμε καλύτερα; —Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; Έπειτα πρέπει να έχουμε υπ' όψη σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να επισπεύσει την ημέρα της δικής, για να φανή ευχάριστος στην κόμησα ντε Ροσβέλ. Όποτε ο Άντρεάς πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα!

—Είναι δύσκολο να ξαναγυρίσει τόσο γρήγορα ο Άντρεάς;

—Αυτό ακριβώς είναι ένας λόγος περισσότερο για να μη γάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε το ταχύτερο!

Και με μια χαριτωμένη κίνηση η Φράγκα έφριξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό της βαρώνης.

—Νουνά μου, είπε. Θέλεις να σου τα πω όλα, όσα έχω στο μυαλό μου; Να μη σου κρύψω τίποτα;

—Βέβαια, ναι!... είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

—Λοιπόν, νουνά μου, εξασκολούθησε η Φράγκα, η ιδέα ότι ο Ροβέρτος δεν είναι κοντά μου, ότι βρίσκεται στη φυλακή, μόνος και άτιμασμένος, με κάνει τρομερά δυστυχισμένη!...

—Ω! νουνά μου, κάνε ότι μπορείς για να τον σώσεις, γιατί δεν αντέχω πιά!...

Η Παυλίνα εξαιρετικά συγκινημένη, αγκάλιασε με πάθος τη Φράγκα, φιλώντας τα ώραία μαλλιά της και την έσφιξε με δύναμη πάνω στο στήθος της.

—Ναι, μικρή μου, της είπε. Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να σου ξαναδώσω τον Ροβέρτο σου!...

—Αυτός, από σήμερα κιόλας θ' αφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις γι' αυτό το σκοπό!... Μά κι' εγώ δέξου, όπως πάντα, γενοιαί!...

—Εγώ, καλά, έχω βάρος, Μά εκείνος; Ποιό να το βρή ο δυστυχισμένος το θάρρος εκεί που βρίσκεται!... Καθώς μάλιστα έχει να κάνει μ' έναν ανακριτή που θα τον βασανίζει και θα του μιλάει άσχημα;

—Μην ξεχνάς, χρυσή μου, ότι ο Ροβέρτος, εκεί που βρίσκεται, έχει δυο μεγάλες παρηγορίες. Πρώτα τη συνείδηση ότι είναι εντελώς αθώος κι' έπειτα τον έσωτά σου! Αυτά!...

—Απ' τη Γουιάνη; —Ναι, απ' εκεί!... —Μά πώς; —Να στείλεις ένα ζιπ' τα βαπόρια σου, νουνά μου!... Πρέπει να είναι απ' τα πιο γρήγορα!... Κι' ο πλοίαρχός του πρέπει να είναι της άπολύτου εμπιστοσύνης σου!...

Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταξε με θαυμασμό τη Φράγκα.

—Τί διαβολικότητα είσαι! φώναξε. Ούτε αρχιστράτηγος να ήσουν, δεν θα κανόνιζες με τόσες λεπτομέρειες όλα αυτά τα ζητήματα!...

—Η Φράγκα σήκωσε τους ώμους της. —Ω, νουνά μου, της είπε. Το ξέρεις ότι μπορείς να με κοιτάξεις όσο θέλεις!... Έπειδή όμως πρόκειται τώρα για τη ζωή της Τερέζας και για την τιμή του Ροβέρτου, αν με αγαπάς, πρέπει ν' αρχίσεις άμέσως να κάνεις αυτά που μου υποσχέθηκες!...

—Είμαι σύμφωνη σε όλα όσα μου είπες! της απάντησε η βαρώνη.

Η Φράγκα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της, όταν άκουσε τα λόγια αυτά της νουνάς της.

Την ευχαριστούσε λοιπόν με συγκίνηση και συγχρόνως της φιλούσε τα χέρια σαν τρελή!...

Η βαρώνη δεν έλεγε τίποτε, αλλά έννοιζε κι' εκείνη μια πολύ βαθιά συγκίνηση. Πότε δεν είχε νιώσει για τη Φράγκα την αγάπη που αισθανόταν εκείνη τη στιγμή!...

—Εξάφνης η νέα σηκώθηκε: —Λοιπόν, νουνά, είπε. Θα στείλεις σήμερα να φέρουν τον Άντρεά; —Σήμερα κιόλας; Άμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, παιδί μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυο-τρεις ημέρες για να σκεφθούμε καλύτερα; —Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; Έπειτα πρέπει να έχουμε υπ' όψη σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να επισπεύσει την ημέρα της δικής, για να φανή ευχάριστος στην κόμησα ντε Ροσβέλ. Όποτε ο Άντρεάς πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα!

—Είναι δύσκολο να ξαναγυρίσει τόσο γρήγορα ο Άντρεάς;

—Αυτό ακριβώς είναι ένας λόγος περισσότερο για να μη γάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε το ταχύτερο!

Και με μια χαριτωμένη κίνηση η Φράγκα έφριξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό της βαρώνης.

—Νουνά μου, είπε. Θέλεις να σου τα πω όλα, όσα έχω στο μυαλό μου; Να μη σου κρύψω τίποτα;

—Βέβαια, ναι!... είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

—Λοιπόν, νουνά μου, εξασκολούθησε η Φράγκα, η ιδέα ότι ο Ροβέρτος δεν είναι κοντά μου, ότι βρίσκεται στη φυλακή, μόνος και άτιμασμένος, με κάνει τρομερά δυστυχισμένη!...

—Ω! νουνά μου, κάνε ότι μπορείς για να τον σώσεις, γιατί δεν αντέχω πιά!...

Η Παυλίνα εξαιρετικά συγκινημένη, αγκάλιασε με πάθος τη Φράγκα, φιλώντας τα ώραία μαλλιά της και την έσφιξε με δύναμη πάνω στο στήθος της.

—Ναι, μικρή μου, της είπε. Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να σου ξαναδώσω τον Ροβέρτο σου!...

—Αυτός, από σήμερα κιόλας θ' αφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις γι' αυτό το σκοπό!... Μά κι' εγώ δέξου, όπως πάντα, γενοιαί!...

—Εγώ, καλά, έχω βάρος, Μά εκείνος; Ποιό να το βρή ο δυστυχισμένος το θάρρος εκεί που βρίσκεται!... Καθώς μάλιστα έχει να κάνει μ' έναν ανακριτή που θα τον βασανίζει και θα του μιλάει άσχημα;

—Μην ξεχνάς, χρυσή μου, ότι ο Ροβέρτος, εκεί που βρίσκεται, έχει δυο μεγάλες παρηγορίες. Πρώτα τη συνείδηση ότι είναι εντελώς αθώος κι' έπειτα τον έσωτά σου! Αυτά!...

—Απ' τη Γουιάνη; —Ναι, απ' εκεί!... —Μά πώς; —Να στείλεις ένα ζιπ' τα βαπόρια σου, νουνά μου!... Πρέπει να είναι απ' τα πιο γρήγορα!... Κι' ο πλοίαρχός του πρέπει να είναι της άπολύτου εμπιστοσύνης σου!...

Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταξε με θαυμασμό τη Φράγκα.

—Τί διαβολικότητα είσαι! φώναξε. Ούτε αρχιστράτηγος να ήσουν, δεν θα κανόνιζες με τόσες λεπτομέρειες όλα αυτά τα ζητήματα!...

—Η Φράγκα σήκωσε τους ώμους της. —Ω, νουνά μου, της είπε. Το ξέρεις ότι μπορείς να με κοιτάξεις όσο θέλεις!... Έπειδή όμως πρόκειται τώρα για τη ζωή της Τερέζας και για την τιμή του Ροβέρτου, αν με αγαπάς, πρέπει ν' αρχίσεις άμέσως να κάνεις αυτά που μου υποσχέθηκες!...

Η Φράγκα δεν την άφησε να εξασκολούθεται. Τραβήχτηκε άσφαινα από την αγκαλιά της βαρώνης και, παραγμένη και κατ'αχλύν, φώναξε:

—Ω! Θεέ μου! Νουνά μου!

Μια τρομερή άνησυχία αναστάτωσε τη βαρώνη. Της φάνηκε ότι η Φράγκα, που είχε προσηλωμένα τα μάτια της άπάνω της, είχε τρελλαθεί ξαφνικά, όπως κι' η Τερέζα!

—Αγαπημένη μου Φράγκα, της είπε, παιδί μου, ησύχασε, σε παρακαλώ! Θα κάνω ό,τι μου πής, άκουε! Σήμερα... αυτή τη στιγμή... Θέλεις να δώσω τώρα κιόλας μπροστά σου διαταγές:

—Οχι!... Οχι!... Δεν είν' αυτό!...

—Μά τί είναι τότε;

—Ω! Νουνά μου! Νουνά μου! Άν ήξερες! Τα ίδια λόγια που μου είπες πριν από λίγο, μου τα είπε κι' ο Ροβέρτος, όταν αποχωριστήκαμε. Μά δεν είναι μόνο αυτό!... Μου τα είπε με την ίδια φωνή, με μία φωνή όμοια με τη δική σου!

Η Παυλίνα έγινε κατάχλημη. Προσπάθησε όμως να λογικευθεί και είπε:

—Είσαι εξαντλημένη, Φράγκα μου. Πρέπει να ησυχάσεις... Τα νεύρα σου είναι πολύ παραγμένα και εξάπτεσαι με το παραμικρό!

—Οχι!... Οχι, νουνά μου! Όσο κι' αν είμαι λυπημένη, το μυαλό μου αντέχει ακόμα!... Μην φοβάσαι!... Αυτά που σου είπα, είναι αληθινά, πολύ αληθινά!... Τόσο αληθινά, μάλιστα, που παρ' όλη τη δυστυχία μου, νιώθω μέσα μου μία αλλόκοτη χαρά, μία πολύ μεγάλη χαρά!

»Σού έλεγα προηγουμένως ότι την πρώτη φορά που είδα το Ροβέρτο, μου φάνηκε σαν να τον ήξερα από καιρό, σαν να τον γνώριζα πάντα. —Ο,τι έβλεπα σ' αυτόν, μου φαινόταν σαν κάτι γνώριστο!... Και η φυσιογνωμία του και το βλέμμα του κι' οι χειρονομίες του!... Τί τρελή που ήμουνα! Δεν κατάλαβα άμέσως την τόση ομοιότητα!...

Και η Φράγκα πρόσθεσε δυνατά:

—Νουνά μου! Μοιάζει πολύ μ' εμένα! Σού μοιάζει, όπως ένα παιδί μοιάζει της μητέρας του!

Αυτή τη φορά η Παυλίνα έγινε χλωμή σαν πεθεμένη. Και σαν λιοντάρι που χτυπήθηκε θανάσιμα, έβγαλε μία δυνατή κραυγή.

—Εμένα, Φράγκα; Λες ότι μοιάζει έμένα ο Ροβέρτος; Μήπως όνειρεύεσαι, μικρή μου;

—Ω, όχι, νουνά μου! Δεν όνειρεύομαι καθόλου! Κι' η απόδειξη είναι που σ' προσεξα αυτό μονάχα τη στιγμή που άκουσα απ' το στόμα σου τα ίδια λόγια, που μου είχε πη άλλοτε ο Ροβέρτος. Τώρα, όμως, και το πιο μικρό χαρακτηριστικό του προσώπου σου, μου θυμίζει τον Ροβέρτο!

Έχει ίδια κι' απαράλλαχτα τα ώραία σου μαλλιά, το λεπτό στόμα σου, που δείχνει τόση θέληση και που χαμογελάει τόσο γλυκά!... Έχει την ίδια κλίση του κεφαλιού με σένα!... Όλα σας είναι ίδια!

»Ω, νουνά, στάσου να σ' αγκαλιάσω, πρόσθεσε με την παιδική της αφέλεια η Φράγκα. Θα νομίσω ότι αγκαλιάζω τον δυστυχισμένο μου Ροβέρτο!...

—Πάμε πιά! Σώπα! Σταμάτησε αυτή τη συζήτηση! φώναξε η βαρώνη ανατριχιάζοντας συγκοορη και μόλις βρίσκοντας τη δύναμη να πη τα λίγα αυτά λόγια. Σ' έσορκίζω, μη μιλάς πιά! Θα με κάνεις να σωριαστώ κάτω νεκρή απ' την αγωνία μου!

—Οχι, όχι! της απάντησε η Φράγκα, που εξασκολούθηκε να κρατάη αγκαλιάσμένη τη βαρώνη και να τη φιλή σαν τρελή!... Οχι, δεν θα πεθάνω, νουνά μου! Άπεναντίας, θα ζήσης και θα με βοηθήσεις για το Ροβέρτο! Και τότε θα είμαι αληθινή κόρη σου! Τότε, όταν θα είμαι πιά γυναίκα σου!...

»Α! εξασκολούθησε η Φράγκα με μεγάλη ζωηρότητα. Βρέθηκε τέλος πάντων η εξήγησι του μυστηρίου, που μου φαινόταν πάντα άκατανόητο!... Έξηγείται τώρα η άπιαστα κατανίκητη εκείνη δύναμη που με τραβούσε κοντά του, η απέραντη αγάπη που πλημμύρισε την καρδιά μου απ' την πρώτη φορά που αντίκρισα το Ροβέρτο!... Ω! νουνά μου! Τον αγάπησα έτσι με μιάς, γιατί σού μοιάζει καταπληκτικά. Γιατί δεν έ-

χω πιά καμιά αμφιβολία ότι ο Ροβέρτος είναι το παιδί του παιδιού σου, ο γιος του Ολιβιέ! Είμαι σίγουρη γι' αυτό! Είναι το παιδί που του κάκου αναζητήσες ως τώρα!... Ναι, ναι, ο Ροβέρτος είναι ο γιος της εγκληματικής εκείνης γυναίκας, που, αφού σκότωσε τον άντρα της πέταξε στους δρόμους το παιδί της!...

Η Παυλίνα, που συλλογιζόταν εκείνη τη στιγμή την εξαιρετική έντυπωσι που της είχε κάνει ο Ροβέρτος, όταν τον είδε για πρώτη φορά στο σιδηροδρομικό σταθμό κι' άκουσε τη φωνή του, που της θυμισε άμέσως τη φωνή του Ολιβιέ, έλεγε μέσα της: «Θεέ μου! αν τα προαισθήματα της Φράγκας είναι αληθινά, θα τον ξαναβρώ! Θα ξαναβρώ το παιδί του παιδιού μου!»

—Άκουσε, Φράγκα, της είπε άσφαινα. Τα λόγια σου μ' αναστάτωνουν, γιατί ξέρω πως είσαι κορίτσι με κρίση. Φαίνεται ότι αφού εσύ μιλάς για μία τέτοια καταπληκτική ομοιότητα, ο μνηστήρας σου θα μου μοιάζει!... Η ομοιότητα αυτή μπορεί βέβαια να είναι εντελώς τυχαία, μπορεί όμως ο Ροβέρτος να είναι πραγματικά ο γιος του Ολιβιέ!... Την τελευταία αυτή έκδοχή δεν θέλω άκοινη να την παραδεχτώ. Γιατί νιώθω ότι αν την πιστέψω, έχω στο καίρι, κι' έπειτα αποδεικνύεται αβυσμική, θα πεθάνω άμέσως απ' τη λύπη μου! Πες μου λοιπόν τώρα τί άλλο ξέρεις για το Ροβέρτο!... Κι' εγώ θ' ακολουώ άμέσως μεγάλες έρευνες, θα κάνω τον κόσμο άνω-κάτω!

—Δυστυχώς, νουνά μου, πολύ λίγα πράγματα ξέρω για τον Ροβέρτο, της απάντησε η νέα. Τον βρήκαν μωρουδάκι στα σκαλοπάτια του ορφανοτροφείου της Ορλεάνης, τυλιγμένο με φασκές που δεν είχαν επάνω κανένα μονόγραμμο. Θα ήταν τότε πέντε ή έξη μηνών!...

—Ποιά εποχή έγινε αυτό;

—Το 1884, νομίζω!...

—Ακριβώς την ίδια εποχή!... ψιθύρισε η βαρώνη.

Κι' έπειτα, με δυνατή φωνή, πρόσθεσε:

—Να ξαναγυρίσεις τώρα στο σπίτι Φράγκα, και να μην κάνεις λόγο σε κανένα, ούτε και στη Σίμπυλ γι' αυτό το ζήτημα!... Κι' εγώ πάλι θ' αρχίσω από αυτή κιόλας τη στιγμή κάθε προσπάθεια για να δια φωτισώ τα φοβερά αυτά μυστήρια που μάς ενδιαφέρουν και τις δυο!... Έχε εμπιστοσύνη σε μένα, χρυσή μου Φράγκα!... Και να είσαι βέβαιη ότι ο Άντρεάς, που θα κάνει την Τερέζα ν' ανοίξη το στόμα της, θα ξαναγυρίσει!...

Η Φράγκα έπεσε πάλι στην αγκαλιά της βαρώνης. Έκείνη την παραμέρισε έλαφρά και κυττάζοντάς την μ' απερίγραπτη γλυκύα

Ιστορικό διήγημα

Η ΤΑΝ ή 18η του 'Ομι-
χλώδους (Νοεμβρίου)
του έτους 1793. Στο Παρί-
σι η τρομοκρατία του Ρο-
δεοσπέρου βρισκόταν ακόμη
σ' όλη της την ένταση κι'
ό λαός, που διψούσε για αί-
μα, ούρλιαζε από χαρά κι'
ένθουσιασμό, συνοδεύοντας

Ο άνθρωπος που πέθανε 2 φορές

τ' ομάδα που πήγαιναν κα-
τά εκατοντάδες τα θύματα
στη λαμπτήρο.

Το πρωί έκείνης της η-
μέρας ένας νέος με περιποι-
ημένη εμφάνιση και σοβαρό
ύφος παρουσιάστηκε στο
Φουκιέ Τενβίλ, τον άδυσώ-
πητο δημόσιο κατήγορο του
έπαναστατικού δικαστηρίου.

—Πολίτα, του είπε, είμαι
ο γιατρός Πάλ Ροζιέ κι' έρ-
χουμαι να σου ζητήσω μι-
α χάρι. Θέλω να κάνω ένα πεί-
ραμα πάνω στο πτώμα ενός
καταπονηθέντος...

—Και ποιος είναι ο σκο-
πός του πειράματός σου;
ρώτησε ο Φουκιέ Τενβίλ το
νέο, κυττάζοντάς τον καχύ-
ποπτα.

—Ν' αναστήσω αυτόν το
νεκρό!

Ο Φουκιέ Τενβίλ στήλωσε
τα μάτια του πάνω στο συ-
νομιλητή του. Μήπως είχε να
κάμει με κανένα τρελλό;

—Εμείς κόδομε τα κε-
φάλια των ευνενών και συ
θέλεις να τους ξαναφέρεις
στη ζωή; είπε απότομα. Θα
πρέπει τότε να τους τα ξα-
νακώσουμε! Αλλά πως θα
κατορθώσεις αυτή την νεκρα-
νάσταση;

—Ξανακολλώντας το κε-
φάλι στον κορμό, σύμφωνα
με μι-α μέθοδο που έρω μό-
νο εγώ, απάντησε ο νέος.
Έχω κάμει ως τώρα πολλά
πειράματα πάνω σε ζώα...
Δεν είμαι τρελλός όπως με
νομίζεις, πολίτα! Δώσε μου
την άδεια να κάμω αυτό το
πείραμα και θα πεισθής πως
ή νεκρανάσταση ενός καρα-
τομηθέντος είναι δυνατή υπό
ώρισμένες προϋποθέσεις...

Ο Φουκιέ Τενβίλ έμεινε
για μερικές στιγμές συλλο-
γισμένος. Ο άνθρωπος που
βρισκόταν μπροστά του είχε
ένα έξυπνο πρόσωπο και το
ύφος του έδειχνε τον έπιστή-
μονα, το σοφό... Όχι! Δεν
ήταν ίσως τρελλός...

—Και που θα κάμης το
πείραμά σου; τον ρώτησε ο
δημόσιος κατήγορος.

—Στην παράγκα ενός
υπαλλματή που βρίσκεται
κοντά στο μέρος όπου είναι
στημένη η λαμπτήρος, α-

πάντησε ο Ροζιέ: Έχω έτοι-
μάσει τα πάντα... Το πεί-
ραμα, για να επιτύχη, είναι
ανάγκη να γίνει άμέσως με-
τά την καρατόμηση... Γι' αυ-
τό, το πτώμα πρέπει να μου
παραδοθή χωρίς την παρα-
μικρή υστεροπονησία.

Ο Φουκιέ Τενβίλ βυθί-
στηκε πάλι σε σκέψεις.

—Καλά, του είπε σε λί-
γο. Θα διατάξω να σου
παραδοθή ένα πτώμα α-
μέσως μετά την καρατό-

γραψε λίγες λέξεις σ' ένα
χαρτί.

—Πήγαίνε το στον Λα-
μότ, που έποπτεύει τον εν-
ταφιασμό εκείνων που καρα-
τομούνται και συνεννοήσου
μαζί του, είπε στο Ροζιέ,
δίνοντάς του αυτό το χαρτί.

Πώς λέγεται ο μπαλωματής,
που σου παραχώρησε την
παράγκα του;

—Πιέρ Μπαρρώ, απάντη-
σε ο γιατρός, που το βλέμ-
μα του έλαμπε από χαρά.

Ο Φουκιέ Τενβίλ σημείω-
σε αυτό το όνομα.

—Καλά, είπε. Θα παρα-
κολουθήσω κι' εγώ το πεί-
ραμά σου.

Ο Φουκιέ Τενβίλ έ-
φτασε εκεί, ο Ροζιέ έτοιμα-
ζε τα σύνεργά του.

Δύο άνθρωποι μετέφεραν
σε λινό μέσα σ' ένα σάκκο
το σώμα και το κεφάλι του
μαρκισίου ντε Μοντινιάκ

και το έβαλαν πάνω στο
τραπέζι. Έπειτα, σ' ένα
νεύμα του Φουκιέ Τενβίλ,
βγήκαν από την παράγκα.

Ο Ροζιέ άρπαξε άμέσως
το κομμένο κεφάλι, το προ-
σάρμοσε πάνω στο σώμα
κι' έγραψε βιαστικά την
τραχεία και τις κυριώτερες
φλέβες. Τα χέρια του δού-
λευσαν με καταπληκτική τα-
χύτητα. Οι κινήσεις του ή-
ταν σταθερές κι' υπολογι-
σμένες με ακρίβεια.

Έπειτα, πήρε ένα μπου-
κάλι μ' ένα πηχτό κίτρινο
ύγρο κι' άλειψε μ' αυτό το
λαιμό στα σημεία της επα-
φής του κεφαλιού με το κορ-
μί. Στο τέλος καθάρισε το
πρόσωπο από το αίμα που
είχε πηξει πάνω σ' αυτό.

Έπειτα από μερικά λε-
πτά, ήταν αδύνατο να δια-
κρίνης ότι το κεφάλι αυτό
είχε αποχωρισθί από το ύ-
πόλοιπο κορμί με το λεπίδι
της λαμπτήρου. Τόσο τέ-
λεια ήταν η συγκόλλησις
των δύο μερών. Ο μαρκίσι-

ος ντε Μοντινιάκ έδινε τώ-
ρα την εντύπωσι ενός αν-
θρώπου που κοιμόταν.

—Υπομονή λίγο ακόμη
ψιθύρισε ο Ροζιέ.

Κι' άρχισε να κάνει μερι-
κές ζωηρές εντριβές στο μέ-
ρος της καρδιάς.

Ο Ροζιέ δυνάμωσε τις εν-
τριβές του.

Ο νεαρός μαρκήσιος κύ-
ταξε τώρα εκπληκτος γύρω
του.

Ο Ροζιέ πήρε τότε μι-
α βελόνα και τον τρύπησε στο
μυρό. Ο Μοντινιάκ τίναξε
αμέσως το πόδι του προς
τα πάνω, ενώ από το στό-
μα του βγήκε μι-α ανασθρη
κραυγή πόνου!

—Ζή! φώναξε ένθουσια-
σμένος ο Ροζιέ.

—Ζή! έπαυλαβε σαν ή-
χώ ο Φουκιέ Τενβίλ.

Και τότε έγινε κάτι το
εξονικό και το τρομακτικό.
Ο Ροζιέ, άρπαξε ένα μα-
χαίρι, το περιέφερε μερικές
στιγμές μπροστά στα μά-
τια του Μοντινιάκ κι' έπει-
τα άρχισε να το καρφώνει
με λύσσα στο στήθος του.

Μιά, δύο, τρεις... έντεκα φο-
ρές! Πέταξε τέλος, το μα-
χαίρι και φώναξε ένθουσια-
σμένος:

—Πέθανε για δεύτερη φο-
ρά! Και πέθανε από το γέ-
ρι μου!

Το βλέμμα του Φουκιέ
Τενβίλ είχε μι-α έκφρασι φοί-
κης και αποτροπιασμού.

—Το πείραμά μου πέτυ-
χε! συνέχισε ο Ροζιέ. Κι'
αυτό με ικανοποίησε ως έ-
πιστήμονα. Αλλά μέσα μου
υπάρχει κι' ο άνθρωπος. Μι-
σούσα θανάσιμα το Μοντι-
νιάκ και αν θέλησα να κάμω
σ' αυτόν το πείραμα μου ή-
ταν για να έχω την ευχαρί-
στησι να τον δώ να πεθάνη
άλλη μι-α φορά!

—Αλλά γιατί τον μισού-
σες, πολίτα; ρώτησε ο Φου-
κιέ Τενβίλ.

Ο Ροζιέ αναστέναξε.

Ο άνθρωπος αυτός, ά-
πάντησε, κατέστρεψε την ά-
δελφή μου, μι-α παιδούλα
δέκα έφτα χρόνων, που έκα-
με το λάθος να πιστέψω τα
λόγια του. Την κατάρρευσε
και κατόπιν την εγκατέλει-
ψε άναυδος. Η δυστυχισμέ-
νη ή αδελφή μου τότε σκο-
τώθηκε από την απελπισία
της. Είχα όρκοσει λοιπόν
να έκδικηθώ το θανάτό της.

Ηθελα, όμως, ή έκδίκησίς
μου να είναι πρωτότυπη και
τρομερή... Τα έπιστημονικά
μου πειράματα με βοήθησαν
να πραγματοποιήσω την έ-
πιθυμία μου...

ΖΑΚ ΜΠΩΜΟΝ

ος ντε Μοντινιάκ έδινε τώ-
ρα την εντύπωσι ενός αν-
θρώπου που κοιμόταν.

—Υπομονή λίγο ακόμη
ψιθύρισε ο Ροζιέ.

Κι' άρχισε να κάνει μερι-
κές ζωηρές εντριβές στο μέ-
ρος της καρδιάς.

Ο Ροζιέ δυνάμωσε τις εν-
τριβές του.

Ο νεαρός μαρκήσιος κύ-
ταξε τώρα εκπληκτος γύρω
του.

Ο Ροζιέ πήρε τότε μι-
α βελόνα και τον τρύπησε στο
μυρό. Ο Μοντινιάκ τίναξε
αμέσως το πόδι του προς
τα πάνω, ενώ από το στό-
μα του βγήκε μι-α ανασθρη
κραυγή πόνου!

—Ζή! φώναξε ένθουσια-
σμένος ο Ροζιέ.

—Ζή! έπαυλαβε σαν ή-
χώ ο Φουκιέ Τενβίλ.

Και τότε έγινε κάτι το
εξονικό και το τρομακτικό.
Ο Ροζιέ, άρπαξε ένα μα-
χαίρι, το περιέφερε μερικές
στιγμές μπροστά στα μά-
τια του Μοντινιάκ κι' έπει-
τα άρχισε να το καρφώνει
με λύσσα στο στήθος του.

Μιά, δύο, τρεις... έντεκα φο-
ρές! Πέταξε τέλος, το μα-
χαίρι και φώναξε ένθουσια-
σμένος:

—Πέθανε για δεύτερη φο-
ρά! Και πέθανε από το γέ-
ρι μου!

Το βλέμμα του Φουκιέ
Τενβίλ είχε μι-α έκφρασι φοί-
κης και αποτροπιασμού.

—Το πείραμά μου πέτυ-
χε! συνέχισε ο Ροζιέ. Κι'
αυτό με ικανοποίησε ως έ-
πιστήμονα. Αλλά μέσα μου
υπάρχει κι' ο άνθρωπος. Μι-
σούσα θανάσιμα το Μοντι-
νιάκ και αν θέλησα να κάμω
σ' αυτόν το πείραμα μου ή-
ταν για να έχω την ευχαρί-
στησι να τον δώ να πεθάνη
άλλη μι-α φορά!

—Αλλά γιατί τον μισού-
σες, πολίτα; ρώτησε ο Φου-
κιέ Τενβίλ.

Ο Ροζιέ αναστέναξε.

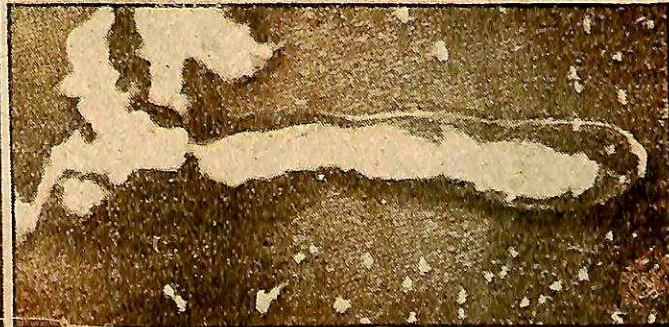
Ο άνθρωπος αυτός, ά-
πάντησε, κατέστρεψε την ά-
δελφή μου, μι-α παιδούλα
δέκα έφτα χρόνων, που έκα-
με το λάθος να πιστέψω τα
λόγια του. Την κατάρρευσε
και κατόπιν την εγκατέλει-
ψε άναυδος. Η δυστυχισμέ-
νη ή αδελφή μου τότε σκο-
τώθηκε από την απελπισία
της. Είχα όρκοσει λοιπόν
να έκδικηθώ το θανάτό της.

Ηθελα, όμως, ή έκδίκησίς
μου να είναι πρωτότυπη και
τρομερή... Τα έπιστημονικά
μου πειράματα με βοήθησαν
να πραγματοποιήσω την έ-
πιθυμία μου...

ΖΑΚ ΜΠΩΜΟΝ

«Βακτηριοστατική» δράσις των αντιβιοτικών: Τα μικρόβια γί-
νονται πελώρια, εκατοντάδες φορές μεγαλύτερα από το κανονικό
τους μέγεθος.

«Βακτηριολυτική» δράσις των αντιβιοτικών: Τα μικρόβια δεν
μπορούν πιά να διατραφούν και να πολλαπλασιασθούν και πε-
θαίνουν.

Σ' ένα Ιατρικό συνέδριο που
έγινε στη Ρώμη, τον 'Ι-
ούνιο, ο Σουηδός μικρο-
βιολόγος Χανς Ντάβιντ περι-
έγραψε, απλά και ηρεμα, μι-
αν ανακάλυψι, που θα πάρη
θέσι πιθανώτατα μεταξύ των
μεγαλυτέρων της πρόσφατης Ι-
στορίας της Ιατρικής. Πρόκει-
ται για ένα νέο αντιβιοτικό,
τόσο δυνατό κι' αποτελεσματι-
κό, ώστε μπορεί να σκοτώη
τα μικρόβια της φυμιατώσεως.

Έπειτα απ' την τυχαία ανακάλυψι της πενικιλίνης απ' το
Φλέμινγκ, οι έπιστήμονες έστρεψαν τις προσπάθειές τους προς
την έντελως νέα αυτήν κατεύθυνσι, και τώρα δεν περνάει σχε-
δόν βδομάδα χωρίς να βρεθί — ιδίως στην 'Αμερική — κά-
ποια νέα ουσία με μικροβιοκτόνους ιδιότητες.

Η γενική ενέργεια των αντιβιοτικών παρουσιάζει δύο ό-
ψεις: τη «βακτηριοστατική» δράσι, που παρεμποδίζει τον πολ-
πλασιασμό των μικροβίων, και τη «βακτηριολυτική», που
ασθενέστερη απ' την προηγούμενη, που σκοτώνει τα μικρό-
βια και προκαλείται μόνον από ισχυρότερες δόσεις των φαρ-
μάκων. Η πιό σημαντική είναι η πρώτη.

Όσο για την εξήγησι της, φαίνεται ότι τα διάφορα αντι-
βιοτικά παρεμποδίζουν την αφομοίωσι και τη θέρμη των μι-
κροβίων. Με την επαφή τους, τα μικρόβια παίρνουν τερατώ-
δη όψη: γίνονται πελώρια εκατοντάδες φορές μεγαλύτερα απ'
το κανονικό τους μέγεθος, με πολλούς πυρήνες στο έσωτερικό
τους, δεν μπορούν πιά να διατρα-
φούν και να πολλαπλασιασθούν και
πεθαίνουν στο τέλος.

Δυστυχώς, τα μικρόβια αποκτούν
σε ώρισμένες περιπτώσεις άνοχη
απέναντι των αντιβιοτικών, ολαένα
μεγαλύτερη. Προκειμένου περὶ της
στρεπτομυκίνης, το φαινόμενον αυ-
τό την άχρηστεύει. Γιατί, για να έ-
πιδράση στα μικρόβια, χρειάζεται
πι-α να χορηγηθί σε προσότητες πολ-
ύ μεγάλες, τοξικές για τον ανθρώ-
πινο οργανισμό, που προκαλούν Ι-
λίγγους, τύφωσι και κώφωσι. Η
στρεπτομυκίνη είναι το αντιβιοτικό
που προκαλεί την ταχύτερη και έν-
τονώτερη άνοχη των μικροβίων. Υ-
πάρχουν μάλιστα περιπτώσεις που
τα μικρόβια συνήθισαν τόσο πολυ σ'
αυτήν, ώστε... δεν μπορούν πιά να
ζήσουν χωρίς στρεπτομυκίνη!

Η πενικιλίνη προκαλεί κι' αυ-
τή άνοχη, που μπορεί όμως να ύ-
περνηκθί με την αύξησι των δόσε-
ων της, γιατί, δεδομένου ότι δεν
είναι καθόλου τοξική, μπορεί να χο-
ρηγηθούν ακόμη και 40 εκατομμύ-
ρια μονάδες την ήμερα. Αντί όμως
να χρησιμοποιούν τέτοιες τεράστιες
δόσεις, οι γιατροί προτιμούν τώρα
να καταφεύγουν σ' άλλα αντιβιοτι-
κά, π. χ. στη χουρομυκίνη ή στη
γεωμυκίνη, που έχουν άλλωστε το
πλεονέκτημα να προκαλούν πολυ λι-
γώτερη άνοχη.

Όσο για τον τρόπο που δημι-
ουργείται αυτή η άνοχη, οι έπι-
στήμονες προσέχουν ότι τα μι-
κρόβια αρχίζουν να παράγουν ώρι-
σμένες ουσίες, όπως είναι η «πενι-
κιλλινάση» κι' η «στρεπτομυκινάση»
που εξουδετερώνουν την ενέργει-
α των αντίστοιχων αντιβιοτικών

Συγγνώμη, αυτή η άνοχη, οι έπι-
στήμονες προσέχουν ότι τα μι-
κρόβια αρχίζουν να παράγουν ώρι-
σμένες ουσίες, όπως είναι η «πενι-
κιλλινάση» κι' η «στρεπτομυκινάση»
που εξουδετερώνουν την ενέργει-
α των αντίστοιχων αντιβιοτικών

ΖΑΚ ΜΠΩΜΟΝ

Το νέο φάρμακο της φυμιατώσεως

Παράγεται από... μικροβόφαγο μικρόβια

«ΠΑΣ» πατείνεται άρκετά ή ενέργειά της. Και πάλι όμως
δεν είχε λυθί όριστικά το πρόβλημα. Να γιατί παρουσιάζει
τεραστιά σπουδαιότητα ή ανακάλυψις του Σουηδού μικροβιο-
λόγου Ντάβιντ.

Πριν από 16 χρόνια, ο έπιστήμων αυτός άρχισε να έξα-
σκή ώρισμένα είδη μικροβίων στο να τρέφονται με άλλα είδη.
Συγκεκριμένα, προσέθετε κοινά μικρόβια του τύπου «Πρω-
τεΐς» σε μι-α διάλυσι από ζουμί κρέατος κι' από νεκρούς βα-
κίλλους φυμιατώσεως. Ύστερα παρέλειπε σιγά-σιγά την
προσθήκη ζουμιού, ώσπου τα μικρόβια «Πρωτεΐς» συνήθιζαν
να διατρέφονται κατατρώγοντας τα άλλα.

Ύστερα συνεπέρανε ότι τα πρώτα μικρόβια θάπρεπε να
παράγουν κάποια ειδική χημική ουσία, με την όποια διάλυ-
αν και χώνευαν τα δεύτερα. Σκέφθηκε επίσης ότι ή ουσία αυ-
τή μπορούσε ίσως να σκοτώη τα μικρόβια της φυμιατώσεως
και μέσα στους ιστούς ενός άρρωστου ζώου. Για να
το εξακριβώση, έτοιμασε καθαρές
καλλιέργειες των εξασκημένων μι-
κροβιοφάγων μικροβίων του, τα σκό-
τώσε με θερμάνωσι και τα εισηγάγε
έπειτα με ένεσι στο σώμα φυμα-
τικών πειραματόζων. Τα αποτελέ-
σματα ήσαν εκπληκτικά: τα ζώα
αυτά κέρδισαν βάρος και θεραπεύ-
θηκαν, ενώ άλλα που δεν είχαν ύ-
ποβληθί σ' αυτή την ένεσι εξακο-
λούθησαν να φθίνουν.

Η επιτυχία αυτή του Ντάβιντ ά-
ποτελούσε την αρχή μόνο του έρ-
γου του. Έπρεπε τώρα να βρη ποιά
άκριβώς ήταν ή μικροβιοκτόνος ού-
σία και να την παραγάγη σε μορ-
φή καθαρή και όχι τοξική. Ζήτησε
λοιπόν τη βοήθεια του φίλου του
Ούγκο Τέορελ, διευθυντού του βιο-
χημικού τμήματος του 'Ιατρικού 'Ιν-
στιτούτου Νόμπελ.

Έπ' 7 χρόνια ακόμη, οι δυο έπι-
στήμονες εργάσθηκαν μαζί κι' έκα-
μαν περίπου 1 εκατομμύριο πειρά-
ματα. Τέλος, τη φετινή άνοιξι άπο-
μόνωσαν την αντιβιοτική ουσία που
ζητούσαν, σε καθαρή κατάσταση.
Την άνωμασαν δε «πρωταπτιν» απ'
το όνομα του μικροβίου που την
παράγει.

Τώρα είναι έτοιμη άρκετή ποσό-
της της ουσίας αυτής για τις ά-
παραίτητες κλινικές δοκιμές σε ά-
σθενείς, που θα άποδείξουν τελικά
την αξία της. Αν επιτύχουν οι δο-
κιμές αυτές, θάχη πιά νικηθί ή φυ-
μιατίσις.

Συγγνώμη, ή άποδείξη ή αξία
της μεθόδου της παραγωγής της
πρωταπτινής, που μπορεί κατόπιν
να χρησιμοποιηθί και για άλλα νέα
αντιβιοτικά έναντιον διαφόρων άσθε-
νείων.

Φυματική πειραματόζα του Ντάβιντ στη ζυγαριά.
Επάνω: Πειραματόζα, που δεν ύπεβλήθη στην
ένεσι, εξακολούθησε να φθίη. Κάτω: Πειραματό-
ζα που κέρδισε βάρος και θεραπεύθηκε ύστερ από
την ένεσι με μικροβιοφάγα μικρόβια.

ΖΑΚ ΜΠΩΜΟΝ

Η Άντελα και ο γυιός του μαρτυρά-
για ένοιωσαν ότι ο ένας τους ήταν ο
μοναδικός σκοπός της ζωής τους...

Η μυστική ζωή μιας ποιήτριας

Ερωτας στη λίμνη με τους
λωτούς

Τι απαντάτε συνήθως, όταν κά-
ποιος σας ρωτήσει: «Τι κάνετε;».
Στην ερώτησή αυτή, που γίνεται από
συνήθεια μάλλον, χωρίς πραγματικό
ένδιαφέρον, η απάντησή είναι σχεδόν
παντοτε η ίδια, τυπική: «Καλά, εύ-
χαριστώ».

Η στερεότυπη αυτή φράση, που
μεταχειρίζομαι κι' όταν ακόμη δεν
είμαστε καθόλου καλά, ψυχικά ή σω-
ματικά, αποτελεί τη χαρακτηριστι-
κή έκδηλωση της συμβατικότητας
που διευθύνει τη ζωή μας και τις
κοινωνικές μας σχέσεις. «Ετσι συμ-
βατικά, λοιπόν, και ανούσια, ζώσε
φαινομενικά μία γυναίκα, πριν από
50 χρόνια. Πήγαινε στις δεξιότητες,
φροντίζε για το νοικοκυριό της, έ-
τρωγε καθισμένη αντίκρου στον αγωγό
πάντα κι' αλύγιστο σύζυγός της... Ψώ-
νιζε στα καταστήματα, έφραβε, ένδια-
φερόταν για τον κήπο της. Κι' ό-
ταν τη ρωτούσαν: «Τι κάνετε?», α-
παντούσε πάντα, μ' ένα ευγενικό χα-
μόγελο: «Καλά, εύχαριστώ». Συγ-
χρονως όμως, ζούσε κρυφά/μιά ρω-
μαντική περιπέτεια, τόσο παράξενη
και τραγική, που έμοιαζε σαν μυθι-
στροφή...

Η γυναίκα αυτή είχε γνωστή σή-
μερα μόνο σ' όσους ασχολούνταν με
την αγγλική λογοτεχνία, όχι με το
πραγματικό της όνομα, αλλά με το
φιλολογικό ψευδώνυμό της: Λώ-
ρενς Χόπ. Μ' αυτό έξεύδατο το περί-
φημο βιβλίο της «Ερωτικά τραγού-
δια των Ινδιών».

Στην πραγματικότητα, λεγόταν
Άντελα Νικόλσον, κι' ήταν σύζυγος
του Άγγλου στρατηγού Νικόλσον.
Ακόμη κι' οι καλύτεροι φίλοι της,
αγνοούσαν, ότι ήταν ο ποιητής Λώ-
ρενς Χόπ. Δεν τόξερε ούτε κι' ο άν-
τρας της.

Το ζεύγος Νικόλσον έμενε στὰς
Ινδίες, την εποχή της Βασιλείας
Βικτωρίας. Ο στρατηγός είχε διο-
ρισθή διοικητής της φρουράς της πό-
λεως Μαντράς, κι' είχε πάρει μαζί
του τη νέα και ωραία γυναίκα του.

Η Άντελα έμενε σ' ένα αληθινό
παλάτι, είχε δεκάδες υπηρέτες, σύ-
χναζε στις επίσημες δεξιώσεις και
στις πολυτελείς γιορτές στην αυλή
του μαχαράζι. Η ζωή όμως αυτή
της ήταν ανυπόφορα πληκτική. Χί-
λιες φορές περισσότερο την ένδιφε-
ραν οι δρομολογίες και τα «παράνομα»
συναντήματα των Ιθαγενών, με τα γρα-
φικά τους βιβλία, τις παράξενες
μυρωδιές των ινδικών φαγητών, τις

**ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ
ΠΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ Πανεπιστημίου δι-
τος δρόμος, παραπλεύρως
κινηματογράφου «Αντιόχεια»
Τηλ. 26-407

στριγγές φωνές των καμηλιέρηδων, τη
μουσική από τα λαούτα και τα φλά-
ουτα...

Σ' αυτό το γραφικό και ρομαντικό
περιβάλλον, βρισκόταν στο στοιχείο
της. Ο άντρας της ήταν ένας τέλειος
τξέντλεμαν και λαμπρός στρατιωτι-
κός, δεν είχε όμως καμμία σχέση με
το ρομαντισμό.

Μία μέρα, λοιπόν, η Άντελα βρή-
κε, επί τέλους, το ρομάντσο που δι-
ψούσε η ψυχή της.

Σε μία απ' τις επίσημες δεξιώ-
σεις, γνώρισε έναν πρίγκιπα, το γιο
του ισχυρότερου μαχαράζι των Ιν-
διών. Κι' ένοιωσαν κι' οι δυο ένα έ-
ρωτα κεραυνόβολο να πλημμυρίζει την
καρδιά τους!

Το αίσθημά τους ήταν τόσο σφο-
δρό, ώστε νίκησαν κάθε εμπόδιο, για
να ξανασυναντηθούν κρυφά — ο πρίν-
κπας, μεταμφιεσμένος σε άνθρωπο
του λαού, κι' η Άντελα σε Ινδή χα-
ρεούτρια. Γλίστρησαν με μία βαρκού-
λα πάνω στα νερά μιας ήσυχης λί-
μνης με λωτούς, στο φως των ά-
στρων. Ο πρίγκιπας χάρισε στην πο-
λυαγαπημένη του ένα χρυσό βραχιόλι,
στολισμένο με τουρκουάζ...

Ήξεραν κι' οι δυο, ότι ο κρυφός
αυτός έρωτάς τους, δεν μπορούσε να
καταλήξει παρά στη δυστυχία και
στην καταστροφή! Κι' όμως, είχε γί-
νει ο μοναδικός σκοπός της ζωής
τους...

Αν μάθαινε κανείς τις σχέσεις
τους, αν τους ανακάλυπτε ο σύζυ-
γός, θα έσπαζε ένα σκάνδαλο φοβε-
ρό, που θα συγκλονίζε τη Βρεταννι-
κή Αυτοκρατορία!

Νά γιατί, όταν ρωτούσαν την Άν-
τελα: «Τι κάνετε?», εκείνη απαντού-
σε πάντα: «Καλά, εύχαριστώ», αντί
να πη την αλήθεια: «Είμαι τρισευ-
χισμένη... και φοβισμένη μαζί!».

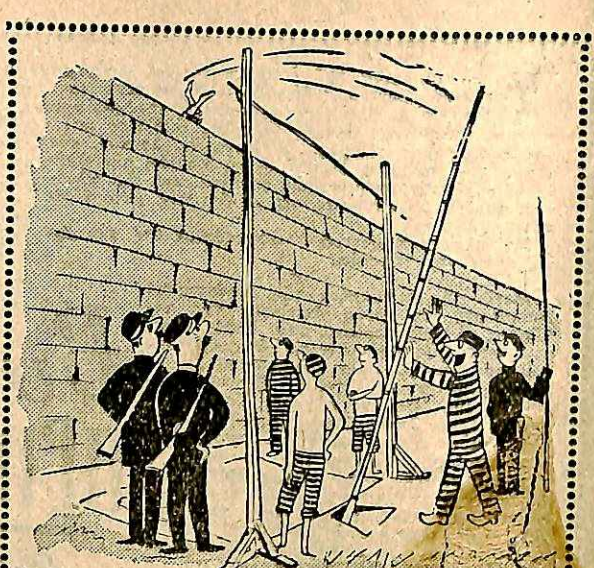
Η Άγγλιδα αριστοκράτισσα, που
δεν είχε γράψει ποτέ στη ζωή της τι-
ποτε άλλο από τυπικά κοσμικά γράμ-
ματα, άφρασε τώρα να ξεχυθεί η αγάπη
της σε ποιήματα αριστουργηματικά,
γεμάτα φλόγα, που καθρέφτιζαν την
κατάστασή της ψυχής της. Στ' άρ-
χή, ζητούσε μόνο να ελαφρώσει την
καρδιά της με την πέννα της. «Υ-
στερα όμως κατάλαβε, ότι οι στίχοι
της άξιζαν πραγματικά κι' επιδόθηκε
συστηματικά στην ποίηση.

Έστειλε κρυφά τα ποιήματά της
σ' ένα εκδόστη, με το ψευδώνυμο Λώ-
ρενς Χόπ. Όταν κυκλοφόρησε η μι-
κρή ποιητική συλλογή της, προκάλε-
σε ζωή εντύπωση. Κανείς όμως δεν
μπορούσε να φαντασθεί ποτέ, ότι ο
Λώρενς Χόπ ήταν η Άντελα Νικόλ-
σον. Όταν τη ρωτούσε κανείς αν έ-
ινε διαβάσει τα «Τραγούδια των Ιν-
διών», απαντούσε ήσυχα: «Ναι, τα
διάβασα».

Πέρασαν μήνες, κι' επί τέλους, έ-
φτασε η στιγμή που φοβόνταν οι δυο
ερωτευμένοι. Ο πρίγκιπας είχε στην
Άντελα, ότι δεν έπρεπε πια να ξα-
νασυναντηθούν. Ο αυστηρός πατέρας
του είχε ανακαλύψει το μυστικό τους.
Κι' αν δεν χώριζαν για πάντα, οι
βραχμάνοι θα ζύριζαν το κεφάλι του
πρίγκιπα, θα του φορούσαν ένα τρι-
χινο σάκκο και θα τον έστελναν να
ζήσει ένα χρόνο σαν αγρίμι μέσα στη
δασή!

Η Άντελα υπτάχθηκε στο μοι-
ραίο, με την καρδιά κομμάτιασμένη.
Πέρασαν 2—3 χρόνια ακόμη. Ύ-
στερα, το 1904 — όταν η Άντελα
ήταν 39 ετών — ο στρατηγός τ' α-
νακάλυψε όλα! Βρήκε ίσως τα χει-
ρόγραφα των ποιημάτων της και
μάντεψε την αλήθεια, η πληροφορή-
θηκε κάτι από κάποιον υπηρέτη... Ο
πρωτόπαπας, έμαθε το μυστικό της
γυναίκας του, και μάλιστα σε μία
εποχή που ήταν σοβαρά άρρωστος
από έλκυσια. Το φοβερό εκείνο χτυ-
πημα τον τσάκισε. Και πέθανε σε λί-
γες βδομάδες.

Τον έθαψαν με στρατιωτικές τι-
μές. Η χήρα του έδειξε μία αξιοπρε-
πή θλίψη, όπως απαιτούσε η συμβα-
τικότητα της ζωής της... Μία φθινο-
πωρινή όμως νύχτα, μη μπορώντας
πια ν' αντέξει στις σκέψεις που τη
βρσάνιζαν, στην απελπισία και στις
τυψεις της, πήρε απ' το τουλάτι
της ένα μπουκαλάκι με δηλητήριο,
πήγε στο κοιμητήριο κι' αυτοκτόνη-
σε πάνω στον τάφο του συζύγου της.
«Έμειναν μόνο τα ποιήματά της,
για ν' αποθανάτισουν το τραγικό ορ-
μάντσο της».

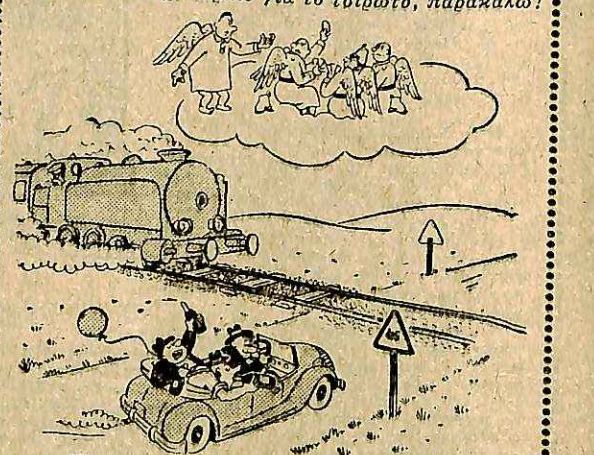

ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

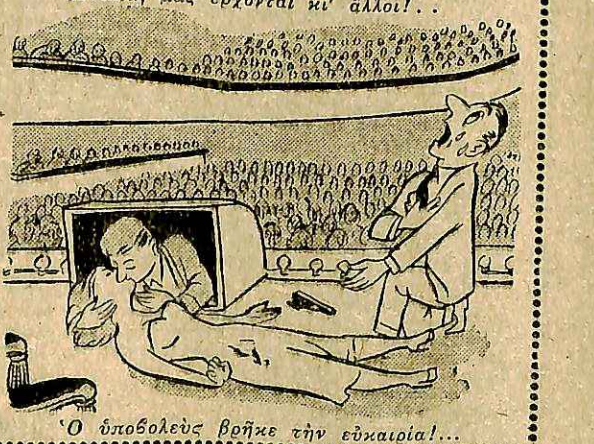
—Νέο ρεκόρ στο άλμα επί κοντώ!

—Κι' ένα χιλιάριο για το τριτώτο, παρακαλώ!

—Παιδιά, μας έρχονται κι' άλλοι!

—Ο υποβολεύς βόηκε την ευκαιρία!...

ΠΟΣΕΣ ΘΕΡΜΙΔΕΣ χρειάζεται το παιδί

Τα στοιχεία που είναι άπα-
ραίτητα για την ανάπτυξη

Ποιές είναι οι ημερήσιες ά-
νάγκες σε θερμίδες του παιδι-
ού ως την εφηβική ηλικία;
Δύο Γάλλοι επιστήμονες, οι
δότες Ντεμπρέ και Λενέ, έ-
πειτα από προσεκτικές μελέ-
τες, κατέληξαν στα ακόλουθα
συμπεράσματα:

Μέχρις 1 έτους...	600—650
Από 1—2 χρόνων	850—900
» 2—3 »	» 1000
» 3—5 »	» 1200
» 5—7 »	» 1400
» 7—9 »	» 1700
» 9—11 »	» 1900
» 12—14 »	» 2400
» 11—12 »	» 2200
*Ανω των 14 χρόνων...	2800

Οι δύο Γάλλοι επιστήμονες
παρατηρούν ότι, ένα παιδί 12
χρόνων, που ζυγίζει 34 κιλά,
χρειάζεται τόσες θερμίδες ό-
σες κι' ένας μεγάλος. Υπάρ-
χουν, έξ' άλλου, παιδιά, ηλικί-
ας 5—6 χρόνων, που παρου-
σιάζουν εξαιρετική ζωτικότητα
και που καταναλώνουν κάθε
μέρα τροφές που ξεπερνούν τις
2000 θερμίδες, χωρίς, ωστόσο,
να παραφορτώνουν το στομάχι
τους, όπως θα συνέβαινε σε
άλλα, με μικρότερη σωματική
ρώμη και ανάπτυξη.

Τις θερμίδες αυτές το παιδί
θα τις βρή στους υδατάνθρα-
κες (ζυμαρικά, ζάχαρη κτλ.),
τα λίπη και τις άλιπες τρο-
φές (κρέας κτλ.). Οι αναλογί-
ες, κατά τους δότες Ντεμ-
πρέ και Λενέ, πρέπει να είναι
οι ακόλουθες:

*Άλιπες τροφές: 12—15%
Λίπη: 30—40%
*Υδατάνθρακες: 50%

Η αναλογία των λιπαρών
ουσιών μπορεί να μειωθεί σε
σημαντικό βαθμό, όταν κατα-
ναλώνονται όμως (βούτυρο,
λάδι, έλνες κτλ.). Η χορσίς
ωμών λιπαρών ουσιών ενδείκνυ-
ται ιδίως σε περίπτωση πεπτι-
κών διαταραχών ή δερματοπα-
θειών (έκζεμα κτλ.).

Οι ανάγκες σε άλιπες
ουσίες ενός ατόμου, υπολογί-
ζονται σε 1 περίπου γραμμα-
ριο κατά χιλιόγραμμα βάρους.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑ ΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ VELOX

Η μοναδική με 4 ταχύτητες.
Η μοναδική ΒΕΛΟΝΗ
που κάνει ΑΟΡΑΤΟΝ ΑΝΕ-
ΒΑΣΜΑ ΠΟΝΤΩΝ.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 46, Θεο-
σαλονίκη Καρίνη 27, Ρόδος
Μεγ. Αλεξάνδρου 2, Ηρά-
κλειον-Κρήτης Έλ. Βενιζε-
λου 2.

Στο παιδί όμως οι ανάγκες εί-
ναι κάπως μεγαλύτερες.

Όταν μιλούμε για άλιπες
ουσίες, δεν εννοούμε μόνο
το κρέας, τα ψάρια και τα αυ-
γά. Δίνοντας σ' ένα παιδί μό-
νο ζωικές πρωτεΐνες, υπάρχει
κίνδυνος να προκαλέσουμε στα-
μάτημα της ανάπτυξής του
και επί πλέον σοβαρές πεπτι-
κές διαταραχές. Αν, αντίθετα,
αναμιγνύμε με τις ζωικές πρω-
τεΐνες και φυτικές (φακές π.
χ.), παρατηρούμε αύξηση του
βάρους και γενικότερα της ά-
ναπτυξής του.

Εκτός των άλλων των στοι-
χείων, οι άλιπες τροφές
περιέχουν δέκα βασικά αμινο-
ξέα, που είναι το ίδιο απαραί-
τητα στον οργανισμό του παι-
διού, όσο και οι διάφορες βι-
ταμίνες.

Οι ανάγκες σε άλιπο του όρ-
γανισμού μπορούν να ικανοποι-
ηθούν πλήρως με τις κάτωθι
τροφές:

Φακές, κουκιά, φρέ- σκα φασόλια κτλ.	25%
Κρέας και ψάρια...	18—20%
Αυγά	15%
Ψωμί, ρύζι	7%

Ο οργανισμός του παιδιού,
όπως και των μεγάλων, έχει
ανάγκη, έξ' άλλου, από διάφο-
ρα μεταλλικά στοιχεία. Τα κυ-
ριότερα απ' αυτά τα στοιχεία
είναι τα έξης:

Το ασβέστιο, απαραίτητο
για τη λειτουργία του νευρο-
μυϊκού συστήματος και της
καρδιάς. Παίζει επίσης σημαν-
τικό ρόλο στην καλή κυκλοφο-
ρία του αίματος.

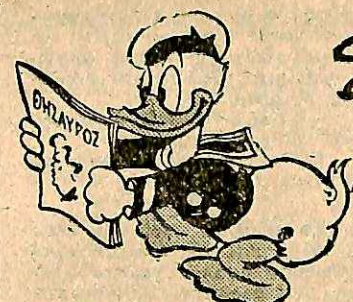
2) Ο σίδηρος, το νάτριο,
το χλώριο και το κάλιο που ή
αποφύλαξη τους από τον όρ-
γανισμό βρίσκεται σ' έξάρτη-
ση από τους επινεφρίδιους ά-
δένες.

3) Είναι απαραίτητο να έ-
ρωμε τις ανάγκες του όργα-
νισμού του παιδιού σε ιώδιο. Αύ-
το επιτυγχάνεται με την προ-
σεχτική μελέτη της λειτουργί-
ας του θυρεοειδούς αδένος. Τα
παιδιά με καθυστερημένη ανά-
πτυξη, τα άπαθη, τα νωθρά,
τα λυμφατικά, καθώς και εκεί-
να που υστερούν διανοητικάς,
υποφέρουν συνήθως από έλλει-
ψη έπαρκους αναλογίας ιωδίου
στον οργανισμό τους. Τα πο-
λλά νευρικά παιδιά, έξ' άλλου,
έκείνα που δεν μπορούν να στα-
θούν πουθενά και βόσκονται
σε διαρκή κίνηση, πάσχουν συ-
νήθως από υπερτροφία του μ-
εραβίου, που χάνει βα-
θμιαία την ποσότητα του ιω-
δίου που περιέχει.

4) Ο οργανισμός έχει ανά-
γκη επίσης σε μικρότερες άνα-
λογίες και από μερικά άλλα
μεταλλικά στοιχεία, που είναι
τα έξης: το βρώμιο, το νικέλιο,
το φθόριο και ο ψευδάργυρος.
(Η Βιταμίνη Β12 περιέχει έ-
να άτομο βόριου και για το
λόγο αυτό παίζει σημαντικό
ρόλο στο σχηματισμό των έ-
ρυθρών αιμοσφαιρίων).

Τα φρέσκα χορτορικά είναι
η κυριότερη πηγή μεταλλικών
στοιχείων.

Αυτές είναι οι βασικές ά-
νάγκες του οργανισμού του παι-
διού (όπως και του ενήλικου).
Η μη ικανοποίησή τους επιθέ-
τει παντός είδους διαταραχές
της ανάπτυξής του παιδιού, έκδη-
λες ή κρυφές, έλλειψη δυναμισμού
κ. ά.

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Το «σχέδιο»

Κάποιος πολύ σοφός, που
τά τινάζει εδώ και καμποσα
χρόνια, διακήρυξε, ότι «ή φι-
λία είναι το ευγενέστερο των
αίσθημάτων». Όσοι διαβά-
σουν όμως την παρακάτω Ι-
στορία, θα πεισθούν, ότι δεν
είναι μόνο το «ευγενέστερο»,
αλλά και το «αλτρουιστικτε-
ρον».

Και νά ή ιστορία:
Ο Σταμάτης, ο Τάσος, ο
Μάκης και ο Βασίλης, ήσαν
στενοί και έπιστήθιοι φίλοι
από παιδιά, σχεδόν από μω-
ρά. Μαζί στο σχολείο, μαζί
στο σκασιορχείο, μαζί στο
μπιλιάρδο, μαζί στην πρέφα,
μαζί στον κατάλογο των «ε-
πανεξεταστών» ή των «απο-
ριφθέντων».

Μαζί μπήκανε στο Γυμνάσιο
και μαζί δεν το τελείωσαν.
Μαζί βολοδέρνανε ποτέ στα
γυμναστήρια και ποτέ στους
καφενέδες. Και, όταν ή Πα-
τρίς τους «έκάλεσε υπό τα ό-
πλα» και πήγανε να υπηρετή-
σουν τη θητεία τους, πάλι
δεν χωρίσανε ούτε στιγμή. Στο
ίδιο Σύνταγμα, στο ίδιο Τά-
γμα, στον ίδιο Λόχο, στην ί-
δια διμοιρία, στην ίδια ομά-
δα, στον ίδιο θάλαμο, στις ί-
διες άγγραφες, στο ίδιο πει-
θαρχείο.

Αλλά και ύστερα — αφού
δηλαδή, με χίλια στανιά, κα-
ταφέρνανε να πάρουν απολυτή-
ριο — εξακολουθούσαν να εί-
ναι φίλοι, πάλι. Ακόμης, και
να την πάρη!...
Ο Σταμάτης, ο Τάσος κι'
ο Μάκης, έμειναν έμβροντη-
τοι. Και ή μητέρα του Βασι-
λή συνέχισε:

— Πώς θα παντρευτεί ο
μας; Αυτός δεν έχει ούτε δου-
λειά, ούτε ρούχα, ούτε παπού-
τσια, ούτε τίποτα. Κι' αν πής
για την νύφη, ψάρα και
τους, σαν διπλό αυγόταραχο.

«Ο είσπρακτωρ: "Οχι! Δεν είναι αύξησης, βέ γυ-
ναίκα... Ρέστα είναι!...»

(Του Άρχέλαου)

48

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Προλέγουν το τέλος του κόσμου

Ένα νέο και επικίνδυνο είδος προφητών έχει εμφανισθεί στις Ηνωμ. Πολιτείες. Αντί να συμβουλευόμαστε τα άστρα ή τα σπλάγγνα των ζώων, οι σύγχρονοι αυτοί... Νοστροδάμοι, βασίζουν τις προφητείες τους στην πυρηνική φυσική. Προλέγουν, δηλαδή, μ' επιστημονική ακρίβεια, ότι η διάσπασις του ατόμου θα σημάνη το τέλος της ζωής στον πλανήτη μας. Οι προφύτες αυτοί δεν είναι τυχαίοι. Προέρχονται από τις τάξεις των καθηγητών Πανεπιστημίων, των διακεκριμένων γιατρών, κλπ. Είναι φυσικοί, λοιπόν, να δίνω πίστιν το πολύ κοινόν, — τόσο στην Αμερική, όσο και στον υπόλοιπο κόσμο — σ' αυτά που λένε και γράφουν.

Αρχισαν τις προφητείες τους από τον έπαινον της πρώτης βόμβας στη Χιροσίμα. Πρόβλεψαν τότε, ότι η πόλις αυτή θαταν ακατοίκητη για πολλά χρόνια, γιατί την είχε σκεπάσει μόνιμος ένα αόρατο στρώμα από ραδιενεργά και θανατηφόρα μόρια.

Στην πραγματικότητα όμως, δέκα δευτερόλεπτα μόλις μετά την ατομική έκρηξη, μπορούσε να κυκλοφορήσει κανείς στους δρόμους της Χιροσίμα, χωρίς να κινδυνεύει καθόλου απ' τη ραδιενέργεια. Γιατί, όταν μια ατομική βόμβα εκραγί στον αέρα, τα ραδιενεργά μόρια, απορροφούνται όλα μέσα στο σύννεφο, που σχηματίζεται με μορφή μανιταριού, και διασκορπίζονται ύστερα απ' τους ανέμους των ανωτέρων ατμοσφαιρικών στρωμάτων. Αυτό απέδειξε τα πειράματα του Λας Βέγκας και του Ένιβερτ, με 8 ατομικές βόμβες.

Δεν αποκλείεται να ξαναπέσει στα Έδαφος μια ποσότης ραδιενεργού υλικού, αλλά είναι τόσο μικρή, ώστε δεν είναι καθόλου επικίνδυνη. Ας μη ξεχνούμε, άλλωστε, ότι οι διαρρηκτές κατοικίς της Χιροσίμα, ξαναγύρισαν, μόλις έσδυσαν οι πυρκαϊές, και ότι σήμερα η πόλις αυτή κατοικείται, δίχως να έχη πιά ραδιενέργεια.

Μετά τη Χιροσίμα, οι προφύτες της καταστροφής, ασχολήθηκαν με τα πειράματα του Μπικίνι. Δεν ενδιαφέρθηκαν για το πρώτο — την έκρηξη στον αέρα — αλλά για το δεύτερο, της υποβρυχίου, δηλαδή, εκρήξεως. Είχαν προβλέψει, ότι θα δημιουργούσε ένα πελώριο κύμα, που θα σάρωνε τον Ειρηνικό. Αλλά, πάλι, ακόμη πιο απαισιόδοχοι, φοβόνταν, ότι η ατομική διάσπασις θα μεταδιδόταν στο νερό κι' ότι θα εξαφάνιζε όλη τη θάλασσα. Κι' όμως το κύμα απ' την έκρηξη, δεν βγήκε καν έξω απ' τη λιμνοθάλασσα του Μπικίνι. Σ' απόστασι 3 μιλίων απ' το σημείο της εκρήξεως, ήταν πιο αδύνατο απ' τα κύματα μιας συνήθους τρικυμίας του Ειρηνικού. Όσο για την αλυσίδα της αντίδρασις, οι ειδικοί επιστήμονες δεν ανησυχούσαν καθόλου, γιατί ήσαν εκ των προτέρων, ότι παύεται δυσκολάτα.

Ωστόσο, συνέβη κάτι στο Μπικίνι, που έδωσε νέο θέμα στους προφύτες: Σχηματίσθηκε απ' την υποβρυχία έκρηξη μια δηλητηριώδης ομίχλη, ένα σύννεφο ραδιενεργών σταγονιδίων νερού, που απλώθηκε και σκέπασε τα πλοία τα άγκυροβλημένα γύρω, επιποτιζόντάς τα με ραδιενέργεια. Στα πλοία που βρίσκονταν κοντά, στο σημείο της εκρήξεως, δεν επέτρεπε κατόπιν να μείνι κανείς στο καταστρώμα περισσότερο από 10-20 λεπτά της ώρας, για λόγους ασφαλείας. Δεν έπεται όμως, ότι θα πάθαινε τίποτε, και αν ακόμη έμενε μια ώρα ή μια μέρα. Γιατί ο οργανισμός του ανθρώπου αντέχει σε πολύ περισσότερη ραδιενέργεια απ' την καθορισμένη «δόσι ανοχής». Αν, λοιπόν, γινόταν μια έκρηξις σαν του Μπικίνι, σε πραγματικές πολεμικές επιχειρήσεις, τα περισσότερα πλοία θα εξακολουθούσαν να μην παρουσιάζουν σοβαρούς κινδύνους για τα πληρώματά τους.

Ωστόσο, οι προφύτες παρέστησαν με τα μελανώδη χρώματα τις συνέπειες μιας τέτοιας εκρήξεως μέσα σ' ένα λιμάνι ή σε μια λίμνη ή σ' ένα ποτάμι. Οι κάτοικοι των γειτονικών πόλεων — είτε ένας αντιναυαγματούχος, είτε ένας αγρότης, που περνούσαν στα κρεβάτια τους, πριν ακόμη αντίληφθουν τί συνέβη, —

Δεν έσκέφθηκε όμως ώρισμένες βασικές διαφορές. Πρώτον, η έκρηξις του Μπικίνι έγινε σε μεγάλο βάθος, που δεν συναντάται σε κανένα σχεδόν αμερικανικό λιμάνι. Είπε δε αμφιβολαν αν μπορεί να σχηματισθ η ραδιενεργός ομίχλη σε ρηχά νερά. Δεύτερον, το πείραμα Μπικίνι έγινε στους τροπικούς, πολλοί δε μετεωρολόγοι υποστηρίζουν, ότι δεν θα είχε τα ίδια αποτελέσματα, υπό τις ατμοσφαιρικές συνθήκες ενός τόπου της ευκρατούς ζώνης. Τέλος, διάφορες τεχνικές λεπτομέρειες του πειράματος, είναι αδύνατον να υπάρχουν, όταν πρόκειται περί πραγματικού βομβαρδισμού. Συμπέρασμα: Ο κίνδυνος της ραδιενεργού ομίχλης είναι ασημαντός, για τις περισσότερες αμερικανικές πόλεις.

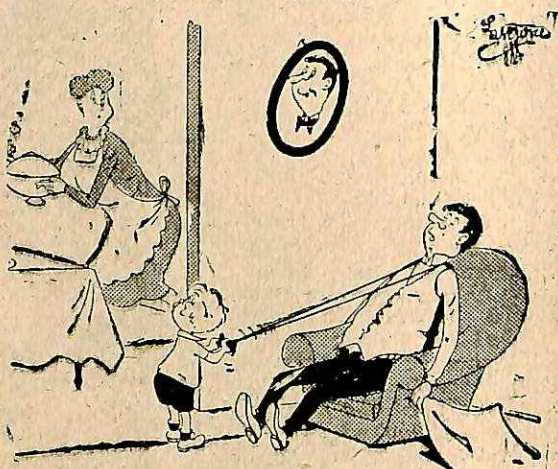
Ένας συμταγματάρχης, που παρακολούθησε τις δοκιμές του Μπικίνι, διατύπωσε κατόπιν, σε μια διάλεξη, την εξής προφητεία: «Η έκρηξις 200 ατομικών βωμών σ' όλο τον κόσμο θα προκαλούσε την εξολόθρευση ολόκληρης της ανθρωπότητος». Έννοούσε μ' αυτό, ότι θα συγκεντρώνονταν σιγά-σιγά τόσα ραδιενεργά μόρια στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα, ώστε θα μόνων επί τέλους όλον τον αέρα και θα καθιστούσαν αδύνατη τη ζωή πάνω στη γη. Η απειλή αυτή φαίνεται φοβερότερη, αν σκεφθ η κανείς ότι, σ' ένα ατομικό πόλεμο, θα χρησιμοποιηθούν όπωσδήποτε μερικές εκατοντάδες βόμβες.

Ευτυχώς, οι υπολογισμοί των επιστημόνων μας λένε, ότι, για να δημιουργηθ η μία τέτοια γενική μόλυνσις της ατμοσφαιράς, χρειάζονται όχι 200 βόμβες μόνο, αλλά 1 εκατομμύριο περίπου! Ποτέ δε δεν θα μπορούσε να συγκεντρωθ τόσες πολλές ολόκληρη ή ύψιλος.

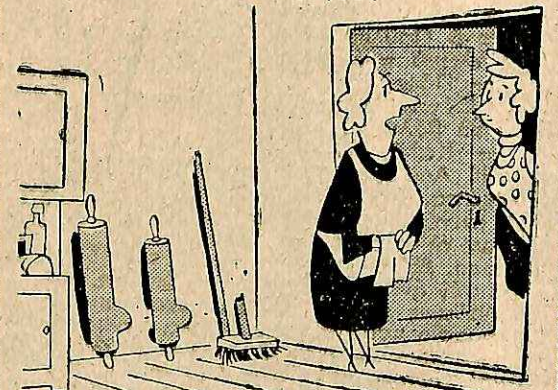
Αλλά, μολονότι έχουν ήδη εκραγί 17 ατομικές βόμβες, δεν έχει σημειωθ με τα ειδικά ευαίσθητα όργανα ή παραμικρή αύξησης της συνηθισμένης ραδιενεργείας που υπάρχει στην ατμόσφαιρα.

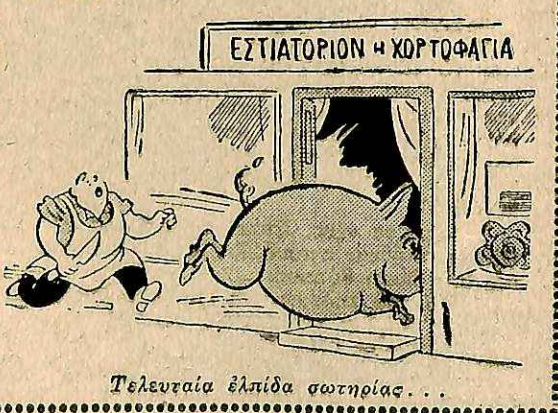
—Και τώρα τί γίνεται;...

—Να τον ξυπνήσω, μαμά;...

—Καθώς βλέπεις τοια βράδυα συνέχεια ο άντρας μου, γυρίζει στο σπίτι άργα και μεθυμένος!...

Τελευταία ελπίδα σωτηρίας...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

Ραντεβού ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

—Ψέματα! φώναξε ο διανομέας.

—Α, έτσι; είπε ο S.O.S. Πάμε τότε στην αστυνομία!

Και με τα λόγια αυτά, τον έπιασε από τους ώμους και τον τράνταξε με όρη.

Ο διανομέας άλλαξε άμέσως ύφος.

—Λυπηθήτε με! είπε. Είμαι ένας φτωχός βιοπαλαιστής!...

Θα σάς τα πω όλα...

—Εμπρός! Σ' ακούω...

—Ήταν την ώρα που κλείναμε...

—Ήμουν έτοιμος ν' ανεβώ στο ποδήλατό μου, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας άνθρωπος μ' ένα τηλεγράφημα στο χέρι...

Οί αλλοι υπάλληλοι είχαν φύγει...

—Αρχισε, λοιπόν, να μου λέη ότι αυτό το τηλεγράφημα ήταν επείγον κι' ότι έπρεπε να φυγή άμεσα...

—Πόσα σου έδωσε; ρώτησε με απότομο ύφος ο S.O.S.

Ο διανομέας κατέβασε το κεφάλι του.

—Διακόσια φράγκα, κύριε, απάντησε.

—Καλά, συνέχισε...

—Πήρα τότε ένα έντυπο, άντεγραφα σ' αυτό το τηλεγράφημα και το πήγα στο ποταμόπλοιο...

—Κι' ενώ βρισκόσουν στο Ντουαί, έγραψες ως τόπο αποστολής του τηλεγραφήματος το Σαιντ-Αμαν. Ξέρεις ότι αυτό που έκαμες λέγεται πλαστογραφία;

Ο υπάλληλος είχε χάσει το χρώμα του.

—Λυπηθήτε με, κύριε, παρακάλεσε. Σας ορκίζομαι ότι δεν θα το ξανακάνω...

—Τι άνθρωπος ήταν αυτός που σου έδωσε το τηλεγράφημα; τον ρώτησε ο S.O.S.

—Μετρίου αναστήματος και αρκετά καλοντυμένος... Φορούσε μια ρεπούμπλικαν με κατεβασμένα μπότες... Δεν πρόσεξα όμως τα χαρακτηριστικά του...

Ο S.O.S. προσποιήθηκε πως συλλογιζόταν.

—Με φέρνεις σε δύσκολη θέση, είπε σε λίγο. Αν σε πω στον προϊστάμενό μου, θα χάσεις τη θέση σου και θα περάσεις μερικά χρόνια στη φυλακή...

—Λυπηθήτε με, κύριε, παρακάλεσε και πάλι ο υπάλληλος.

—Καλά, του απάντησε ο S.O.S. Θα δώ πώς θα δικαιολογήσω αυτό το ζήτημα...

Πήγαινε τώρα στη δουλειά σου...

Ο διανομέας δεν πίστευε τ' αυτάτιά του.

—Φύγε, του ξαναείπε ο S.O.S. Θα προσπαθήσω να σκεπάσω αυτή την υπόθεσι...

—Μην μου κάνετε κακό! Παρακάλεσε ο διανομέας. Θα σάς ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή!

—Καλά, καλά, φύγε τώρα!...

Ο διανομέας απομακρύνθηκε βιαστικά. Μα κάθε τόσο γύριζε πίσω του και κούταζε από φόβο μήπως ο S.O.S. άλλαζε γνώμη.

Ένας περίεργος άνθρωπος

Πριν φύγει από το Ντουαί, ο S.O.S. είχε να κάνει μια τελευταία επίσκεψη. Έπρεπε να επικοινωνήσει με τον Πάλ Βάντε.

Σκεφθηκε, στην αρχή, να τον προειδοποιήσει για την επίσκεψή του και να τον παρακαλέσει να του δώσει μια ώρα για να συναντηθούν. Κατόπιν, όμως, άλλαξε γνώμη. Μια απροσχημάτιστη επίσκεψις, μπορούσε ν' αποδώσει πολύ καλύτερα αποτελέσματα, αν υποτεθ, βέβαια, πως ο Πάλ Βάντε ήταν σε θέση να του πη κάτι.

Το άλλο πρωί, λίγο πριν από τις ένενες, ο S.O.S. χτύπησε την πόρτα της βίλλας του δημοσιογράφου.

Η Μάρθα του άνοιξε άμέσως.

Ο νέος της έδωσε το επίσκεπτήριο του, αφού πρόσθεσε κάτω από τ' όνομά του τις λέξεις: «Φίλος του Καρόλου Πεσκάρα».

Ο Πάλ Βάντε τον δέχτηκε έπειτα από μερικά λεπτά της ώρας. Ήταν σαραντάρης ασφαλώς, αλλά φαινόταν πολύ νεώτερος. Η αύστηρη έκφρασις του προσώπου του τον έκανε να μοιάζει περισσότερο με καθηγητή της φιλοσοφίας ή προσταττή πάστορα, παρά με διευθυντή επαρχιακής εφημερίδας. Ωστόσο, το πρόσωπό του είχε μια περίεργη γοητεία, που ο S.O.S. την πρόσεξε από την πρώτη στιγμή.

«Πολύ ενδιαφέρων τύπος» σκέφτηκε ο νεαρός Σεμινάριο.

Ο Βάντε τηλεφώνωσε τη στιγμή που η Μάρθα ώδηγησε τον έπισκεπτή στο γραφείο του.

Ο S.O.S. επωφεληθηκε απ' αυτή την ευκαιρία για να ρίξη ένα έρευνητικό βλέμμα ολόγυρα.

Το γραφείο του δημοσιογράφου, έπιανε ολόκληρο σχεδόν το ισόγειο του σπιτιού. Ο έπισκεπτής χανόταν μέσα σ' αυτό...

Η επίπλωσις του δεν ήταν και τόσο πολυτελής, έδειχνε όμως μεγάλη καλαισθησία. Τα χρώματα που κυριαρχούσαν στο γραφείο του, ότι είσαστε

μέσα σ' αυτό, κυμαίνονταν από το σκούρο μαρρόν ως το μαύρο και φανέρωναν διάθεσι μελαγχολική και μυστικοπαθή. Το έδενον αρμόνιο, με το μελαψό Έσταυρωμένο, που βρισκόταν πάνω σ' αυτό, έδειχναν, έξ άλλου, μια τάσι περιρυσούλου και αυτοελεγχού.

Στο βάθος του δωματίου βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι από χονδρό ξύλο βελανιδιάς. Τα πόδια του ήταν σκαλισμένα με μεγάλη τέχνη και παοίσταναν γοργόνες. Ο έπισκεπτής έβλεπε πάνω σ' αυτό ένα ανθρώπινο κρανίο, που χρυσόμηνε για σταχτοδοχείο.

Οί τοίχοι ολόγυρα ήταν σκεπασμένοι με βιβλία, που βρισκονταν μέσα σε επίβλητικες βιβλιοθήκες. Τρεις ή τέσσερις απ' αυτές, άγγιζαν σχεδόν το ταβάνι.

Μεγάλα κούτσουρα έκαιαν μέσα στο τζακι. Οί ανταύγειες της φωτιάς έφεταν πάνω σ' ένα μεγάλο πορτραίτο του Λεονάρδου ντα Βίντσι, που βρισκόταν πίσω από το τραπέζι του Βάντε.

Θα περίμενε να ιδη κανείς μερικά πολυτελή χαλιά να σκεπάζουν το πάτωμα. Αλλά ήταν γυμνό! Κι' οί ρομβοειδείς μαύρες και λευκές πλάκες του έκαναν πιο αύστηρη την ατμόσφαιρα αυτού του δωματίου.

Ο Βάντε, μόλις τελείωσε το τηλεφώνημά του, έτρεξε να χαιρετήσει με μια θερμή χειραψία τον S.O.S.

—Με συγχωρείτε, είπε. Η ζωή του δημοσιογράφου είναι ένα αδιάκοπο μαρτύριο...

Υπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι που νομίζουν, ότι πρέπει να ζητήσουν τη γνώμη του για όλα, ακόμη και για τα πιο άσημαντα γεγονότα της ζωής των... Κι' όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορεί κανείς να μην τους απαντήσει...

Διάβασα στο έπισκεπτήριο σας, πρόσθεσε, ενώ έδειχνε στον έπισκεπτή του μια βαρειά πολυθρόνα μπροστά στο γραφείο του, ότι είσαστε

Οί συμβουλές του μπεκρή

Ένας Αμερικανός που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στην Αθήνα μαζί με το παιδάκι του, που είναι δέκα χρόνων, δεν περιφρονεί διάλου τα καλά υποτιλιारीσμένα κρασιά των πιο έλεκτών μιας μπάρ. Ένώ όμως πίνει, δεν παύει συγχρόνως να έξηγη στο γυιό του, τα καλά της άποχης απ' το κρασί.

Ένα βράδυ που είχε αδειάσει μια ολόκληρη υποτίλια καλό κρασί, είπε στο παιδί του με ύφος έπισημο: «Όλα τα έλαττώματα είναι φοβερά, πιο φοβερά όμως απ' όλα άλλα και πιο αποκρουστικό είναι το μεθύσι...

—Ναι, μπαμπά! του απάντησε το παιδί.

—Πρόσεξε, λοιπόν, να μη γίνης ποτέ σου σαν κι' έκεינוν τον κατακόκκινο κύριο που καθέται και πίνει από αντίκρυνό μας τραπέζι, συνέχισε ο Αμερικανός δείχνοντας στον αντίκρυνό καθρέφτη τον εαυτό του.

—Γιατί, μπαμπά;

—Γιατί είναι μεθυμένος! «Αν μια μέρα έκανες κι' έσύ το ίδιο, θα είχες βουητά σ' αυτιά, ζάλες στο κεφάλι και θα τάβλεπες όλα διπλά!

—Πώς θα τάβλεπα όλα διπλά, μπαμπά;

—Νά, ένα πρόχειρο παράδειγμα: Αντί να έβλεπες σ' αύ το τραπέζι μας δυο υποτίλιες, θα έβλεπες τέσσερες!

Και το Αμερικανόπουλο!

—Εγώ, μπαμπά μου, βλέπω εδω μόνο μια υποτίλια!

Ένα
ώραίο και
διαρκώς
νεανικό
δέρμα
δάχετε
χρησιμοποιώντας
ΛΑΝΟΛΙΝΗ
MELPAN

ΠΑΝΤΑ ΣΕ
ΠΡΑΖΙΝΟ
ΚΟΥΤΑΚΙ

Lanoline

φίλος του Καρόλου Πασκάρα...

— Κάτι περισσότερο, απάντησε ο Σ.Ο.Σ., διακοπώντας τον. Ο Καρόλος ήταν για μένα σαν αδελφός...

— Θα είμαι ευτυχής, λοιπόν, συνέχισε ο Βάνς, αν μπόρεσω να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι...

Μιλούσε με άνεση και φυσική κούραση. Μέντε κανείς από το ύψος και τον τόνο της φωνής του, τον άνθρωπο με την ισχυρή θέληση και την αντανάχηση αυτοπεποίθησης, που αντιμετώπιζε με βάρρος και αποφασιστικότητα τη ζωή.

Ο Σ.Ο.Σ. έμοιαζε μπροστά του σαν μαθητής γυμνασίου. Αλλά καθόρθως, πολύ γρήγορα ν' άλλαζε απ' αυτό το αίσθημα της κατωτερότητας και να ξαναβρή τη ψυχραιμία του και την πίστι στο σκοπό που έπιδίωκε.

— Η μόνη εκδούλευσις που μπορείτε να μου προσφέρετε, είπε, είναι να μου δώσετε μερικές πληροφορίες για το δυστυχισμένο φίλο μου...

Ο δημοσιογράφος σήκωσε τα χέρια του.

— Τι μπορώ να σας πω; απάντησε. Το έγκλημα αυτό με κατέπληξε... Καί σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι δοκίμασα ειλικρινή λύπη, διαβάζοντας τα συμπεράσματα του ανακριτού Σεμινάριο... Με συγχωρείτε... αυτή η συνωνυμία;

— Ο ανακριτής Σεμινάριο είναι πετράρας μου, του εξήγησε ο Σ.Ο.Σ.

— Μου είναι άδυνατο να πιστέψω, ότι ο κύριος Πασκάρα μπορεί να σκότωσε το γυιό του, συνέχισε ο Βάνς. Δεν βλέπω, άλλωστε, γιατί θα το έκανε...

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκουροφάγωμα, έφθαρμένοι καθάλοι διορθώνονται δι' ύψανσας παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαντίνες Ραφείον «Νέα Οικονομία». Δώρου 5γ' (1ον πάτωμα), Άδελφοί Λωλη. Τηλέφωνον 55-314.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ καὶ ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

“Αν θέλετε να διπλασιάσετε την πελατεία σας στη ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, χρησιμοποιήστε το νέο φάρμακο, την ημίρρευστον κρέμα

ΜΙΤΣΕΚΟ

Διαρκής παρακαταθήκη: Κομμωτήριο «Λούξ», Έλευθ. Βενιζέλου 59α.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, δδς Κρήτης 6 (πάρδος Λισίων, πλατεία Βαθής). Δέχεται καθ' έκάστην. Τηλ. 52-869.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5 ως και επί συνευθέσει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

— Κι' η οικη μου γνώμη αυτή είχε, είπε ο Σ.Ο.Σ. Αλλά ο πατέρας μου βλέπει τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο... Με συγχωρείτε... Μπορείτε να μου πείτε πως πέρασε ο φίλος μου τις ώρες του εδώ;

— Μα... πολύ απλά, απάντησε ο Βάνς. Τον πήρα από το σταθμό κι' ήρθαμε κατ' ευθείαν εδώ... Πέρασαμε τρεις περίπου ώρες μέσα σ' αυτό το γραφείο, όπου βρισκομαστε και τώρα. Η υπογραφή του συμβολαίου δεν μας απασχόλησε περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας. Όλες οι λεπτομέρειες είχαν κανονισθεί από πριν...

Φάγαμε κατόπιν και μείναμε εδώ, κουβεντιάζοντας... Κατά τις έννη ή λίγες ώρες, φύγαμε για να πάμε στο σταθμό. Ο κύριος Πασκάρα βιαζόταν να γυρίσει δουλειά του, από τ' άλλο μέρος, με καλούσε στο γραφείο... Το αυτοκίνητό μου, δυστυχώς, είχε πάθει κάποια βλάβη και κάναμε τη διαδρομή πεζή... Χωριστήκαμε σε μικρή απόσταση από το σταθμό...

— Όπως όμως προκύπτει από την κατάθεση που έδωσε ο Ζεράρ Πασκάρα, προτού συλληφθεί ως παιδοκτόνος, παρατήρησε ο Σ.Ο.Σ. έφτασε στο Παρίσι, το απόγευμα της άλλης ημέρας... Αυτό σημαίνει, ότι δεν ταξίδευε με το νυχτερινό τρένο...

— Πρόσεξα κι' εγώ αυτή τη λεπτομέρεια, απάντησε ο Βάνς.

— Πού υποθέτετε, λοιπόν, ότι ο Καρόλος πέρασε τη νύχτα του; — Πως θέλετε να το ξέρω; “Αν, για όποιονδήποτε λόγο, αναγκάζονταν να μείνει στο Ντουαί, φαντάζομαι πως θα μου ζητούσε να τον φιλοξενησω... Δεν αποκλείεται όμως να έφυγε με το νυχτερινό τρένο και να αργοτόρησε στο Παρίσι...

— Άδυνατον, είπε ο Σ.Ο.Σ. Η αδελφή του Καρόλου κι' ο παλιός υπηρέτης των Πασκάρων, μου είπαν, ότι έφτασε κατασκοπισμένος... Είχε το ύψος ανθρώπου που πέρασε μια πολύ άσχημη νύχτα και που δεν είχε πια κύριος των νευρών του...

— Πολύ περίεργο! παρατήρησε ο Βάνς. Φεύγοντας από δω, ήταν πολύ ήρεμος...

— Την ίδια παρατήρησι έκανε κι' η υπηρέτριά μου η Ματθίλδη, συνέχισε ο Σ.Ο.Σ. Ο Βάνς αναταράχθηκε πάνω στην πολυθρόνα του.

— Είδατε τον Καρόλο Πασκάρα μετά την επιστροφή του από το Ντουαί; ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Όχι, απάντησε ο Σ.Ο.Σ. “Αν τον έβλεπα, θα ήξερα πως μερικά πράγματα που τώρα δεν τα ξέρω... Ο δυστυχισμένος ο φίλος μου ήρθε στο σπίτι μου, προτού παη στο σταθμό... Απουσίαζα, δυστυχώς, εκείνη την ώρα... Η υπηρέτριά μου η Ματθίλδη μου είπε πως ήταν πολύ έκνευρισμένος... Υποθέτω πως κάτι εξαιρετικό έπρεπε να του συνέβαινε...

Ο Βάνς είχε βυθιστή και πάλι στην πολυθρόνα του. Χαμογέλασε.

— Δεν είναι απαραίτητα, είπα. Μην ξεχνάτε, ότι ο φίλος σας επρόκειτο, έπειτα από μερικά λεπτά, να βρή το θάνατο... Ο έκνευρισμός του είναι, λοιπόν, δικαιολογημένος...

— Αλλά, ο Καρόλος Πασκάρα δεν ήξερε ότι επρόκειτο να πεθάνει, παρατήρησε ο Σ.Ο.Σ.

— Το λογικό όν που λεγόταν Καρόλος Πασκάρα όχι, απάντησε ο Βάνς. Αλλά το ύποπτονόητό του ναι...

Ο Σ.Ο.Σ. τον κύτταξε με περιέργεια.

— Τα λόγια μου σας εκπλήσσουν ίσως, συνέχισε ο Βάνς. Αλλά τα προαισθήματα αυτού του είδους, είναι περισσότερο συχνά απ' ό,τι φανταζόμαστε. Ζούμε σ' έναν κόσμο μυστηρίου. Απ' αυτόν ξέρουμε πολύ λίγα πράγματα, γιατί προσπαθούμε να τον γνωρίσουμε με τη λογική μας. Αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, η λογική μας δεν μπορεί να μας εξυπηρετήσει. Υπάρχουν, όμως, μέσα μας, δυνάμεις που μας κάνουν να ερχόμαστε σε άμεση επαφή με τον μυστηριώδη αυτό κόσμο που μας περιβάλλει. Οι φράγμοι του χρόνου και του τόπου πέφτουν... Κι' είμαστε τότε σε θέση να “γνωρίσουμε” γεγονότα που έγιναν στο παρελθόν ή που θα γίνουν στο μέλλον. Μπορούμε επίσης να “δούμε” γεγονότα που ξετυλιγονται σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων από μας. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, αυτή η ιδιότητα “κόρασις” δεν είναι καθαρή. Το ύποπτονόητό μας έρχεται τότε

σε σύγκρουσι με τη λογική μας και μας δημιουργεί αυτή την κατάσταση της αγωνίας, που όλοι μας την έχουμε γνωρίσει. Έχουμε την εντύπωση πως κάποια άπειλη κρέμεται πάνω από το κεφάλι μας... Πνιγόμαστε... Είμαστε νευρικοί και ανήσυχτοι... Κι' όμως, η λογική μας είναι ανίκητη και εξήγησε αυτή την κατάσταση...

Ο Σ.Ο.Σ. είχε στηλώσει τα μάτια του πάνω του και παρακολουθούσε τα λόγια του με προσοχή.

— Είμαι, συνέχισε ο Βάνς, ο επίσημος εκπρόσωπος στη Γαλλία της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών των “Ηνωμένων Πολιτειών”, που, όπως θα ξέρετε ίσως, είναι ο μεγαλύτερος οργανισμός επιστημονικού έλεγχου των ψυχικών φαινομένων. Κατά τα δέκα τελευταία χρόνια, έμελέτησα επί τόπου όλες τις ενδιαφέρουσες ψυχικές εκδηλώσεις που σημειώθηκαν στη Γαλλία.

— Τα τραπέζια που κινούνται, τα έκτοπλάσματα και πολλές άλλες ανόσιες αυτού του είδους, μας αφήνουν αδιάφορους! Μελετούμε μόνο τα τηλεπαθητικά και ψυχομετρικά φαινόμενα σ' όλες τους τις εκδηλώσεις και αποδίδουμε ιδιαίτερη σημασία στις έμφανισεις φαντασμάτων.

— Ωδηγήθηκα στη μελέτη αυτών των φαινομένων, από το θάνατο του αδελφού μου, που σκοτώθηκε το 1915 στην περιφημη μάχη της οδού του Κυρίου. Την ίδια ακριβώς στιγμή του θανάτου του — ήταν δυο περίπου μετά τα μεσάνυχτα — ένα δυνατό και συνεχές κουνούσιμα αντήχησε μέσα στο σπίτι της μητέρας μου! Τιναχτήκαμε άμεσως από τα κρεβάτια μας και τρέξαμε στο χώλ, όπου βρισκόταν το ταμπλό με τους αριθμούς των κουνουδιών. Πάνω σ' αυτό είχε εμφανισθεί ο αριθμός 5, που ήταν το κουνούσι του δωματίου του αδελφού μου!

Το κουνούσιμα συνεχίστηκε επί πέντε περίπου λεπτά, ενώ το δωμάτιο του αδελφού μου ήταν κλειστό, από την εποχή που έφυγε για να καταταχθεί στις τάξεις του στρατού. Έπειτα, σταμάτησε απότομα!

— Μερικές ημέρες αργότερα, μάθαμε πως ο αδελφός μου είχε σκοτωθεί από έκρηξη οβίδος, την ίδια στιγμή που αντήχησε το κουνούσιμα.

Ο Σ.Ο.Σ. είχε βυθιστή στην πολυθρόνα του και τον άκουγε με θρησκευτική κατανυξή. Έμοιαζε σαν υπνωτισμένος από την περίεργη γοητεία, που αυτός ο άνθρωπος σκόρπιζε γύρω του.

— Η πιο αξιοσημείωτη περίπτωση τηλεπαθείας που έμελέτησα, συνέχισε σ' λίγο, σημειώθηκε στην Τουλούζη, στο σπίτι του γιατρού Άρνώ. Είχε ένα χτήμα στη Βιλφράνς, σε απόσταση 34 χιλιομέτρων από την Τουλούζη, κι' ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει εκεί κάθε τόσο.

— Μια νύχτα, λοιπόν, που βρισκόταν στο χτήμα του, άκουσε, ξαφνικά, το τηλέφωνό του να χτυπάει και σήκωσε άμέσως το ακουστικό. Άκουσε τότε τη γυναίκα του να τον παρακαλή να γυρίσει άμέσως,

γιατί η κορούλα τους δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει. Ο Άρνώ πήδησε στο αυτοκίνητό του και διέτρεξε με αστραταία ταχύτητα τα τριάντα τέσσερα χιλιόμετρα που τον χώριζαν από την Τουλούζη. Όταν έφτασε εκεί, πέρασε από το σπίτι ενός φίλου του λαρυγγολόγου και τον πήρε μαζί του. Τα φαινόμενα της άσφυξίας είχαν αρχίσει όταν μπήκαν στο δωμάτιο της μικρής. Ο λαρυγγολόγος της έκανε, ωστόσο, μια τραχειεκτομή και καταβρόσσε να την σώσει. Η γυναίκα του Άρνώ, όταν πείσθηκε πως το κοριτσάκι τους ήταν εκτός κινδύνου, ρώτησε τον άντρα της πως είχε συμβεί η φάση απάνω στην ώρα στο σπίτι. «Αλλ' αφού μου τηλεφώνησε;» της απάντησε αυτός. «Όχι, φίλε μου, του είπα η γυναίκα του. Προσπαθούσα αδιάκοπα να πάω γραμμή με τη Βιλφράνς, αλλά δεν το κατάρθωσα!».

Κι' ωστόσο, ο άντρας της είχε ακούσει όχι μόνο το κουνούσιμα του τηλεφώνου, αλλά και τη φωνή της, που του έλεγε, ότι το κοριτσάκι τους κινδύνευε!...

— Καταπληκτικό! παρατήρησε ο Σ.Ο.Σ.

— Καθόλου, απάντησε ο Βάνς. Πρόκειται για ένα φαινόμενο τηλεπαθείας, που είχε τόση ζωντάνια, ώστε προκαλέσει μια ακουστική παραίσθησι...

Ήταν φανερό, ότι η συζήτησι αυτή του άρεσε. Μιλούσε με ευχέρεια, χωρίς να κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να βρή τις λέξεις του.

Ο Σ.Ο.Σ. τον άκουγε σαν υπνωτισμένος. Και χρειάστηκε να καταβάλει κάποια προσπάθεια για ν' αποτινάξει τη νάρκη που τον είχε κυριεύσει.

Θυμήθηκε τότε την επίστολή του Καρόλου Πασκάρα. Και σ' αυτόν επίσης ο Βάνς είχε αφήγησι διάφορες ιστορίες υπερφυσικών φαινομένων. Για ποιο λόγο άραγε; Οι μελέτες του μήπως του είχαν δημιουργήσει ένα είδος μανίας, που τον έκανε να ξαναγυρίσει διαρκώς σ' αυτά τα φαινόμενα;

Ο Σ.Ο.Σ. δεν μπόρεσε να δώσει καμμία απάντησι σ' αυτά τα ερωτήματα.

— Ένα τσιγάρο; πρότεινε ο Βάνς.

Κι' έστρωσε μια χρυσή σιγαροθήκη με αυτόματο ανάπτηρα προς το μέρος του συνομιλήτου του.

Ο Σ.Ο.Σ. πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε. Αλλ' αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα, όταν είδε το Βάνς να σπρώχνει και τη νεκροκεφαλή επίσης προς το μέρος του. Αυτό το σταχτοδοχείο ήταν, σί' αλήθεια, πολύ μακάβριο!

— Θα σας μιλήσω επίσης, συνέχισε ο δημοσιογράφος, για το ωραιότερο φάντασμα του αιώνας μας. Το ξέγκριθωσα κάποιος μου, σύμφωνα μ' όλους τους κανόνες του επιστημονικού ελέγχου. Η έκθεσις μου δημοσιεύθηκε στον 8ο τόμο του αρχείου της Έταιρείας των Ψυχικών Έρευνών των “Ηνωμένων Πολιτειών”. Πρόκειται για την ιστορία της μίς Μάρτον.

— Ας μιλήσουμε πρώτα για το θηρίο του φαντάσματος.

Είχαν μείνει διαδοχικά σ' αυτό ένα “Αγγλος από τις “Ινδίες κι' ένας γέρος εισοδηματίας. “Έπειτα, έμεινε ακατοίκητο επί τέσσερα χρόνια. Όταν η οικογένεια του λοχαγού Μόρτον πήγε να εγκατασταθεί εκεί, δεν είχε γίνει ποτέ λόγος για φαντάσματα.

— Ήταν, μ' άλλα λόγια, ένα σπίτι όπως όλα τ' άλλα.

— Τρεις μήνες όμως μετά την εγκατάστασι εκεί της οικογένειας του λοχαγού, η μίς Μόρτον άκουσε, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να πλυνθεί, κάποιο θόρυβο στο κατάφλι της πόρτας της. Πήγε τότε ν' άνοιξη, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της. Στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

Είχαν μείνει διαδοχικά σ' αυτό ένα “Αγγλος από τις “Ινδίες κι' ένας γέρος εισοδηματίας. “Έπειτα, έμεινε ακατοίκητο επί τέσσερα χρόνια. Όταν η οικογένεια του λοχαγού Μόρτον πήγε να εγκατασταθεί εκεί, δεν είχε γίνει ποτέ λόγος για φαντάσματα.

— Ήταν, μ' άλλα λόγια, ένα σπίτι όπως όλα τ' άλλα.

— Τρεις μήνες όμως μετά την εγκατάστασι εκεί της οικογένειας του λοχαγού, η μίς Μόρτον άκουσε, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να πλυνθεί, κάποιο θόρυβο στο κατάφλι της πόρτας της. Πήγε τότε ν' άνοιξη, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της. Στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να μη τους ανησυχήσει. Μίλησε μόνο γι' αυτό σ' εμένα φίλη της. Σε λίγο, όμως, όλοι οι ένοικοι της, νομίζοντας ότι ήταν η μητέρα της, στην αρχή, δεν είδε τίποτε. Όταν, όμως, έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, διέκρινε εκεί από όπου άρχιζε η σκάλα, μια μαυροφόρα γυναίκα ψηλού αναστήματος.

— Δεν είπα, ωστόσο, τίποτε στους δικούς της, για να

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στά σαράντα

—Γιατί, καλέ, η χήρα του γέρο-Καραπατάκα θα κάνει το μνημόσυνο του μακαρίτη σ' άλλη ενόρτια κι' όχι στο μαχαλά μας; ρωτούσε την Έφταλία η γυναίκογειτονιά.

Κι' έκεινη ή φαρμακόστομη είπε εμπιστευτικώς:

—Γιατί υπάρχει κάποιος γλυκανάλατος ψάλτης που την κορταζάει... Κ' ήπιοα δεν πιστεύει νάχρη να σιγουραστή και να δηγκιό-γκιορύνε τα ρεζιλικά της...

—Καλέ, έσένα τί σε κόφτει για του Δεσπότη, τα μολάρια; φώναζε άρουτι μία καθρακάτη περαστικά.

—Γιατί, να μη με κόφτει; ξεφώνισε ή Έφταλία. Έμένα ό γέρο Καραπατάκας ήτανε σόι μου. Δεν τό ξερείς, όπου πονεί, γαί-

δουρινά φωνάζει. Λωλή είσαι!

Πραγματικά, την Κυριακή ούλες σουρουουιλν, με την Έφταλία επί κεφαλής, πήγανε γκουστουρώντας στο έακκλήσι ποχέ η χήρα τό μνημόσυνο για να δούν τα «ρεζιλίκια».

Σάν φώκια μέσ' στην κοσμοβάλασσα έκτοπιζε τσοί χροστιανοί, και μ' ούλο τση τ' άδραντινί πάει πιταφτού καρσιλαμά τό ψάλτη και γκιζτισμένη λέει στοί φιλενάδες τση:

—Αυτός είναι!

Έμείσως ούλες ματζί, με καταυυκτικές άναστεναγμούς, και στρωτές μετάνοιες προσπαθούν να δημιουργήσουν γύρω τους, μία άτιμόσφαιρα σεβασμού βοηθώντας την Έφταλία να κρυφοκυτάει.

Σέ λίγο ό ψάλτης άρχισε τα νεκρώσιμα. Τότε ή χήρα του γέρο Καραπατάκα άναψε τό κερί πάνω στα κόλλυδα κι' ό ψάλτης σιγά και παθητικά λέει:

—Σ ός είμι έγώ, σώσον με...

—Ηβοί, άδικία ώρα να τούρηθ, άρχισε τσι ντεκαρατσιόνες, μουμευρίζε ή Έφταλία.

—Σός είμι...

Έν τώ μεταξύ ό ψάλτης μιά βλέπει τ' αναλόγιο, και μιά τή χήρα, και ψέλνει άργα και τρυφερά:

—Έπεπόθησε ή ψυχή μου...

Κι' όσο προχωρεί, τόσο κάνει την φωνή του πιό βελουδένια, πιό χαδιάρικη.

—Έκλινα τήν καρδιά μου.

Και παρακάτω:

—Έπ' έλεφον έπ' έμέ. «Νε-

ώτερος έγώ είμι»...

Τότε δεν βάσταζε πιά ή Έφταλία και ξεφώνισε:

—Μωρέ κι' έπειδή είσαι νεώτερος τί τση τό λές; Έπειδής ήτανε γέρος ό άντρας τση; Θέλεις να τό κάνω δώ μεσα γυαλιά-καρφιά;

Και σάν άγριμένο λεοντάρι χύμηξε να τόν γιουσουρνάει. Τρέξανε τότε άπ' τό παράφι τση Καραπατάκας με ήταν άδύνατον να τήν ζαφτίσουνε.

Είχε άγριέψει ζορ-ζορινό για τόν συγγενή τση και ήθελε πιταυτού να έκδικηθ. Τα χέρια τση σάν σίδερα πέφτανε πάνω στα κεφάλια ψαλτάδων και παπάδων. Ό κόσμος, ό ψάλτης, ή χήρα, οι έπιτρόποι, γενήκαν σκορπιδόχοστο!

Κι' ή Έφταλία, δείχνοντας τα κόλλυδα με τήν λαμπάδα ξεφώνισε:

—Αχ, ή κακούργα, τ' άψφε για τό μακαρίτη!

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τό βάσανα του Καραμπέτ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Μπελά μεγάλον με τό Σουρπουτίσα μου έ-βρηκα. Βαί-βαί-βαί, τί είνε τούτο γιάχο; Έως τώρα άπεργίες είχαμε — λεωφορεία άπεργία, τράμ άπεργία, δημόσιοι υπάλληλοι άπεργία, ταχυδρομεία-μαχυδρομεία άπεργία, όλο τό κόσμος άπεργία έκανε.

Αμα έμένα χίτες τό άλλες άπεργίες ντέν με πειράζουν. Λεωφορείος άπεργία έχουν; Πονταράκια βάζω μπρός, ντουλειά μου πηγαίνω.

Ταχυδρομεία άπεργία έχουν; Χίτες γραμματα ντέν ιστέλνω, βέρ σελιάμ! Τυράπεζες άπεργία έχουν; Νεμέ λαζίμ; Έγώ και όταν ντέν έχουν άπεργία χίτες τυράπεζες νταραβέρι-μαραβέρι ντέν έχω. Τί με νοιάζει;

—Αμμια όλα αυτά τό Σουρπουτίσα μου βιλέπει, καινούργιο βιολί βγάζει.

—Αμα δέν γίνης άνθρωπος, λέει, θα κάνω άπεργία. Ακούς Καραμπέτ;

Έγώ άπεργία Σουρπουτίσα άκουσμένο έκάνω, πολύ γελάω:

—Σουρπουτίσα μου τί άπεργία να κάνης έσύ; λέω. Ούτε τράμ είσαι, ούτε τυράπεζα έ-νεσαι, ούτε ταχυδρομείο είσαι. Τί άπεργία να κάνης;

—Θά τό δής!

—Από ποτέ, γιαβρούμ;

—Απ' αύριο κι' έλας! Και δέν θα τή στα-

ματήσω τήν άπεργία ώς πού να μου πής ότι έπαυες να κυτάς ξένες γυναίκες και αγαπάς μόνο τήν γυναίκοίλα σου και τό σπιτάκι σου...

—Αντε μπακαλούμ!

Τό άλλο μέρα πιωτό-πιωτό σηκώνομαι, όλα ξεχασμένο έκάνω, χέρι μου άπλωμένο έκάνω, Σουρπουτίσα μου να πιάνω.

—Κάτω τα χέρια, λέει.

—Γιατί;

—Απεργία! Μη περιμένης από μένα χαί-

δια, ούτε και ν' άπλώνης τα ξερά σου.

—Εγώ γελάω. Κακό του κεφαλιού της έκάνει. Να, μάτσο περιμένον άλλες ύναίκες.

—Κάνε μου καφέ.

—Δέν έχει. Απεργία!

—Σουρπουτίσα, δατεία-μαστεία να μη κά-

νης. Χάϊδια ντέν θέλω, άμα καφέ θέλω.

—Απεργία.

Μεσημέρι ισπίτι μου γυρισμένο από μαγαζι ένομαι.

Νερό μονάχος μου παίρνω, φαί ζητάω. «Α-

μα χίτες φαί ισπίτι ντέν έχει. Τέντερέδες-μεν-τζερέδες κυτάζω, καπάκια σηκωμένα έκάνω, άμμια άδεια είναι.

—Σουρπουτίσα, από τό πείνα λυσσασμένος ένομαι. Χίτες φαητό ντέν έκανες;

—Απεργία.

Αίμας μου κυφάλι μου άνεδασμένο ένεται.

—Έσύ ντέν έφαγες;

—Να μη σ' ενδιαφέρει τί έκανα έγώ. Μιά

φορά, δέν μαγειέρινα σήμερα.

—Γνωμί παίρνω, ξεροκόμματο, τομάτα φελιάν-

φιστικ, πείνας μου γελασμένο να έκάνω. Τό

βιράδν στο ταβέρνα τρώω, ούζάκι μου τιρα-

βάω, ισπίτι μου τσακίρ κέφι πηγαίνω, ώραία-ώραία τραγουδάω:

—Αστα γά μαλλάκια σου

ανάκατωμένα, κουζούμ

άστα γά μινίζονταί...

—Υστερα στο κρεβάτι μας πηγαίνω, χέρι μου

άπλωνω, τό Σουρπουτίσα μου πιασμένο να έ-

κάνω. Αμμια εκείνη φωνή βαλμένο έκάνει:

—Μακρονά, Απεργία είπαμε.

—Βαί-βαί-βαί, Σουρπουτίσα μου. Λίγο φι-

λημένο να σέ κάνω.

—Φύγε! Απεργία.

—Αρμένης είμαι; Αμμια άρμένικο πείσμα με

πιάνει. Τό άλλο ήμέρα χίτες τό Σουρπουτίσα

μου ντέν μιλάω. Νύχτα ισπίτι μου γυρνάω.

—Πού ήσουν τέτοια ώρα; ρωτημένο έκάνει.

—Δέν θα μιλήσης;

—Απεργία! Χίτες ούτε κουβέντα ντέν ήθέ-

λω. Κατάλαβες Σουρπουτίσα;

Τό πρωί λεφτά ζητημένο έκάνει.

—Ντέν έχω. Απεργία.

—Υγάρια μου καλάματα άοχηνημένο έκάνει:

—Αχ, άχ, άχ, καλέ!

—Βαί-βαί! Δάκρυα ντέν έχουν άπεργία;

Τί να κάνω όμως; Κανονία μου ντέν άντέχει.

—Απεργία τελειωμένη έκάνω, Σουρπουτίσα ιγ-

γαλιά μου παίρνω. Σε όλα άπεργία σταματημέ-

νος έκάνει. Άνταντίν; Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Υπεραστικά

Πιό σιγά, άνθρωπέ μου! Πιό σιγά! Βάλε λίγη σουρντίνα στη φωνή σου, τήν παράφωνα, ένκυνριστική, διατρητική και στεντορεία φωνή σου, γιατί μάς ξεκούφανε! Τό τηλέφωνο δέν είνε τηλεβόας και κανένας λόγος δέν υπάρχει να γκαρίζης στο άκουστικό. Πρώτη φορά τηλεφωνείς στη ζωή σου; Πώς; Έχεις υπεραστική γραμμή; Τηλεφωνείς στη Λάρισα; Τί μου λές. Και γι' αυτό, λοιπόν, έχεις βάλε όλα σου τα δυνατά και ταλαιπωρείς τους πνευμονές σου, τα φωνητικά σου όργανα και τα δυστυχία μας όλα;

—Νστε τηλεφωνείς στη Λάρισα; Αί, κι' έπειτα; Ποιός σου είπε ότι, όταν παίρνουν υπεραστική γραμμή, πρέπει να κραυγάζουν, να γαυγίζουν και να μαίνονται σάν λυσσασμένα μαντρόσκυλα; Διά-βασες πουθενά κάτι τέτοιο; Σε πληροφόρησαν, μήπως, ότι, όσο μακρύτερα είνε ό αποδέκτης τού τηλεφωνήματος, τόσο δυνατότερα πρέπει να φωνάζει ό τηλεφωνών; Και γιά πές μου σε παρακαλώ. Τηλεφωνείς στη Λάρισα και γκαρίζεις έτσι. Αν τηλεφωνούσες στη Θεσσαλονίκη, ή στη Ρώμη, ή στο Παρίσι, πώς θα φώναζες; Θα υτυπιόσουνα-χάμω μήπως και θα τίνιζες χέρια και πόδια και θα γκαρίζες μέχρι διαρρήξεως των πνευμόνων; Όρίστε;

Δικαιολογείσαι ότι δέν λειτουργού καλά τα τηλέφωνα. Μάλιστα, αλλά σε άκουσα και όταν λειτουργούσαν θαυμάσια. Πάλι γκαρίζεις τηλεφωνώντας μέσα στην ίδια τήν πόλη.

Και τί διάλολο κάνεις τότε τό τηλεφωνικό σύρμα; Διά ποίον λόγον έφευρέθη και ποίον σκοπόν έπιτελεί; Αν ήταν να φωνάζεις έτσι, κύριε Στέντωρ, δέν υπήρχε κανένας λόγος να μεταχειριζόσαι τηλέφωνο. Άρκει ν' άνέβης στη ταράτσα και να φωνάζεις. Και τό θύμα σου, θα σ' άκούση όχι στη Λάρισα, αλλά και στη Γευγελή ακόμα αν βείσκειται. Άνευ μεσολαβήσεως τηλεφωνικού σύρματος, γιά νάχης οικονομία και τα τηλεφωνικά.

Όρίστε κατάστασις! Φθάσαμε στο σημείο να κάνουμε και μαθήματα τηλεφωνικής άγωγής! Λοιπόν, άνθρωπέ μου, μάθε τό πρώτον και κύριον άρθρον τής τηλεφωνικής διαδικασίας: Ό μίλει σιγά. Σάν να έχης μπροστά σοι τόν αποδέκτη και τού κουβεντιάσης. Ό σ' σιγώτερα μιλάς, τόσο καλύτερα άκούγεται. Μάλιστα. Μίλα σάν άνθρωπος και τό τηλεφωνικό σύρμα άναλαμβάνει εύσυνειδήτως τα περαιτέρω. Να μιλάς σάν άνθρωπος. Λέω, και όχι να γαυγίζης σάν σκύλος, να ξεφωνίζης σάν άγριέμενος γάτος και να μουνγγρίζης σάν σφαζόμενο βόδι. Να μιλάς απλά, ήσυχα, καθαρά και σιγά: «Αν θές να σ' άκούη ό άλλος.

Πώς; Α! Ό έν Λαρίση άνταποκριτής σου διαμαρτύρεται ότι δέν σ' άκούει! Κι' έσύ — ήλιθιε! — δυναμώνεις ακόμα περισσότερο τή φωνή σου! Αμ πώς να σ' άκούση ό χριστιανός; Άντί όμιλάς, άκούει ένα συγκεχυμένο θρόυβο ούρλιαχτών και γρολλισμάτων και πού να ξεκαθαρίση μιά λέξη! Μίλα σιγά, λοιπόν! Μίλα σιγά, γιάτί άλλως παίρνω τό άκουστικό και στο κόπανώ στο κεφάλι! Κι' άμα δέν έρρετε να τηλεφωνήτε, να μήν πιάνετε τηλέφωνο στα χέρια σας. Αποδοράματα τής κοινωνίας!

Η νύχτα ήταν παγωμένη. Κι' ή μόρα λυσσομανούσε.. Η νέα γυναίκα προχωρούσε, άθόρυβα κι' έλαφρά, κολλήττα σχεδόν στους τοίχους των σπιτιών τής έρημης δενδροστοιχίας. Ήταν ώμορφη, με φυσιογνωμία

Τό ζωντανό ΣΚΟΙΝΙ

Τραγικό διήγημα

θλιμένης Παναγίας. Ό άντρας πού πήγαινε μπροστά, με τό γιακά του άνασκηκωμένο, φαινόταν σάν δαμαστής πού τραβάει πίσω του ένα έξημερωμένο άγρίμι. Πραχωρούσαν κι' οι δυό με προσφύλαξι, μέσα στο σκοτάδι...

Γιατί ή Βάνα είχε παντρευτή τό Μάρκο; Κανείς δέν θα μπορούσε να τό εξηγήση. Έκείνος είχε νοητευθή άπ' τήν ώμορφία τής κι' είχε έλπίσει πως θα τόν βοηθούσε στην τυχοδιωκτική ζωή του. Εκείνη πάλι δέν τόν άγαπούσε, είχε όμως έπηρεασθή άπ' τή φήμη του ως έξαιρενηπού και μεγάλου κυνηγού. Δέν φανταζόταν ποτέ ότι ό έξυπνος και τολμηρός εκείνος άνθρωπος θα καταντούσε κακοποιός, μάλλον από διαστροφή παρά από άνάγκη.

Υποταγμένη τώρα πιά στη δύναμι τής θελήσεώς του, τόν υπάκουε σάν ύπνωτισμένη. Τις ελεύθερες όμως ώρες τής, έτρεχε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο γιά να συναντήση τόν Άλντο — τόν άνθρωπο πού θα τήν έκανε άληθινά εύτυχισμένη, αν είχαν γνωριστή ένωρίτερα... Οι ώρες αυτές μόνο άποτελούσαν όλη τής τή ζωή...

Μα τί βασάνιζε διαρκώς ό φόβος μήπως ό άγαπημένος τής άνακαλύψη πως ή λεπτή και μυστηριώδης φίλη του, με τήν καλλιτεχνική ψυχή, ήταν γυναίκα ενός λωποδύτη και συνένοχός του!

Τό βράδυ εκείνο ό Μάρκος είχε σχεδιάσει μιά καινούργια κλοπή. Σταμάτησαν υπροστά σε μιά βίλλα. Ό Μάρκος άνοίξε γρήγορα τήν κανκελλόπορτα.

Μπήκαν στο σκοτεινό κήπο και κρύφτηκαν πίσω άπόνα θάμνο.

Άφουγκράστηκαν, μα δέν άκούσαν τίποτα. Προχώρησαν προς τό σπιτί. Τα ούρλιασματα τού άνέμου σκέπαζαν τόν ήχο των δημάτων τους.

Μόνο ένα παράθυρο τής βίλλας ήταν φωτισμένο. Η Βάνα τόδεϊ έε στον άντρα τής.

—Μήν άνησυχής!

Τής ψιθύρισε εκείνος. Κύτταξε!

Μισάνοιξε τό παλτό του και τής έδειξε κάτι.

—Θέ μου! Πήρες μαζί σου τό Ρόκ; πρόφερε εκείνη.

—Βέβαια! Έίωας μάς χρειαστή... Έχει τό καλό ότι δέν κάνει διόλου θόρυβο!...

—Φοβάμαι, Μάρκο!... Τίνας είν' αυτό τό σπιτί;

—Άνόητη! Τί σε νοιάζει; Είναι ενός πλουσιού... Μένει μόνος του εδώ...

Η Βάνα άνατριχίασε. Θάθελε να προστατέψη τό σπιτί εκείνο άπ' τόν άντρα τής. Τάθελε πάντα! Μα είχε καταντήσει ένα αυτόματο, στα χέρια τής...

Ό Μάρκος είχε μελετήσει τή διαρρύθμισι τού σπιτιού. Βρήκε άμέσως τήν πόρτα τής ύπνρεσίας και τήν ά-

νοίξε με τά εργαλεία του. Μπήκαν κι' οι δυό, άνέβη-

καν τή σκάλα και στάθηκαν έξω άπ' τήν πόρτα τού φωτισμένου δωματίου. Ό άντρας τής έσκυψε και κύττα-

ξε άπ' τήν κλειδαρότρυπα.

—Είναι στο κρεβάτι... ψιθύρισε. Φαίνεται πως κοιμάται!...

Πλησίασε σε μιά άλλη πόρτα, τήν άνοίξε και φώτισε με τό ηλεκτρικό φανάρι του τό έσωτερικό ενός μεγάλου γραφείου. Έκοψε ένα σύρμα και γύρισε τό διακόπτη, γιά να βεβαιωθή πως δέν άναβε τό φώς.

Άφισε ύστερα γάμω ένα πέτσινο σακκούλακι πού έκρυβε κάτω άπ' τό παλτό του, και διευθύνθηκε προς τό χρηματοκιβώτιο.

Η Βάνα είχε σταθή κοντά στην πόρτα, πνιγμένη άπ' τήν άγωνία. Σε τέτοιες φοιχτές στιγμές προσήλανε πάντα τή σκέψι τής στον άγαπημένο τής — σάν τό φυλακισμένο πού κυττά-

ζει τ' άστρα, τόν ούρανό, μέσα άπ' τα κάγκελλα τού κελλιού του.

—Άλντο! Άλντο!...

πρόφεραν τά χείλη τής, δίχως ν' άκούστη ή φωνή τής.

Τής άπάντησε ό έλαφρός κρότος τής κλειδαριάς πού άνοίγε.

Συγχρόνως όμως άντήχησε κάτι σάν δυνατό χτύπημα γκόνγκ. Τό χρηματοκιβώτιο είχε κάποιον μυστικό σήμα κινδύνου!

—Καλά μου τόχαν πη!... ψιθύρισε ό Μάρκος. Μα έχω λάβει τά μέτρα μου!

Μάζεψε τά εργαλεία του, δίχως να πολυβιάζεται. Έσκυψε πάνω άπ' τό σακκούλακι πού είχε άφίσει στο πάτωμα και πού φαινόταν σάν να κουνιέται. Τό πήρε και πήγε να στα-

θή κοντά στη Βάνα.

Ένα βήμα σταθερό άκούστηκε στο διά-

δρομο.

—Προσοχή, Ρόκ! δι-

άταξε σιγανά ό λωπο-

δύτης.

Η πόρτα άνοίξε και φάνηκε μιά σιλουέτα πού φορούσε πυτζάμα, κι' ένα χέρι πού άπλω-

νόταν προς τό διακόπτη. Τό φώς δέν άναψε.

Με τό ρεβόλβερ του στο δεξιό χέρι, ό ιδιο-

κτήτης, άπλώσε τ' άρι-

στερό και πήρε πάνω από μιά έταζέ-

ρα ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρι. Τ' ά-

ναψε κι' έορίξε τό φώς του στον άντι-

κρυνό τοίχο... Τήν ίδια στιγμή όμως, έσφίξε τό λαϊμό και παράλυσε κάθε

κίνησή του! Πυροβόλησε μιά φορά.

Υστερα τό φανάρι και τό ρεβόλβερ

έξέφυαν άπ' τα χέρια του και σωρίσθησαν γάμω.

Η Βάνα προχώρησε, τρικιλίζοντας. Ό Μάρκος δέν προσπάθησε να τήν έμποδίση. Είπε μόνον, έπιτακτικά:

—Προσοχή, Ρόκ!

Και ξανάναψε τό φανάρι του.

Τό θύμα ψυχομακούσε στο πάτωμα. Γύρω στο λαϊμό του ήταν τυλιγμένο κάτι σάν χοντρό κοκκινωπό σκονι

πού σάλευε. Ήταν ένα φειδί κόμπρα, γυμνασμένο άπ' τό Μάρκο γιά να τόν βοηθήσ στα κακουρήματά του!

Η Βάνα έβγαλε μιά φωνή σπαρακτική:

—Άλντο! Άλντο μου!...

Έσκυψε και τράβηξε σπασμωδικά τό φειδί, πούσφυγ-

νε άκόμη τό λαϊμό τού άγαπημένου τής. Κι' εκείνο, έ-

ξωργισμένο, γύρισε τό κεφάλι του κι' έχωσε τά δόντια

του στις σάρκες τής, χύνοντας μέσα στις φλέβες τής

τό άδυσώπητο δηλητήριό του...

Λ. ΣΕΣΣΑ

Μιά σπαρακτική φωνή βγήκε ξαφνικά από τα χείλη της Βάννας...

Ξέφυγαν άπ' τα χέρια του και σωρίσθησαν γάμω.

Η Βάνα προχώρησε, τρικιλίζοντας. Ό Μάρκος δέν προσπάθησε να τήν έμποδίση. Είπε μόνον, έπιτακτικά:

—Προσοχή, Ρόκ!

Και ξανάναψε τό φανάρι του.

Τό θύμα ψυχομακούσε στο πάτωμα. Γύρω στο λαϊμό του ήταν τυλιγμένο κάτι σάν χοντρό κοκκινωπό σκονι

πού σάλευε. Ήταν ένα φειδί κόμπρα, γυμνασμένο άπ' τό Μάρκο γιά να τόν βοηθήσ στα κακουρήματά του!

Η Βάνα έβγαλε μιά φωνή σπαρακτική:

—Άλντο! Άλντο μου!...

Έσκυψε και τράβηξε σπασμωδικά τό φειδί, πούσφυγ-

νε άκόμη τό λαϊμό τού άγαπημένου τής. Κι' εκείνο, έ-

ξωργισμένο, γύρισε τό κεφάλι του κι' έχωσε τά δόντια

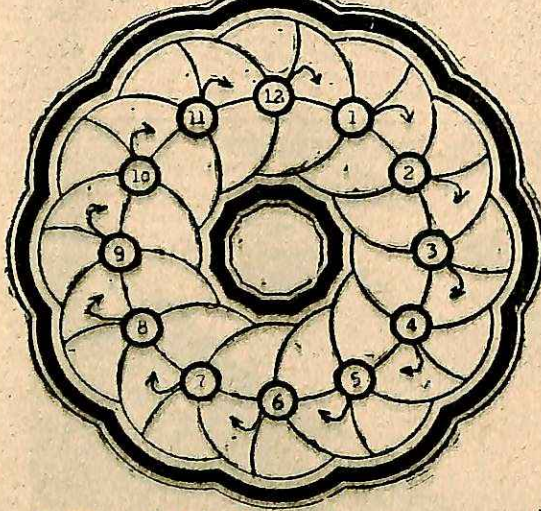
του στις σάρκες τής, χύνοντας μέσα στις φλέβες τής

τό άδυσώπητο δηλητήριό του...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αϊθιμό του σεν-
δίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη
των 5 γραμμάτων, αναγινόμενες πάντο-
τε από το σημείο, όπου βρίσκεται το

μικρό βέλος και ακολουθώντας την κα-
τεύθυνση που δίνει αυτό.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ:

- 1) Άγιοσπη σε σύγγρονο πολε-
μίστη.
- 2) Τίτλος στην Τουρκία.
- 3) Δέντρο και το φρούτο που μας
δίνει.
- 4) Όσις.
- 5) Πρόσωπα.
- 6) Ο αϊθιμός εκείνων που την α-
ποτέλούν είναι μονοσήμιος.
- 7) Έχει σχέση με το Λαγείο Συν-
τακτών.
- 8) Βασιλεύς των αροαίων Θηδών.
- 9) Ίσια.
- 10) Έδωσε το όνομά του σε μια
πρωτεύουσα.
- 11) Φρούτο.
- 12) Ζώο.

K. ΝΙΚ.

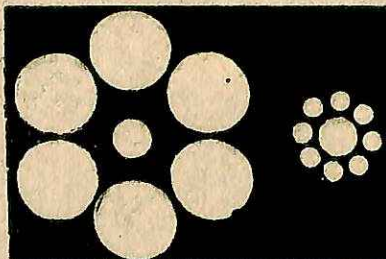
Η ηλικία τους

Τρία κορίτσια έχουν όλοι μαζί 30
χρόνια. Ποιο θα είναι το άθροισμα των
ηλικιών τους μετά από 10 χρόνια; Α-
παντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιο ήταν το πρώτο σημείο που
έδειχνε ότι το νησί του Ροβινσώνας
Κρούσου ήταν κατοικημένο;
- 2) Τι άπομεινε μέσα στο κουτί της
Πανδώρας, όταν έκαμε το λάθος να το
ανοίξει;
- 3) Ποιο μέταλλο λιώνει σε μεγα-
λύτερη θερμοκρασία από κάθε άλλο;
- 4) Ποιο μέταλλο είναι βαρύτερο, το
χρυσάφι ή η πλατίνα;
- 5) Ποιος πλανήτης κινείται με τη
μεγαλύτερη ταχύτητα;
- 6) Ποια είναι η τετραγωνική ρίζα του
αϊθιμού 1;

Οι κύκλοι

Ποιός απ' τους δύο κεντρικούς α-
στρούς κύκλους των δυο αυτών ανεδί-
ων είναι μεγαλύτερος, εκείνος που περι-
βάλλεται από οκτώ κύκλους μικρούς, ή
εκείνος που περιβάλλεται από οκτώ με-
γάλους;

Ίσια και ανάποδα

Ποιός έντυπος αϊθιμός, μεταξύ του
10 και του 100, διαδίδεται κατά τον
ίδιο τρόπο και όταν αναστρέψουμε το
χαρτί;

Υπάρχουν λάθη;

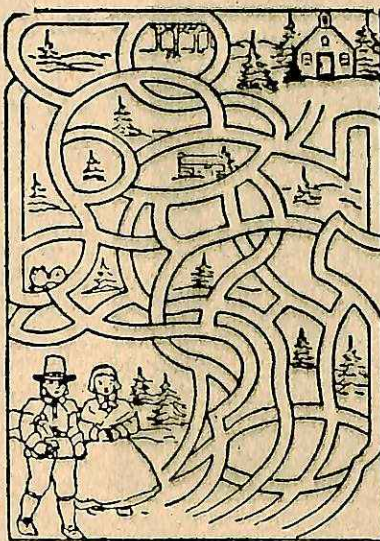
Ψάξτε να βρείτε αν υπάρχουν λάθη
στο παρακάτω απόσπασμα του ημερολογίου έ-
νός ταξιδιώτη:

«Όταν ταξίδευα τε-
λευταίως στη Νότιο Α-
μερική, ενδιαφέρθηκα ιδι-
αιτέρως για τους λαούς
της Χιλής, του Περού,
της Βραζιλίας και της
Κολομβίας. Άκουσα με
εναίσιαση τις διηγή-
σεις για τους προϊή-
πους παλούς εξερευνη-
τάς, όπως τον Ντε Σο-
του που ανακάλυψε το
Μισισσιππί, και το
Μπαλμπά που ανακάλυ-
ψε τον Ειρηνικό. Όκα-
νο και μετέθεσε έτσι την
Ισπανική σημαία ως τις
πόδες μακρινές άκρες α-
π' της ηπείρου. Ολό-
κληρη η Νότιος Αμερι-
κή με γοήτευσε. Ιδίως ο-
μως οι πέντε γάρες που
ανέφερα πιο πάνω, μου
έκαναν μεγάλη εντύ-
πωση».

Στοιχειόγραφος

Με κεφαλήν ευρίσκουσαι
σε όλων μας τις θώες
και καποφόρο γινώσκαι
την κεφαλήν αν κώπης.

Λαβύρινθος

Ποιο δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσει
αυτό το ζευγάρι των γαυκών, για να
φτάσει στην εκκλησία (έπάνω δεξιά
γωνία):

Πόσα λεπτά;

Πόσα λεπτά της ώρας μεσολαβούν
από τις 11.25 π.μ. ως τις 1.45 μ.μ.;
Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Ζητείται αριθμός

Η διαφορά μεταξύ του 115 και του
116 ενός αϊθιμού είναι 2. Ποιός είναι
αυτός ο αϊθιμός; Απαντήστε σε 20
δευτερόλεπτα.

Γεωγραφία με ερωτήσεις

- 1) Ποια πόλις βρίσκεται βορειότε-
ρα, η Νέα Υόρκη ή η Βιέννη;
- 2) Ποια είναι η πρωτεύουσα της Κα-
λουβίας;
- 3) Ποια πόλις των 'Ηνωμ. Πολιτειών
έχει επωνυμιασθεί «Μότορ Σίτυ» (Πόλις
του αυτοέ);

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

Θα είναι το τελειότερο του κοσμου

Στα τέλη του έτους αυτού, ένα νέο ρολόγι θ' α-
ρχίσει να λειτουργεί, εγκατεστημένο μέσα στο Δη-
μαρχείο της Κοπεγχάγης. Είναι ένα μηχανήμα που
θα δείχνει με ακρίβεια το κύλημα του χρόνου, α-
κόμη και μετά 30 ή 40 αιώνες — αν, βεβαίως,
δεν έχει καταστραφεί ως τότε. Ο μηχανισμός του
είναι τόσο πολύπλοκος και τόσο ακριβής συγχρό-
νως, ώστε ο δείκτης που σημειώνει τις εκλείψεις
του 'Ηλιου και της Σελήνης, θα εκτελή μια ολο-
κληρη περιστροφή σε 6798, 36152 ημέρες!

Το ρολόγι αυτό είναι τελειότερο ακόμη κι' απ' το περίφημο «αστρονομικόν ωρολόγιον» του Στρα-
σβούργου, όπως βεβαιώνουν οι μηχανικοί και οι α-
στρονόμοι που το μελέτησαν. Αποτελεί το έργο
ολόκληρης της ζωής του Δανού Γίενς Όλσεν, που
πέθανε λίγο πριν το αποτέλεσμα.

Ο Όλσεν είχε γεννηθεί πρό 80 ετών και είχε
μάθει την τέχνη του κλειδοποιού. Έπειτα γύρισε
ολόκληρη την Εύρωπη, μελετώντας παντού τα πα-
λιά ρολόγια και διαβάζοντας με προσοχή κάθε βι-
βλίο που ασχολείτο μ' αυτό το θέμα. Ήταν απο-
φασισμένος να φτιάξει ένα ρολόγι μοναδικό στο εί-
δος του, καλύτερο από κάθε άλλο.

Το 1902, γύρισε στη Δανία και επιδόθηκε στην
πραγματοποίησι αυτού του αριστουργήματός του.
Επί 33 χρόνια, ετοίμαζε τα σχέδια του μηχανι-
σμού. Τα τελείωσε δέ το 1935. Συγχρόνως είχε
φτιάσει και μερικά από τα εξαρτήματα του ρολο-
γιαθ. Ένα άρθρο για το έργο του αυτό, που δη-
μοσιεύθηκε σ' ένα επιστημονικό περιοδικό, έκαμε
τόση εντύπωση στους αστρονόμους, ώστε συνεστή-
θη άμεσα μια επιτροπή για να τον ενισχύσει, και
του έδωσαν μια βοήθα ένα επιδεξιότατο μηχανικό.

Εργάσθηκαν, λοιπόν, και οι δύο τους επί 16
χρόνια. Τελευταίως, πέθανε ο Όλσεν. Εμείναν ο-
μως τα σχέδιά του κι' έτσι ο βοηθός του θα μπο-
ρέσει να συμπληρώσει το έργο του, συναρμολογών-
τας και τα υπόλοιπα εξαρτήματα (που ο συνολι-
κός αριθμός τους ανέρχεται σε πολλές χιλιάδες).

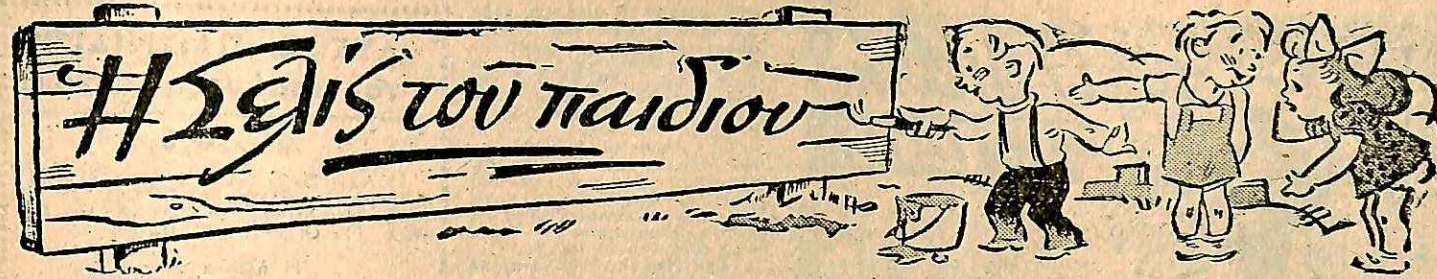
Όταν αρχίσει να λειτουργεί, το ρολόγι αυτό θα
δείχνει: 1) Την ώρα της Γεντρικής Εύρωπης, 2)
τον ήλιο και τον αστρικό χρόνο στο μέρος όπου
θα το εγκαταστήσουν. 3) Τον ήλιο και τον χρόνο
σε διάφορα γεωγραφικά μήκη. 4) Τις ώρες της ανα-
τολής, της δύσεως και της διαδόσεως ώρισμένων
αστρων από το μεσημβρινό. 5) Τις ίδιες ώρες για
τον 'Ηλιο. 6) Τις φάσεις της Σελήνης. 7) Τις ή-
μερομηνίες των μελλοντικών εκλείψεων της Σελήνης
και του 'Ηλιου. 8) Τις αποστάσεις των διαφόρων
πλανητών από τον 'Ηλιο. 9) Την ημέρα της έβδο-
μάδος, την ήμερομηνία, το μήνα και το έτος. 10)
Τις ήμερομηνίες διαφόρων εορτών. 11) Διάφορα άλ-
λα στοιχεία που ενδιαφέρουν τους αστρονόμους.

Το «ρολόγι της αιωνιότητος» — όπως έχει ο-
νομασθεί — θα στηθεί σ' ένα βάθρο από πράσινο
γρανίτη, κάτω από μια μεγάλη γυάλα. Θα τοπο-
θετηθεί δέ σ' ένα βαθύ υπόγειο, γιατί ο λεπτός μη-
χανισμός του δεν ανέχεται τον παραμικρό κραδα-
σμό. Μέσα στη γυάλα θα υπάρχει θερμός και ξηρός
αέρας.

Ολόκληρο το ρολόγι αποτελείται από 12 ανε-
ξάρτητους μηχανισμούς, που συνδέονται ώστόσο με-
ταξύ τους με οδοντωτούς τροχούς ή με άξονες. Πα-
ρουσιάζει δέ τα αστρονομικά φαινόμενα με τόση
σαφήνεια, ώστε μπορεί να τα καταλάβει ακόμη κι
ο πιο άδαής. Οκτώ κινητά δακτυλίδια π. χ. παρι-
στάνουν τους κυριώτερους πλανήτες και περιστρέ-
φονται με ταχύτητα ανάλογη προς την πραγματική
τους. Ο 'Ερμής, ο πλησιέστερος πλανήτης προς
τον 'Ηλιο, κάνει όλο το γύρο της τροχιάς του σε
88 ημέρες, ενώ ο Ποσειδών, ο μακρινότερος απ'
όλους, χρειάζεται 165 χρόνια!

Το ρολόγι του Όλσεν θα λειτουργεί με τόση α-
κρίβεια, ώστε θα κάνει ένα λάθος μισού δευτερολέ-
πτου περίπου μέσα σε 300 χρόνια!

Τα σχέδιά του, αποτελούμενα από 46 μεγάλα
φύλλα, είχαν γίνει σε 6 αντίγραφα, που φυλάγον-
ται σε διάφορα μέρη της Δανίας, για λόγους α-
σφαλείας. Η κατασκευή του θα κοστίσει ως το τέ-
λος 150.000 δολάρια. Το ποσόν αυτό συγκεν-
τρώθηκε εύκολα με συνεισφορές. Γιατί κανείς δεν
άρνήθηκε να προσφέρει κάτι για ένα έργο που θα
τιμήσει τη Δανία.

Ο χρυσομάλλης

Το παραμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας ψα-
μάς με τη γυναίκα του. Ήταν πολύ ευτυ-
χισμένοι και μονάχα ένας καύμος τους βα-
σάνιζε: Δεν είχαν παιδί.

Μιά μέρα, εκεί που ψάρευε ο ψαράς, α-
ναστένανε λέγοντας:

— Άχ! γιατί να μην έχω κι' εγώ ένα
παιδάκι;

Τα λόγια αυτά τα άκουσε ο Δράκοντας
της θάλασσας, πετάχτηκε άμέσως έξω και
του είπε:

— Φτωχέ μου ψαρά, εγώ θα σου χαρίσω
ένα παιδί.

Και την ίδια στιγμή πρόβαλε μέσ' από
τα κύματα ένα πεντάμορφο αγόρι με χρυσά
μαλλιά. Το πήρε με λαχτάρα ο ψαράς, το
πήγε στη γυναίκα του και της εξήγησε τι
είχε γίνει.

Πέρασαν τα χρόνια και μιά μέρα ο ψα-
ράς πήρε το παιδί του και πήγε να ψα-
ρέψη.

Σε κάμποση ώρα του λέει:

— Εγώ θα τρέξω μιά στιγμή στο στί-
νι. Έσύ όμως, μην το κουνήσεις από δά...

Μόλις έφυγε ο ψαράς, το παιδί άκουσε
ένα βουητό κι' είδε το Δράκοντα της θάλασ-
σας μπροστά του.

— Έρχεσαι μαζί μου στη θάλασσα; το
ρώτησε ο Δράκοντας.

— Όχι, του λέει το παιδί, περιμένω
τον πατέρα μου, που τον άγαπη πολύ.

Τότε του λέει πάλι ο Δράκοντας:

— Καλά παιδί μου. Άντι στο καλό
κι' ο Θεός μαζί σου! Μην κάθεται όμως
εδώ. Πήγαινε να βοηθ την τύχη σου...

Το παιδί τον άκουσε και ξεκίνησε.

Στο δρόμο που πήγαινε βλέπει ένα λιον-
τάρι, έναν άητο, και μιά άλεπού, που μάλ-
λωναν για ένα ωφιο γάιδάρο.

Το παιδί τότε πλησίασε και τους είπε:

— Γιατί μαλώνετε; Εγώ θα σας μοι-
ράσω δίκαια το γάιδάρο, για να μην πα-
ραπονέστε...

Κι' όταν τους μοίρασε σε τρία μέρη το
γάιδάρο, εκείνα από ευχαρίστησι, του χά-
ρισαν από μιά τρίχα του καί του είπαν,
ότι άμα τα χρειαστεί να καίη και μιά
απ' αυτές.

Το παιδί περπάτησε-περπάτησε κι' έ-
φτασε σε μιά πολιτεία. Κουρασμένο καθώς
ήταν πήγε και ξάπλωσε έξω απ' το Παλάτι.

Σε λίγο νάσου και βγαίνει ο περιβολά-
ρης του βασιλιά.

— Τι κάνεις εδώ; το ρωτάει.

— Κάθουαι να ξεκουραστώ, του άπο-
κρίνεται.

— Έρχεσαι να σε πάρω στο περιβόλι
του βασιλιά να με βοηθή;

— Έρχομαι, απαντάει το παιδί κι' α-
κολουθήσε τον περιβολάρη.

Μεγάλωσε το παιδί στα γέρια του περι-
βολάρη κι' έγινε ένα ωραίο παλληκάρι. Τα
μαλλιά του ήταν ολόχρυσά κι' άστραφταν.

Μιά μέρα τον είδε η βασιλοπούλα κι' εί-
πε του πατέρα της:

— Πατέρα μου, πολλά βασιλόπουλα με
ζήτησαν, μα εγώ θα πάρω άντρα μου το
γυιό του περιβολάρη μας.

Ο βασιλιάς σαν τ' άκουσε έγινε μπα-
ρούτι και φώναξε:

— Η βασιλοπούλα όμως, επέμενε κι' έ-
κλαινε.

Πάρτον, της λέει ο βασιλιάς, αλλά
στο Παλάτι μου να μην ξαναπατήσης!...

Η βασιλοπούλα φανερώσε το μυστικό
της καρδιάς της στο παλληκάρι, το πήρε

«Εί χωλώ παροικήσεις...»

Το ποιηματάκι σας

Δεν άρκεί μονάχα η συμβουλή
των γονέων μήτε των δασκάλων.
Απ' τα λόγια πλείυτερ' άφελεί
το καλό παράδειγμα των άλλων.

Αν συνηγορηγής με κακούς,
τα καλά που άκουσες τα χάνεις
γιατί κι' όστι βλέπεις κι' όστι άκούεις
θα το λες και σύ και θα το κάνεις.

Έχε πάντα μέσα στο μυαλό
και μιά παροιμία αποδειγμένη:
«Όποιος συντροφεύει με χωλό,
δίχως να το θέλη θα χωλιάνη».

ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ

κι' έπήγε μαζί του σ' ένα φτωχικό σπιτάκι
και κάθισε.

Δεν πέρασε ένας μήνας κι' ο βασιλιάς
έπαθε πονόματο, που κανένας γιατρός δεν
μπορούσε να τον γιατρέψει.

Η βασιλοπούλα, σαν τόμαθε, λέει στον
άντρα της:

— Δεν λυπάσαι τον πατέρα μου, που
βασανίζεται έτσι; Κάμε την τρίχα του άε-
τού κι' εκείνος θα σου φέρη το άθάνατο
νερό...

Το παλληκάρι, για χατήρι της, έκαμε
την τρίχα κι' ο άετος του έφερε το άθάνα-
το νερό.

Το παίρνει τότε και το στέλνει στο βα-
σιλιά. Εκείνος μόλις το χρησιμοποίησε, ά-
μέσως γιατρεύτηκαν τα μάτια του κι' από
τη χαρά του ζήτησε να του παρουσιάσουν
το σωτήρα του.

Οι παλατιανοί έτρεξαν παντού, μα δεν
τον βρήκαν πουθενά.

Πέρασε λίγος καιρός κι' ο βασιλιάς κή-
ρυξε πόλεμο σ' έναν άλλο βασιλιά. Όλοι
πήγαν στρατιώτες και κοντά σ' αυτούς κι'
ο άντρας της βασιλοπούλας. Τότε διμήθη-
κε την τρίχα της άλεπούς. Την έκαμε λοι-
πόν κι' έγινε το θαύμα: Βρέθηκε καθάλα
σ' ένα ωραίο άλογο. Ρίχτηκε τότε στη
μάχη σαν λιοντάρι, έκαμε θραύσι στον έχ-
θρο κι' ο βασιλιάς κέρδισε τον πόλεμο.

Θέλησε, λοιπόν, να μάθη ποιός ήταν ο
γενναίος εκείνος στρατιώτης, που τόσο τον
βοήθησε, μα ο άντρας της βασιλοπούλας
είχε γίνει πάλι άφαντος.

Πέρασε λίγος καιρός κι' ο βασιλιάς έ-
κανε δεύτερο πόλεμο. Έτρεξε τότε πρώτο
το παλληκάρι, έκαμε την τρίχα του λιοντα-
ριού, πολέμησε σαν λιοντάρι και νίκησαν
τους έχθρους.

Αυτή τη φορά όμως, οι παλατιανοί έπια-
σαν το παλληκάρι, το παρουσίασαν στο βα-
σιλιά και του είπαν:

— Πολυχρονεμένε μας, αυτός είναι που
πολέμησε σαν λιοντάρι. Αυτός είναι που
σώφηρε τ' άθάνατο νερό!

Ο βασιλιάς τον άναγνώρισε άμέσως,
και του ζήτησε συχώρεσι για το κακό που
του είχε κάνει. Κι' από την ήμερα εκείνη η
βασιλοπούλα με τον άξιο και γενναίο άν-
τρα της πήγαν και κάθισαν στο Παλάτι.

Κι' όταν ύστερ' από λίγα χρόνια, πέθανε
ο βασιλιάς, έγινε βασιλιάς το παλληκάρι
κι' έζησε εκείνος καλά με τη γυναίκα του,
κι' έμεινε καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τετραπέρατο κορίτσι

Η ιστοριούλα σας

Η μικρή Ντόσα γυρίζει από τον περίπατο
κι' ο μπαμπάς της ρωτάει τη δασκάλα της:

— Ήταν φρόνιμη σήμερα η Ντοσούλα. Δε-
σποινίς;

— Πολύ φρόνιμη, κύριε.

Ευχαριστημένος ο μπαμπάς βγάζει και δί-
νει στην Ντόσα τοξές νιλιάδες για να πάει
κατακέλλες.

Η μικρή τότενη καταναρούμενη στο άντι-
κουνό ζαχαροπλαστέιο, κοστώντας τα λεπτά
στο νεοί της.

Στο δρόμο όμως, συναντά τον παπα της έ-
νορίας.

— Ντοσούλα, τη ρωτάει εκείνος, που πάς;

— Πηγαίνω ν' αγοράσω κατακέλλες, του
απαντάει ποσάνασ η Ντόσα.

— Τι κοίμα; λέει ο παπάς. Τα λεπτά αυ-
τά υποσχέσαι να τα δώσεις έλεημοσύνη σε κα-
νένα ζήτιάνο.

— Γίνεται κι' αυτό, παπούλη. του άπαν-
τάει η τετραπέρατη Ντόσα.

— Και πώς γίνεται, παιδί μου;...

— Νά, ενώ θα τα δώσω στο ζαχαροπλα-
στη και θα πάω κατακέλλες, κι' ο ζαχαρο-
πλαστής θα τα δώση κατόπιν σε κανένα ζή-
τιάνο.

Κόκκαλο ο παπάς!

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Η μικρή Νινέττα πλησιάζει την κούνια
και προσπαθεί να πουνήσει τη υπεμπεύα. που
κλαίει διακόως.

— Δεν μου λές, μαμά, ποιός μας έφερε
τη υπεμπεύα; ρωτάει.

— Ο Θεός, παιδί μου, μας την έστειλε
για να παίζει μαζί της.

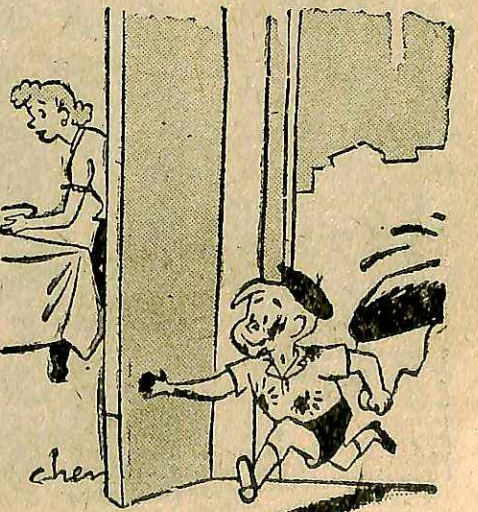
— Α, ναι, καταλαβαίνω. Έκλαινε φαίνε-
ται πολύ κι' εκεί πάνω και για να την ξε-
φορτώθ την έστειλε σε μας!

Ο Νικάκης παίρνει από το ψυγείο μιά
πολύ μεγάλη φέτα πετόνι και ζητάει από
τη μαμά του την άδεια να τη φάει.

— Όχι, γουστό μου, του λέει εκείνη, δώ
αυτή... Είναι πολύ μεγάλη και μπορεί να
σε βλάψει.

Τότε ο Νικάκης κόβει στη μέση το πεπό-
νι και τρώει το μισό. Έπειτα ρωτάει τη
μαμά του δείχνοντας το υπόλοιπο:

— Τώρα που, δεν είναι πια μεγάλο, υπο-
σώ να το φάω;

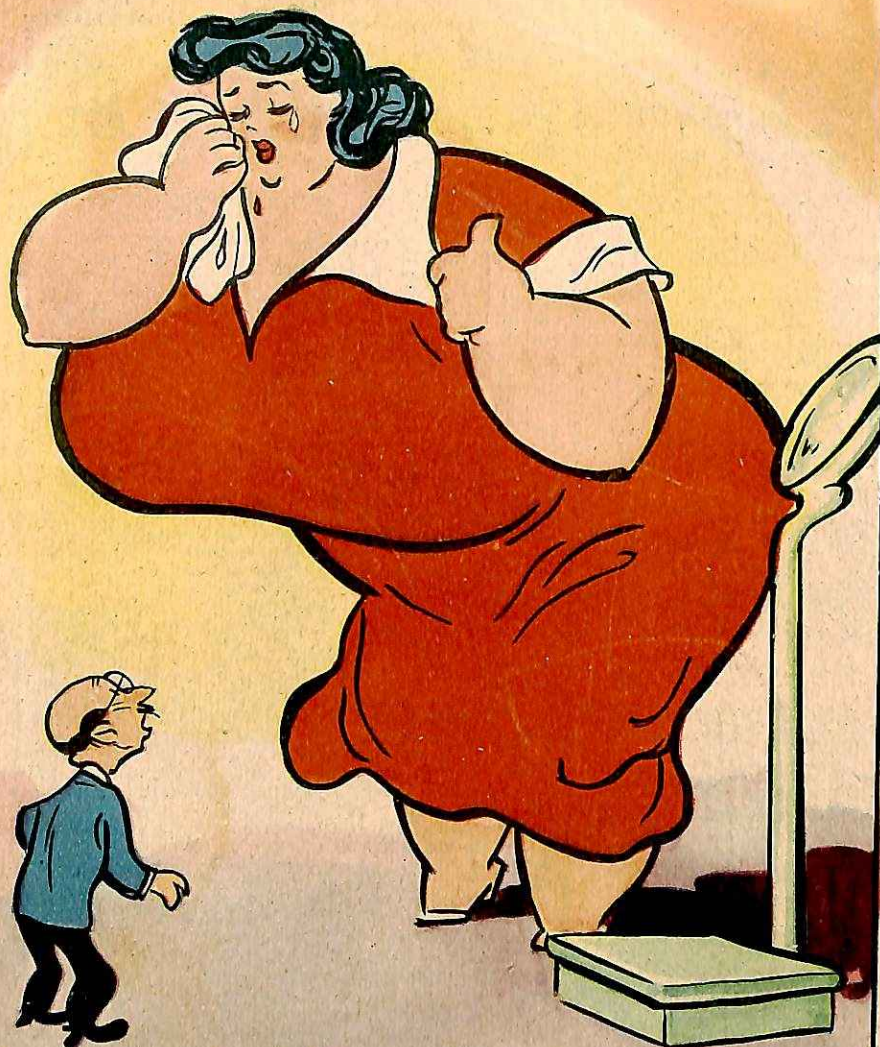

— Μαμά! Μαμά! Σήμερα έγραψα για
πρώτη φορά με μελάνι!

«France» Dimanche»

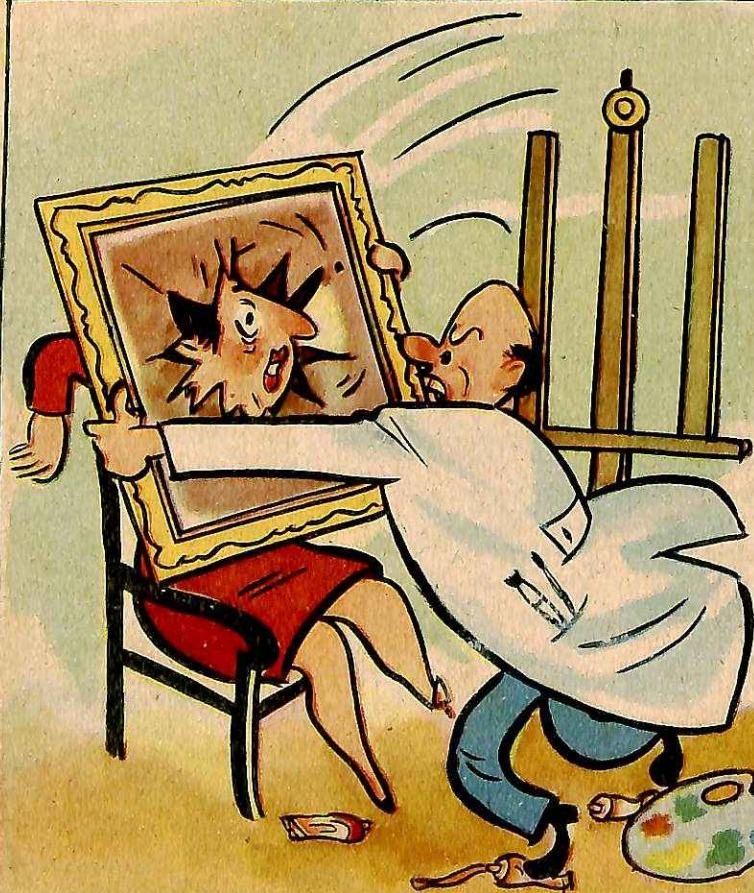
66

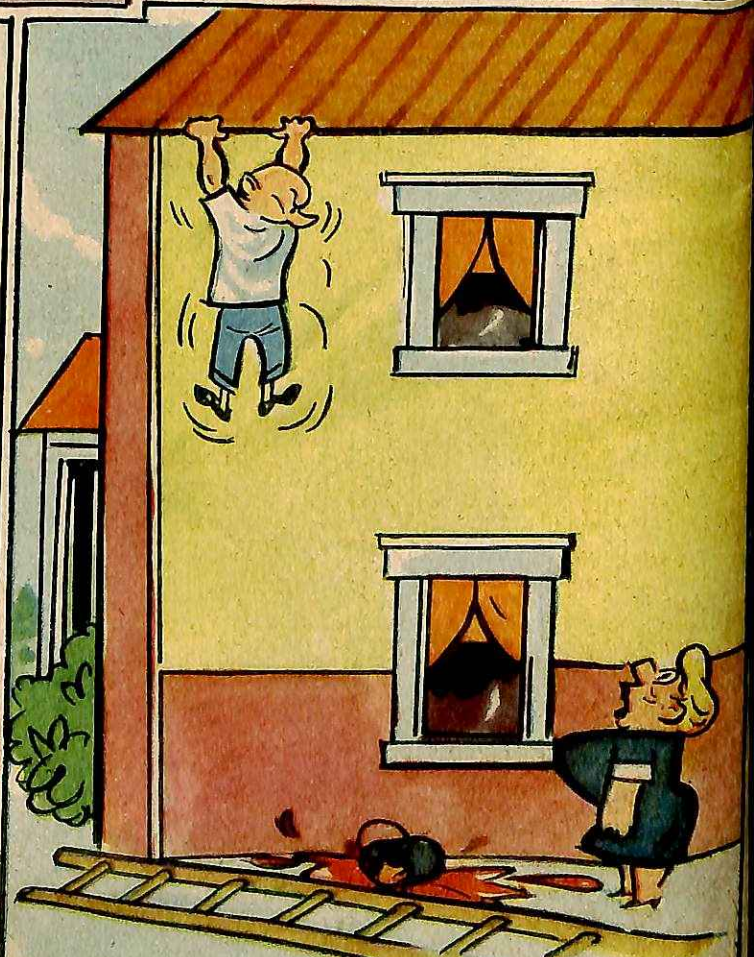
— "Απονε, άντρα!... Είδες για να με συγχίξης; 'Αδυνάτισα είκοσι-πέντε δλόκληρα γραμμάρια!..."

— Μου τελείωσε η βενζίνη!... Θα είχατε την καλωσύνη να με σπρώξετε ως το χωριό.

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΙΛΙΟΥΤΡΟΠΗΣ
— Τώρα, επί τέλους, σ'ας μοιάζει!...

— Με φώναζες, 'Αγησίλας;...